C:\Users\Plazma\Desktop\306\Bujold_Lois_McMaster-Cordelia_Naismith_1-Cary_cti.pdb

PDB Name: Bujold LM - CN1 - Cary cti
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.2.2009
Modification Date: 16.2.2009
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Lois McMaster Bujold
Cordelia Naismith 1
CÁRY CTI

TALPRESS

Copyright © 1986 by Lois McMaster Bujold Translation © 2008 by Marta Procházková
Cover © 2008 by Martina Pilcerová

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-340-9

KAPITOLA 1

Lesem vysoko v oblacích se táhlo moře měkkého, šedého, světélkujícího oparu. Slunce už začínalo zahřívat a vysušovat vlhkost, na hřebenech mlha řídla a začínalo být jasno, ale podle chladu a ticha ve strži se zdálo, že je ještě šero před svítáním.

Velitelka Cordelia Naismithová pohlédla na botanika svého týmu a povolila si popruhy svého kontejneru na biologické vzorky, aby se jí nesl pohodlněji, až bude pokračovat ve výstupu. Sotva popadala dech. Netrpělivě si odstrčila dlouhý pramen měděných, mlhou navlhlých vlasů dozadu, ke sponě na šíji. Jejich příští průzkumné území bude určitě v menší nadmořské výšce. Gravitace této planety byla o něco nižší než v jejich domovském světě, Kolonii Beta, ale nedokázala zcela vyrovnat fyziologickou námahu, způsobenou řídkým horským vzduchem.

Hustší vegetace naznačovala, že vrchol tohoto lesního úseku je nablízku. Sehnutí pokračovali živoucím tunelem podél blátivého potoka protékajícího strží, dokud se nevynořili na volném prostranství.

Ranní větřík rozfoukával poslední pásy mlhy na zlatě zbarvené náhorní rovině. Táhla se bez konce, ze svahu do svahu a posléze stoupala do obrovských, šedých úbočí centrální hory, korunované třpytivým ledem. Slunce této planety, zářící na temně tyrkysovém nebi, dodávalo zářivé barvy zlaté trávě, maličkým květům a chomáčům stříbřitých rostlin, roztroušených všude na zemi kolem jako napudrovaná krajka. Oba průzkumníci hleděli na horu obklopenou tichem jako v transu.

Botanik podporučík Dubauer se na Cordelii usmál přes rameno a poklekl vedle jednoho ze stříbřitých chomáčů.

Cordelia pomalu došla na vrchol nejbližšího návrší, aby se podívala na panorama za ním. Pestrobarevný les na mírných stráních houstl. Pět set metrů pod nimi se vrstva mraků táhla jako bílé moře až k obzoru. Daleko na západ se menší sestra jejich hory právě prodírala zvlněnou vrstvou mraků.

Cordelia si přála být dole na planinách, aby se podívala na něco, co ještě nikdy neviděla - vodu padající z nebe, ale náhle ji ze snění cosi vytrhlo. "Co tam sakra může Rosemont pálit, že to tak smrdí?" podivila se.

Za dalším výběžkem úbočí se zvedal olejovitý, černý sloup kouře. Horský větřík ho rozmazával, ředil a rozpouštěl. Kouř zjevně pocházel z místa, kde se nacházel jejich základní tábor. Upřeně ho pozorovala.

Ticho přerval vzdálený ječivý zvuk, přecházející ve vytí. Zpoza úbočí vyrazil jejich raketoplán a s hřměním přelétl nebe nad nimi. Zanechával za sebou jiskřivou stopu ionizovaných plynů.

"Parádní start," zvolal Dubauer s pohledem upřeným k nebi.

Cordelia zmáčkla tlačítko na svém zápěstním komunikátoru pro krátké vzdálenosti a promluvila do něj: "Naismithová táboru jedna. Ohlaste se, prosím."

Jedinou odpovědí byl tichý, prázdný sykot. Zavolala ještě jednou a znovu, se stejným výsledkem. Podporučík Dubauer napjatě přešlapoval u jejího lokte.

"Zkuste svůj," řekla. Ale neměl o nic větší štěstí. "Sbalte si věci, jdeme zpátky do tábora," nařídila. "Co nejrychleji."

Přes další hřeben překlusali bez dechu a opět se vnořili do lesa. Vytáhlé stromy s vousatými třásněmi, které rostly v této nadmořské výšce, byly často popadané do neprostupné změti. Během jejich cesty nahoru působily dojmem divokého, uměleckého obrazu, ale teď, cestou dolů, představovaly hrozivé překážky. Cordeliinou myslí se honil tucet

možných katastrof, každá bizarnější než předešlá. Jsou snad v neznámé oblasti, kterou nemáme zmapovanou, draci? pomyslela si a potlačila paniku.
Proběhli dolů posledním úsekem lesa a teprve tady získali jasný výhled na velkou mýtinu, kterou si vybrali pro svůj primární základní tábor. Cordelia v šoku zalapala po dechu. Skutečnost předčila všechny představy.
Kouř stoupal z pěti černých, struskovitých, neforemných hromad, které dříve tvořily úhledný kruh stanů. Na druhé straně od strže, naproti údolnímu táboru, v trávě, kde předtím parkoval raketoplán, byla vypálená dýmající jizva. Všude se povalovalo rozbité zařízení. Jejich bakteriologicky zapečetěné hygienické zařízení se válelo dole na svahu - ano, bylo to tak, spálili i záchod.
"Můj bože," vydechl podporučík Dubauer a namířil kupředu jako náměsíčný. Cordelia ho zadržela.
"K zemi a kryjte mě," nařídila mu a opatrně kráčela ke ztichlým troskám.
Tráva kolem tábora byla pošlapaná a rozrytá. S otupělou myslí se snažila přijít na to, kdo mohl masakr provést. Domorodci, o nichž nevěděli? Ne, materiál jejich stanů nemohlo spálit nic menšího než plazmový oblouk. Pokročilí cizinci, které tak dlouho hledali a stále neobjevili? Třeba vypukla nějaká neočekávaná choroba, kterou jejich měsíce trvající mikrobiologický průzkum nezjistil a které očkování nezabránilo - mohl to být pokus o sterilizaci? Útok nějaké jiné planetární vlády? Útočníci se sem těžko mohli dostat stejnou červí dírou, kterou objevili oni, ale sami zatím zmapovali jen asi deset procent prostoru v okruhu jednoho světelného měsíce kolem. Neznámí vetřelci?
Byla si hořce vědomá, že její myšlenky putují v kruhu, asi jako když jedno ze zvířat polapené jejich zoologem zběsile uhánělo ve cvičném kolečku. Zachmuřeně se prohrabávala ohořelými zbytky, jestli nenajde nějakou stopu.
Našla ji ve vysoké trávě na půl cesty ke strži. Leželo tam tělo vysokého člověka v pytlovitém, rezavě hnědém overalu. Mrtvý byl členem Astronomického průzkumu Kolonie Beta, ležel natažený s rukama a nohama rozhozenýma, jako kdyby byl zasažen na útěku do bezpečí lesa. S bolestí se nadechla, poznala ho. Jemně ho obrátila.
Byl to její svědomitý poručík Rosemont. Oči měl skelné, upřené do neznáma a poněkud ustarané, jako kdyby stále ještě odrážely ducha. Zatlačila mu je.
Hledala příčinu smrti. Žádná krev, žádné popáleniny, žádné zlámané kosti - svými dlouhými bílými prsty mu ohledala lebku. Kůži pod světlými vlasy měl plnou puchýřů - výmluvná známka použití nervového disruptoru. Takže žádní neznámí vetřelci. Na chvíli podržela jeho hlavu ve svém klíně a bezmocně, poslepu, pohladila jeho známé rysy. Teď nebyl čas na žal.
Po čtyřech se vrátila ke zčernalému kruhu a začala ve spáleništi hledat komunikační zařízení. V tomto ohledu byli útočníci velmi důkladní, svědčily o tom zkroucené hroudy plastiku a kovu, které našla. Hodně cenného zařízení zřejmě úplně chybělo.
V trávě za sebou zaslechla šustot. Bleskově tam namířila paralyzér a ztuhla. Vegetací barvy slámy se prodrala tvář podporučíka Dubauera.
"To jsem já, nestřílejte," zavolal přidušeným hlasem, skoro šeptem.
"Málem jsem to udělala. Proč jste nezůstal na místě?" zasyčela na něj. "To je jedno, pomozte mi najít komunikační jednotku, abychom se mohli spojit s lodí. A zůstaňte při zemi, mohli by se kdykoli vrátit."
"Kdo by se mohl vrátit? Kdo to udělal?"
"Je spousta možností, vyberte si - lidi z Nuovo Brasilia, Barrayaru, Cetagandu, kdokoli z téhle smečky. Reg Rosemont je mrtvý. Nervový disruptor."
Cordelia se doplazila k hromadě, která bývala stanem se vzorky, a pozorně si prohlédla hroudy. "Podejte mi támhletu tyč," zašeptala.
Pokusně dloubla do nejslibnější hroudy. Ze stanů už se nekouřilo, ale stále jí z nich sálalo horko do obličeje jako letní slunce doma. Zmučená látka se drobila jako spálený papír. Zahákla tyč za roztavenou skříňku a vytáhla ji ven. Spodní zásuvka se sice neroztavila, ale když si Cordelia obalila ruku cípem košile a pokusila se ji vytáhnout, zjistila, že se zkroutila a zasekla.
O pár minut později našli poněkud pochybné náhražky kladiva a dláta - plochý úlomek kovu a těžkou hroudu, kterou se smutkem rozeznala jako kdysi jemný a velice drahý meteorologický záznamník. Těmito jeskynními nástroji a s pomocí Dubauerovy hrubé síly nakonec zásuvku vypáčili. Zaznělo to jako výstřel z pistole, až oba nadskočili.
"A máme to," řekl Dubauer.
"Pojďte, vezmeme si to támhle do strže," řekla Cordelia. "Mám husí kůži. Tady nás může kdokoli seshora vidět."
Stále přikrčení se rychle rozběhli do úkrytu kolem Rosemontova těla. Když ho v běhu míjeli, Dubauer se na něj neklidně a hněvivě podíval. "Ať to udělal kdo chtěl, tak za to zatraceně zaplatí." Cordelia jen potřásla hlavou.
V podrostu podobném kapradí si klekli a vyzkoušeli spojení. Přístroj vyprodukoval trochu statického šumu a smutné, kňučivé houkání. Pak zmlkl a nakonec, když s ním zatřásli a poklepali na něj, vykašlal z reproduktoru poloviční signál. Cordelia našla správnou frekvenci a začala naslepo volat.
"Velitelka Naismithová průzkumné lodi Rene Magritte. Prosím potvrďte." Po dlouhém, agonizujícím čekání se ozvala slabá odpověď, rušená statikou.
"Tady poručík Stuben. Jste v pořádku, kapitánko?"
Cordelia se znovu nadechla. "Zatím ano. Jak jste na tom vy? Co se stalo?"
Ozval se hlas doktora Ulleryho, po Rosemontovi nejvyššího důstojníka průzkumného oddílu. "Tábor obklopila barrayarská vojenská hlídka a požadovala, aby se vzdali. Řekli, že si na to místo dělají nárok, protože je objevili první. Pak nějaký nedočkavý střelec na jejich straně vypálil plazmovou pistolí a vypuklo peklo. Reg je zdržel svým paralyzérem a nám ostatním se podařilo uprchnout. Tady nahoře je barrayarská loď třídy General a hrajeme si spolu na schovávanou, jestli víte, co tím chci říct -"
"Nezapomeňte, že vás každý může slyšet," připomněla mu Cordelia ostře.

Dr. Ullery zaváhal a potom pokračoval: "Máte pravdu. Oni pořád požadují, abychom se vzdali. Víte, jestli zajali Rega?"
"Se mnou je tu Dubauer. Jsou všichni ostatní s vámi?"
"Všichni až na Rega."
"Reg je mrtvý."
Stubenovu nadávku přerušil šum statiky.
"Stu, máte velení," skočila mu do řeči Cordelia. "Dobře poslouchejte. Těmhle vojenským ostrostřelcům se nedá, opakuji, nedá věřit. V žádném případě jim loď nesmíte vydat. Viděla jsem tajné zprávy týkající se křižníků třídy General. Jsou lépe vyzbrojení a lépe obrnění a mají víc posádky než vy, ale vy máte aspoň dvojnásobné zrychlení. Tak vypadněte z dostřelu a zůstaňte tam. Vraťte se až na Kolonii Beta, když budete muset, ale nevystavujte moje lidi riziku. Jasné?"
"Nemůžeme vás tady nechat, kapitánko."
"Nemůžete pro mě poslat raketoplán, dokud nebudete mít Barrayarany z krku. A jestli nás zajmou, je lepší šance dostat nás domů politickými kanály než nějakou ztřeštěnou záchrannou akcí, ale to je možné, jen pokud se dostanete domů a podáte stížnost, je vám to absolutně jasné? Potvrďte," žádala.
"Potvrzuji," odpověděl neochotně. "Ale, kapitánko, jak dlouho si myslíte, že se dokážete těm bláznivým zmetkům vyhýbat? S vyhledávači vás nakonec musí dostat."
"Tak dlouho, jak to půjde. A pokud jde o vás - už ať jste pryč!" Občas si představovala, jak její loď funguje bez ní - nikdy to nebylo bez Rosemonta. Musím přimět Stubena, aby si nehrál na vojáčky, řekla si. Barrayarani nejsou amatéři.
"Tam nahoře na vás závisí padesát šest životů. Umíte počítat. Padesát šest je víc než dva. Mějte to na paměti, ano? Naismithová konec."
"Cordelie… mnoho štěstí. Stuben konec."
Cordelia se posadila a zírala na malý komunikátor. "Panebože, to je ale prapodivná situace!"
Podporučík Dubauer si odfrkl: "Slabé slovo."
"Přesný popis. Nevím, jestli jste si všiml -"
Její oko zachytilo pohyb ve skvrnitém stínu. Vyskočila, sahajíc po paralyzéru. Pohyb vysokého barrayarského vojáka s ostře řezanými rysy a v zelenošedě vzorovaných maskáčích byl rychlejší. Ale Dubauer ještě rychleji strčil Cordelii bez ohlédnutí za sebe. Když klouzala pozpátku do strže, uslyšela praskot nervového disruptoru. Paralyzér a komunikátor jí vylétly z ruky. Les, země, potok a obloha kolem ní divoce zakroužily. Když s ošklivým prásknutím do něčeho narazila hlavou, spatřila hvězdičky a pak ji pohltila temnota.
ü
Ležela obličejem v lesní hlíně. Vlhká, zemitá vůně ji šimrala v nozdrách. Zhluboka se nadechla, naplnila si ústa i plíce vzduchem a pach rozkladu jí zvedl žaludek. Pozvedla obličej z bláta. V hlavě jí explodovala bolest a šířila se ve žhavých vlnách.
Nesrozumitelně zaúpěla. Zrak jí zamlžovaly tmavé, jiskřivé víry, ale záhy zmizely. Přinutila se zaostřit oči na nejbližší předmět, asi půl druhého metru od své hlavy.
Těžké černé boty, zabořené do bahna a nad nimi zelenošedé kalhoty maskáčů, nohy rozkročené v trpělivém pohovu jako na přehlídce. Potlačila utrápené zakňourání. Velmi opatrně položila hlavu zpátky do černé mokřiny a nenápadně se otočila na bok, aby si mohla barrayarského vojáka lépe prohlédnout.
Držel její vlastní paralyzér! Hleděla do malého čtyřúhelníku hlavně, pistoli pevně držela široká a těžká ruka. Očima úzkostně hledala jeho nervový disruptor. Opasek důstojníka byl prověšený tíhou různých zbraní, ale pouzdro disruptoru na jeho pravém boku bylo prázdné, stejně jako pouzdro plazmové pistole na levé straně.
Byl sotva větší než ona, ale podsaditý a silný. Měl rozcuchané tmavé vlasy postříkané šedí a jeho pohled byl chladný a pozorný - po pravdě řečeno, podle přísných barrayarských vojenských norem bylo celé jeho vzezření neupravené. Jeho maskáče byly téměř stejně zmačkané, zablácené a zastříkané rostlinnými šťávami jako její a nad pravou lícní kostí měl čerstvou modřinu. Vypadá to, že má taky za sebou těžký den, pomyslela si otupěle. Pak se ale tmavé jiskřivé víry před jejíma očima zase rozšířily a znovu ztratila vědomí.
Když se jí opět vyjasnil zrak, boty byly pryč - ne. Byl tam, pohodlně seděl na kládě. Pokusila se soustředit na něco jiného než na svůj vzpurný žaludek, ale ten zvítězil a vzápětí ji nevolnost zkroutila do předklonu.
Nepřátelský kapitán se bezděčně pohnul, když zvracela, ale zůstal sedět. Doplazila se pár metrů k malému potoku na dně strže, kde si vypláchla ústa a umyla tvář v ledové vodě. S trochu lepším pocitem si sedla a řekla chraptivě: "Tak co?"
Důstojník téměř zdvořile naklonil hlavu. "Jsem kapitán Aral Vorkosigan, velitel barrayarského císařského válečného křižníku General Vorkraft. Identifikujte se, prosím." Mluvil barytonem, se sotva znatelným přízvukem.
"Velitelka Cordelia Naismithová, Astronomický průzkum Kolonie Beta. Jsme vědecká výprava," zdůraznila vyčítavě. "Nebojová."
"To jsem si všiml," řekl suše. "Co se stalo s vaší skupinou?"
Cordelia přivřela oči. "Copak jste u toho nebyl? Byla jsem támhle nahoře, asistovala jsem našemu botanikovi." S větší naléhavostí dodala: "Viděl jste mého botanika - podporučíka? Strčil mě do strže, když jsme byli přepadeni ze zálohy -"
Pohlédl k okraji průrvy k místu, kde se zřítila - jak dávno to bylo? "Byl to hnědovlasý chlapec?"
Srdce jí pokleslo v hrozné předtuše. "Ano."
"Teď už pro něj nemůžete nic udělat."
"To byla vražda! Všechno, co měl, byl paralyzér!" Planoucíma očima pohlédla na Barrayarana. "Proč byli moji lidé napadeni?"
Zamyšleně si poklepal její pistolí do dlaně. "Vaše expedice měla být zadržena," řekl opatrně, "pokud možno bez násilí,

za porušení barrayarského prostoru. Přitom došlo k výměně názorů. Mě zasáhl paralyzující paprsek do zad. Když jsem přišel k sobě, našel jsem váš tábor ve stavu, v jakém jste ho nalezla vy."
"Dobře." V ústech cítila hořkou žluč. "Jsem ráda, že Reg dostal jednoho z vás, než jste ho taky zavraždili."
"Jestli mluvíte o tom pomýleném, nicméně odvážném světlovlasém chlapci na mýtině, ten by netrefil ani barák. Nechápu, na co si vy Beťani oblékáte vojenské uniformy. Nemáte o nic lepší výcvik než děti na pikniku. Jestli vaše hodnosti znamenají něco víc než výšku platu, tak mi to uniklo."
"Byl geolog, ne najatý zabiják," odsekla. "A pokud jde o moje ‚děti', vaši vojáci je nedokázali ani zajmout."
Svraštil obočí. Cordelia rychle zavřela pusu. Ohromné, pomyslela si. Ještě mi ani nezkroutil ruce a už mu zadarmo dávám informace.
"Opravdu?" řekl zadumaně. Ukázal pistolí po proudu potoka k místu, kde ležel rozbitý komunikátor. Z trosek stoupal malý sloupeček páry. "Jaké rozkazy jste dala své lodi, když vás informovali o svém úniku?"
"Řekla jsem jim, aby jednali podle své iniciativy," zamumlala neurčitě. V bušící mlze svého mozku hledala jakoukoli inspiraci.
Odfrkl. "Takový rozkaz můžete Beťanovi dát naprosto bezpečně. Aspoň si můžete být jistá, že vás poslechne."
Tak takhle ne. Teď byla řada na ní. "Poslyšte, já vím, že mě moji lidé tady nechali - a proč tady vaši nechali vás? Copak velící důstojník, třebaže barrayarský, není příliš důležitý na to, aby ho někde zapomněli?" Vsedě napřímila záda. "Jestli Reg nedokázal trefit ani barák, tak kdo vás potom zasáhl?"
Teď jsem ho dostala, pomyslela si. Pistoli, s níž si dosud nepřítomně pohrával, opět namířil na ni. Ale řekl pouze: "To se vás netýká. Máte ještě jeden komunikátor?"
Ale copak - neměl náhodou tenhle strohý barrayarský velitel na krku vzpouru? Ať žije zmatek u nepřítele! "Ne. Vaši vojáci všechno zničili."
"Na tom nezáleží," zabručel Vorkosigan. "Vím, kde jeden sehnat. Můžete už jít?"
"Nevím." Postavila se na nohy a přitiskla si ruku k hlavě, aby potlačila vystřelující bolest.
"Je to jen otřes mozku," řekl Vorkosigan bez soucitu. "Procházka vám udělá dobře."
"Jak daleko?" vyhrkla.
"Asi dvě stě kilometrů."
Padla zpátky na kolena. "Šťastnou cestu."
"Sám to ujdu za dva dny. Předpokládám, že vám to bude trvat déle, když jste geoložka nebo co."
"Astrokartografka."
"Vstaňte, prosím." Přemohl se natolik, že jí pomohl a rukou jí podepřel loket. Měla dojem, že se jaksi ostýchá se jí dotknout. Cordelia byla prochladlá a ztuhlá a přes silnou látku svého rukávu cítila teplo jeho ruky. Vorkosigan ji odhodlaně postrkoval nahoru po svahu.
"Vy to myslíte naprosto vážně," řekla. "Co hodláte dělat se zajatkyní během nuceného pochodu? Co když vás praštím kamenem přes hlavu, až budete spát?"
"Já to risknu."
Dostali se nahoru. Cordelia bez dechu objala jeden z malých stromů. Vorkosigan se ani nezadýchal, všimla si závistivě.
"No dobře, ale nikam nejdu, dokud nepohřbím své důstojníky."
Zatvářil se podrážděně. "To je ztráta času a energie."
"Nenechám je mrchožroutům jako chcíplá zvířata. Vy barrayarští hrdlořezové možná víte víc o zabíjení, ale nikdo z vás nemohl zemřít s větší vojenskou ctí."
Na okamžik se na ni zahleděl, ale z jeho tváře nic nevyčetla. Pak pokrčil rameny. "No tak dobře."
Cordelia se vydala podél jedné strany strže. "Myslela jsem, že to bylo tady," řekla bezradně. "Vy jste ho odnesli?"
"Ne. Ale ve stavu, v jakém byl, se nemohl odplazit daleko."
"Řekl jste, že byl mrtvý!"
"To byl. Ale jeho tělo se ještě pohybovalo. Disruptor asi minul jeho mozeček."
Cordelia sledovala stopu vyšlapanou ve vegetaci přes malý kopeček. Vorkosigan ji mlčky následoval.
"Dubauere!" Doběhla k postavě v hnědém, skrčené v kapradí.
Když vedle něho poklekla, otočil se a prkenně se natáhl. Pak přišel třas ve vlnách a jeho ústa se stáhla v divném úsměvu. Je mu zima? pomyslela si zmateně, ale pak pochopila, co vidí. Vytrhla z kapsy kapesník a násilím mu ho vtlačila mezi zuby. Od předcházející křeče už měl v ústech krev. Asi po třech minutách vzdychl a tělo se uvolnilo.
Prudce, napjatě vydechla a s úzkostí ho vyšetřila. Otevřel oči a zdálo se, že je zaostřil na její obličej. Bezvýsledně se pokoušel zachytit její paže a vydával úpěnlivé zvuky, spíš jen zalknuté samohlásky. Pokusila se utišit jeho animální rozčilení tím, že ho jemně hladila po hlavě a utírala krvavé sliny z jeho úst. Trochu se uklidnil.
Otočila se k Vorkosiganovi, slzy zuřivosti a bolesti jí zamžily zrak. "Není mrtvý, vy lháři! Je jen zraněný. Potřebuje lékařské ošetření."
"Buďte realistka, velitelko Naismithová. Ze zranění způsobených disruptorem se nikdo neuzdraví."
"Co? Zvnějšku nemůžete stanovit rozsah poškození, které ta vaše mizerná zbraň způsobila. Ještě stále vidí, slyší a cítí - nemůžete ho degradovat na mrtvolu, jak se vám zlíbí!"
Jeho tvář byla jako maska. "Jestli chcete, můžu jeho trápení ukončit," řekl opatrně. "Můj bojový nůž je dost ostrý. Když ho použiju rychle, nebude skoro nic cítit. Nebo jestli máte pocit, že je to vaše povinnost jako velitelky, tak vám nůž půjčím."
"To byste udělal pro jednoho ze svých mužů?"
"Jistě. A oni by udělali totéž pro mě. Nikdo by si nepřál takhle žít."
Stála proti němu a pevně se mu dívala do očí. "Být Barrayaran, to musí být jako žít mezi kanibaly."

Následovalo dlouhé mlčení, přerušené až Dubauerovým zasténáním. Vorkosigan se pohnul. "Tak co navrhujete, abychom s ním udělali?"
Unaveně si promnula spánky a rychle pátrala ve své mysli po nějaké prosbě, která by pronikla jeho bezvýraznou tváří. Žaludek měla jako na vodě, jazyk potažený, nohy se jí třásly vyčerpáním, měla nízkou hladinu krevního cukru a k tomu ještě reakci na bolest. "A kam vlastně chcete jít?" zeptala se nakonec.
"Na místě, o kterém vím, je zásobovací skladiště. Skryté. Je tam komunikační zařízení, zbraně, jídlo - když to všechno budu mít, budu v situaci, kdy bych mohl, ehm, napravit problém způsobený pod mým velením."
"Jsou tam zdravotnické potřeby?"
"Ano," připustil neochotně.
"Tak dobře." Nemůže nic ztratit. "Budu s vámi spolupracovat - dávám vám čestné slovo zajatce - a pomůžu vám jakýmkoli způsobem, který neohrozí mou loď, když budu moci vzít podporučíka Dubauera s sebou."
"To není možné. Nedokáže ani jít."
"Myslím, že dokáže, když mu pomůžeme." Zmateně a podrážděně na ni zíral. "A když odmítnu?"
"Tak potom nás tu buď oba můžete nechat, nebo oba zabít." Odvrátila zrak od jeho nože, zvedla hlavu a čekala.
"Zajatce nezabíjím."
Ulevilo se jí, když uslyšela množné číslo. Ve své podivné mysli dobyvatele zřejmě zase povýšil Dubauera na člověka. Klekla si, aby Dubauerovi pomohla vstát a modlila se přitom, aby se Vorkosigan nerozhodl ukončit diskusi tím, že ji omráčí a jejího botanika rovnou zabije.
"Tak dobrá," kapituloval s podivným, strnulým pohledem. "Vezměte ho s sebou. Ale musíme jít rychle."
Podařilo se jí podporučíka postavit na nohy. Vedla ho, s paží těžce přehozenou přes její rameno dokázal vedle ní vrávorat. Zdálo se, že slyší, ale nedovedl rozeznat význam slov.
"Vidíte?" bránila ho zoufale. "Může jít. Jen potřebuje trochu pomoct."
ü
Došli na okraj paseky. Poslední světlo časného večera na ni vrhalo dlouhé černé stíny; vypadala jako tygří kůže. Vorkosigan se zastavil.
"Kdybych byl sám," řekl, "došel bych ke skladišti jen s pohotovostní dávkou potravin, kterou mám za pasem. S vámi dvěma budeme muset prohrabat váš tábor, jestli nenajdeme víc jídla. Zatímco se budu rozhlížet, můžete pohřbít toho vašeho druhého důstojníka."
Cordelia přikývla. "Podívejte se taky po něčem, čím se dá kopat. Já se musím nejdřív postarat o Dubauera."
Odpověděl na její žádost mávnutím ruky a vyrazil ke zuhelnatělému kruhu stanů. Cordelii se podařilo z pozůstatků ženského stanu vyhrabat pár napolo spálených, stočených pokrývek, ale nenašla žádné oblečení, léky nebo mýdlo, dokonce ani kbelík, v němž by se dala přinést nebo ohřát voda. Nakonec vylákala podporučíka k prameni a umyla ho včetně jeho ran, otřela mu kalhoty, jak nejlépe to v obyčejné studené vodě šlo, usušila ho jednou pokrývkou a opět mu navlékla triko a bundu polní uniformy. Další pokrývku kolem něho ovinula jako sarong. Chvěl se a sténal, ale aspoň se nebránil její provizorní péči.
Vorkosigan mezitím našel dvě bedny s dávkami jídla, nálepky na nich byly sice spálené, ale jinak vypadaly téměř nepoškozené. Cordelia roztrhla obal jednoho stříbrného balíčku, přidala vodu z pramene a zjistila, že obsahuje ovesnou kaši, vylepšenou sójou.
"Máme štěstí," poznamenala. "Tohle určitě bude moci jíst. Co je v té druhé bedně?"
Vorkosigan se věnoval vlastnímu experimentu. Přidal vodu do svého balíčku jídla, promačkal ho, aby směs promíchal, a očichal výsledek.
"Tímhle si nejsem moc jistý," řekl a podal jí to. "Je to dost divně cítit. Není to zkažené?"
Byla to bílá pasta s pronikavou vůní. "To je v pořádku," ujistila ho Cordelia. "Je to salátový dresink z umělého rokfóru." Posadila se a prohlížela si, co našli. "Přinejmenším je v tom dost kalorií," povzbuzovala samu sebe. "Kalorie budeme potřebovat. Nemáte náhodou v tom vašem všestranně užitečném opasku taky lžíci?"
Vorkosigan sundal z háčku na opasku předmět a beze slova jí ho podal. Ukázalo se, že obsahuje několik malých užitečných nástrojů včetně lžíce, spojených v jedné rukojeti.
"Díky," řekla Cordelia, absurdně potěšená, jako kdyby její tiše vyslovené přání splnil kouzelnickým trikem.
Vorkosigan pokrčil rameny a odešel, v nastávajícím soumraku pokračoval v hledání. Cordelia začala krmit Dubauera. Zdálo se, že je nesmírně vyhladovělý, ale neschopný se sám najíst.
Vorkosigan se vrátil k prameni. "Tohle jsem našel." Podal jí malou geologickou lopatku, asi metr dlouhou. Používala se na sběr půdních vzorků. "Pro váš účel je to dost k ničemu, ale zatím jsem na nic lepšího nepřišel."
"Ta byla Regova," řekla Cordelia a vzala si ji. "To bude stačit."
Dovedla Dubauera k místu, kde chtěla kopat, a usadila ho tam. Přemýšlela, jestli by mu nějaké kapradí z lesa posloužilo jako tepelná izolace a rozhodla se, že později ho trochu nasbírá. Vyznačila si rozměry hrobu poblíž místa, kde padl Rosemont, a začala malou lopatkou odkopávat těžkou zem. Drny byly tuhé jako dráty a kladly značný odpor. Brzy jí došel dech.
Ze tmy se vynořil Vorkosigan. "Našel jsem pár studených světel." Rozlomil tubičku velkou asi jako tužka a položil ji na zem vedle hrobu, kde vydávala strašidelnou, jasně modrozelenou záři. Kriticky ji pozoroval při práci.
Jeho zkoumavý pohled ji rozčiloval, bodala lopatkou do hlíny tím silněji. Jdi pryč, sakra, myslela si, a nech mě pohřbít mého přítele v klidu. Zarazila se, když ji napadla další myšlenka - možná, že mě to nenechá dodělat… trvá mi to moc dlouho - a kopala usilovněji.
"Tímhle tempem tu budeme ještě příští týden."
Podrážděně si pomyslela, jestli by se jí podařilo ho tou lopatkou praštit, kdyby byla dost rychlá. Aspoň jednou…

"Jděte si sednout k vašemu botanikovi." Natáhl k ní ruku a Cordelii konečně došlo, že jí nabízí pomoc.
"Tak dobře…" Předala mu nástroj. Vorkosigan vytáhl svůj bojový nůž a přeřezal kořeny trávy tam, kde vyznačila obrysy hrobu. Pak začal kopat, daleko účinněji než ona.
"Jaké mrchožrouty jste tady okolo viděli?" zeptal se jí, zatímco odhazoval hlínu. "Jak hluboké to musí být?"
"To nevím," odpověděla. "Byli jsme tady dole jen tři dny. Ale je to hodně komplexní ekosystém a většina druhů zvířat tu zřejmě je zastoupená."
"Hm."
"Poručík Stuben, můj hlavní zoolog, našel několik zabitých toulavých hexapedů, z větší části sežraných. U jedné zdechliny viděl něco, co mi popsal jako chlupatého kraba."
"Jak byl velký?" zeptal se Vorkosigan zvědavě.
"To neřekl. Viděla jsem obrázky krabů ze Země, a ti nevypadají moc velcí - možná asi tak jako vaše ruka."
"Metr bude stačit." Pokračoval v kopání krátkými, mocnými záběry neúměrně malou lopatkou. Studené světlo mu ozařovalo tvář zespodu a vrhalo stíny na těžkou čelist, široký rovný nos a silná obočí. Na levé straně brady měl starou, vybledlou jizvu ve tvaru L, všimla si Cordelia. Připomínal jí krále trpaslíků z nějaké severské ságy, který kope v nezměrných hlubinách.
"Támhle u stanů je tyč," navrhla. "Mohla bych na ni to světlo pověsit, aby vám svítilo na práci."
"To by pomohlo."
Vrátila se ke stanům za okruh studeného světla a našla tyč tam, kde ji ráno upustila. Když se vrátila ke hrobu, připevnila světlo k tyči několika tuhými travními kořeny a zabodla tyč rovně do země. Osvětlené místo se rázem zvětšilo. Vzpomněla si na svůj plán nasbírat pro Dubauera kapradí a otočila se směrem k lesu. Ale hned se zastavila.
"Slyšel jste to?" zeptala se Vorkosigana.
"Co?" Už i on ztěžka dýchal. Přestal kopat, po kolena v jámě, a zaposlouchal se s ní.
"Jako kdyby něco běželo lesem."
Minutu čekal, pak potřásl hlavou a pokračoval v práci.
"Kolik je tam těch studených světel?"
"Šest."
Tak málo. Nerada by jimi plýtvala, nechtěla použít dvě najednou. Právě se ho chtěla zeptat, jestli by mu vadilo, kdyby chvíli kopal potmě, když hluk uslyšela opět a hlasitěji.
"Opravdu tam venku něco je."
"To víte, že jo," řekl Vorkosigan. "Otázka je -"
Do kruhu světla najednou společně přiběhla tři stvoření. Cordelia zahlédla rychlá, nízká těla, trochu příliš mnoho chlupatých nohou, čtyři korálkové černé oči v obličejích bez krků a žluté zobáky, ostré jako žiletka, které klapaly a syčely. Zvířata byla velká jako prasata.
Vorkosigan reagoval okamžitě. Nejbližšího tvora uhodil přes tvář ostřím lopatky. Druhý se vrhl na Rosemontovo tělo, hluboce se zakousl do látky rukávu a masa paže a pokusil se odtáhnout mrtvolu ze světla. Cordelia popadla tyč a plnou silnou zvíře tvrdě praštila mezi oči. Zvíře zobákem ulomilo konec hliníkové tyče, zasyčelo a uteklo.
V té době už měl Vorkosigan v ruce svůj bojový nůž. Rázně napadl třetího tvora - křičel, bodal a kopal ho těžkými botami. Vystříkla krev, když mu zvíře podrápalo nohu, ale dokázal je zasáhnout nožem tak, že je řvoucí zahnal zpět do lesního úkrytu, společně se zbytkem smečky. Na okamžik si vydechl a pak zkusil vytáhnout její paralyzér z pouzdra od disruptoru, které na něj bylo moc velké. Podle jeho polohlasných kleteb Cordelia usoudila, že pistole zapadla až na dno pouzdra a tam se zadrhla. Vorkosigan se zadíval do tmy.
"Chlupatí krabi, jo?" řekla Cordelia, popadajíc dech. "Stubene, já ti zakroutím krkem." Hlas jí přeskočil, skoro to vyvřískla. Zaťala zuby.
Vorkosigan otřel krev z nože trávou a vrátil ho do pochvy. "Myslím, že ten hrob bude muset být aspoň dva metry hluboký," řekl vážně. "Možná i víc."
Cordelia souhlasně povzdechla a vrátila zkrácenou tyč do původní pozice. "Jak je na tom vaše noha?"
"O to se dokážu postarat. Radši dohlédněte na podporučíka."
Řev probudil Dubauera z polospánku a teď se opět pokoušel odplazit. Cordelia se ho pokusila uklidnit, ale zjistila, že Dubauer má další záchvat. K její úlevě po něm usnul.
Vorkosigan si mezitím zalepil škrábanec s pomocí malé lékárničky, kterou měl na opasku, a znovu začal kopat. Moc ho to nezpomalilo. Když už byl po ramena hluboko, přiměl Cordelii, aby prázdnou krabicí na botanické vzorky začala vybírat hlínu z hrobu jako kbelíkem. Byla skoro půlnoc, když z temné jámy zavolal: "Tohle by měl být poslední," a vyšplhal se ven. "Plazmovou pistolí bych to měl za pět vteřin," prohlásil bez dechu. Byl špinavý a v chladném nočním vzduchu se potil. Ze strže a od potoka se sem táhly chuchvalce mlhy.
Společně dotáhli Rosemontovo tělo na kraj hrobu. Vorkosigan zaváhal.
"Chcete jeho šaty pro podporučíka?"
To byla nevyhnutelná, praktická otázka. Cordelia nemohla snést myšlenku, že by měli uložit Rosemonta do hrobu nedůstojně nahého, ale současně litovala, že na to nepomyslela dřív, když byla Dubauerovi taková zima. Stáhla Rosemontovi uniformu přes ztuhlé paže s hrůzným pocitem, že svléká obrovskou panenku, a pak ho převalili do hrobu. S tichým žuchnutím přistál na zádech.
"Ještě moment." Vytáhla z kapsy Rosemontovy uniformy kapesník a skočila do hrobu. Na mrtvole uklouzla. Rozprostřela mu kapesník přes tvář. Bylo to malé gesto, popírající realitu, ale cítila se tak lépe. Vorkosigan ji popadl za ruku a vytáhl ji nahoru.
"To je všechno." Naházeli hlínu zpátky do jámy daleko rychleji, než ji vykopali, a důkladně ji ušlapali.

"Je nějaký obřad, který si přejete provést?" zeptal se Vorkosigan.
Cordelia zavrtěla hlavou. Necítila se na to, aby recitovala nějakou neurčitou, oficiální pohřební řeč. Ale na několik minut u hrobu poklekla a v duchu se vší vážností odříkala modlitbu za mrtvé, i když si jejími slovy nebyla moc jistá. Měla pocit, že modlitba letí vzhůru, kde mizí v nicotě, beze zvuku jako peříčko.
Vorkosigan trpělivě čekal, dokud nevstala. "Je dost pozdě," řekl, "a právě jsme viděli tři dobré důvody, proč se nepotulovat kolem potmě. Klidně tady můžeme zůstat a do rána si odpočinout. Vezmu si první hlídku. Pořád ještě mi chcete rozbít hlavu kamenem?"
"Teď zrovna ne," řekla upřímně.
"Tak dobře. Potom vás vzbudím."
Vorkosigan začal svou hlídku tím, že po obvodu obešel mýtinu. Studené světlo si vzal s sebou. Zdálky se ve tmě míhalo jako polapená světluška. Cordelia ležela na zádech vedle Dubauera. Houstnoucí mlhou viděla slabou záři hvězd. Mohla jedna z nich být její loď - nebo Vorkosiganova? Ale ty byly příliš daleko, nebylo to pravděpodobné.
Cítila se prázdná. Energie, vůle, touha, všechno jí protékalo mezi prsty jako lesklá tekutina, vysávaná nekonečným pískem. Pohlédla na Dubauera vedle sebe a zahnala myšlenky dál od víru zoufalství, to by bylo příliš snadné. Pořád ještě jsem velitelka, napomenula se ostře, mám velení. Stále ještě pode mnou sloužíte, podporučíku, i když teď nemůžete posloužit ani sám sobě…
Zdálo se, že tato myšlenka vede k nějaké hluboké pravdě, ale rozpustila se jí v dlani a Cordelia usnula.

KAPITOLA 2

Hubenou kořist z tábora rozdělili do improvizovaných batohů a v šedé ranní mlze se vydali dolů z hor. Cordelia vedla Dubauera za ruku a pomáhala mu, kdykoli klopýtl. Nebyla si jistá, jestli podporučík ví přesně, kdo ona je, ale držel se u ní a Vorkosiganovi se vyhýbal.
Cestou dolů les zhoustl a stromy získaly na výšce. Vorkosigan chvíli prořezával podrost svým nožem, ale později šli volně po břehu potoka. Korunami stromů začalo pronikat sluneční světlo a osvětlovalo jasně zelené, sametové kupky mechu, jiskřivé vlnky na vodě a kamení na dně potoka, podobné měděným mincím.
Maličká stvoření, která zde zastupovala ekologickou roli pozemského hmyzu, byla hvězdicovitě symetrická. Nějaké létající druhy, vypadající jako medúzy plné plynu, pluly v duhových oblacích nad potokem jako hejna luxusních mýdlových bublin. Cordelii těšilo se na ně dívat. Zřejmě měly zklidňující vliv i na Vorkosigana, protože vyhlásil přestávku. Jeho tempo se jí zdálo vražedné.
Napili se z potoka a chvíli seděli a pozorovali malé hvězdice, vystřelující a nafukující se ve sprše vodopádu. Vorkosigan zavřel oči a opřel se o strom. Cordelia si uvědomila, že je také na samém pokraji vyčerpání. Zvědavě si ho prohlížela, když se na ni zrovna nedíval. Po celou dobu se choval jako strohý, ale důstojný vojenský profesionál. Stejně jí ale stále v mysli zvonil podvědomý alarm, přetrvávající pocit, že zapomněla na něco důležitého. Náhle se jí to vynořilo v paměti jako míč držený pod vodou, který vyletěl do vzduchu, jakmile ho pustila.
"Já vím, kdo jste. Vy jste Vorkosigan, Řezník z Komarru." Okamžitě litovala, že promluvila, protože otevřel oči a upřeně se na ni zadíval. Přes jeho tvář přeletěla zvláštní směs výrazů.
"Co víte o Komarru?" vy hloupá Beťanko, naznačoval jeho tón.
"Jen to, co ví každý. Byla to bezcenná hromada skal, kterou vaši lidé zabrali vojenskou silou, aby získali kontrolu nad jejím shlukem červích děr. Tamější vládnoucí senát se podrobil podle daných podmínek, ale okamžitě potom jste senátory vyvraždili. Vy jste velel expedici, nebo…" Ale Vorkosigan z Komarru byl určitě admirál. "Byl jste to vy? Mám dojem, že jste říkal, že zajatce nezabíjíte."
"Byl jsem to já."
"Degradovali vás za to?" zeptala se překvapeně. Myslela si, že podobné chování je mezi Barrayarany normální.
"Za to ne. Za to, co se stalo potom." Zřejmě se mu nechtělo o tom dál mluvit, ale opět ji překvapil tím, že pokračoval. "Důsledky byly potlačené maximálně efektivně. Dal jsem jim slovo - své slovo Vorkosigana -, že budou ušetřeni. Můj politický důstojník zrušil můj rozkaz a nechal je zabít za mými zády. Za to jsem ho popravil."
"Dobrý bože."
"Vlastníma rukama jsem mu zlomil vaz na můstku mé lodi. Víte, byla to osobní záležitost, dotklo se to mé cti. Nemohl jsem ho postavit před popravčí četu - všichni měli strach z Ministerstva pro politickou výchovu."
To byl oficiální eufemismus pro tajnou službu, vzpomněla si Cordelia. Političtí důstojníci byli její vojenská větev. "A vy se nebojíte?"
"Oni se bojí mě." Kysele se usmál. "Jako ti mrchožrouti dnes v noci - před smělým útokem utečou. Ale nesmíte se k nim otočit zády."
"Jsem překvapená, že vás neoběsili."
"Byl z toho velký randál, za zavřenými dveřmi," přiznal. Během vzpomínání se dotýkal výložek na límci. "Žádného Vorkosigana nemohou nechat v noci zmizet, ještě ne. Ale udělal jsem si mocné nepřátele."
"To se vsadím." Tahle smělá historka, řečená bez okras a bez omluvy, zněla pravdivě. Říkal jí to její vnitřní pocit, i když neměla žádný logický důvod, aby mu věřila. "A neotočil jste se náhodou včera zády k některému z těch nepřátel?"
Ostře na ni pohlédl. "Je to možné," řekl pomalu. "Ale ta teorie má své vady."
"Jaké?"
"Jsem stále naživu. Nemyslím, že riskovali si začít, aniž by to dokončili. Je zcela jisté, že by využili příležitosti, kdyby mou smrt mohli svést na vás, Beťany."
"Páni. A já jsem si myslela, že mám problémy s velením, když musím přimět hejno beťanských intelektuálních primadon,

aby spolupracovalo celé měsíce. Bůh mě chraň před politikou."
Vorkosigan se lehce usmál. "Co jsem o Beťanech slyšel, tak váš úkol taky nebyl snadný. Asi bych s vámi velení neměnil. Zlobilo by mě, kdyby se mnou diskutovali o každém rozkazu."
"Oni nediskutují o každém rozkazu." Usmála se, jeho úsměšek vyvolal jisté speciální vzpomínky. "Člověk se naučí, jak z nich spolupráci vyloudit."
"Kde si myslíte, že teď vaše loď je?"
Její pobavení překryla obezřetnost jako opona. "To asi záleží na tom, kde je vaše."
Vorkosigan pokrčil rameny a vstal. Batoh si důkladněji připevnil na záda. "Takže už bychom snad neměli dál ztrácet čas a měli bychom to zjistit." Podal jí ruku, aby jí pomohl vstát. Jeho výraz opět zahalila vojácká maska.
Sestup z vysoké hory na pláně s červenou zemí jim trval celý den. Při bližším pohledu zjistili, že jsou odříznuti vodními toky a kanály, zkalenými nedávnými dešti a vinoucími se mezi skalnatými výstupky z neúrodné půdy. Zahlédli skupinky pasoucích se hexapedů. Z obezřetného chování stáda Cordelia usoudila, že dravci určitě číhají nedaleko. Vorkosigan by byl trval na dalším pochodu, ale Dubauer měl sérii závažných, dlouhých záchvatů, po nichž následovala letargie a ospalost. Cordelia neoblomně trvala na nočním odpočinku. Utábořili se - pokud se tak dá nazvat skutečnost, že se prostě zastavili a sedli si - v otevřeném prostoru mezi stromy, asi tři sta metrů nad planinou. V umořeném mlčení se podělili o jednoduchou večeři z ovesné kaše a rokfórového dresinku. Když po křiklavě barevném západu slunce bledly poslední barvy, Vorkosigan přelomil další studené světlo a posadil se na velký plochý balvan. Cordelia si lehla a pozorovala Barrayarana, dokud jí spánek neulevil od bolesti nohou a hlavy.
Po půlnoci ji probudil. Když pracně vstávala, aby po něm převzala hlídku, měla pocit, že její svaly vržou a skřípají. Tentokrát jí Vorkosigan dal její paralyzér.
"Nic jsem nablízku neviděl," poznamenal, "ale něco tam venku občas dělá pekelný rámus." Zřejmě to bylo dostatečné vysvětlení takového gesta důvěry.
Zkontrolovala Dubauera a pak zaujala Vorkosiganovo místo na balvanu. Opřela se a hleděla na temný obrys hory. Tam nahoře ležel Rosemont ve svém hlubokém hrobě, v bezpečí před zobáky a břichy požíračů mršin, ale stejně odsouzený k pomalému rozkladu. Raději obrátila své noční přelétavé myšlenky k Vorkosiganovi, který ležel ve svých téměř neviditelných maskáčích uvnitř hranice modrozeleného světla.
Byl hádankou v hádance. Bylo jisté, že je jedním z barrayarských válečných aristokratů staré školy, a ta se nesnášela s novými byrokraty, kteří teď právě byli na vzestupu. Militaristé z obou stran udržovali něco jako neklidné spojenectví, kterým ovládali vládní politiku i ozbrojené síly, ale v srdci byli přirozenými nepřáteli. Císař obratně stabilizoval křehkou rovnováhu moci mezi nimi, ale nebylo pochyb, že až ten starý mazaný muž zemře a jestliže jeho nástupce neprokáže více síly, než se čekalo, Barrayar čeká éra politického kanibalismu, pokud ne rovnou občanská válka. Cordelia by ráda věděla víc o pokrevních vztazích a rozdělení moci na Barrayaru. Znala jméno císaře - Vorbarra, propojené se jménem planety. Ale všechny její další znalosti byly jen matné.
Nepřítomně ohmatávala svou pistolku a trápila se dumáním o tom, kdo vlastně teď byl zajatec a kdo vítěz. Ale sama by se o Dubauera v téhle divočině určitě nedokázala postarat. Musela pro něj mít zásoby, a protože Vorkosigan si dával pozor, aby jí neřekl, kde přesně jeho zásobárna je, potřebovala ho, aby ji tam dovedl. Kromě toho mu dala čestné slovo zajatce. Bylo zvláštní zjistit, že Barrayaran dokázal tak automaticky přijmout její pouhé slovo jako závazné. Zřejmě sám uvažoval podobně.
Na východě nebe konečně začínalo šednout a pak měnilo barvy přes broskvovou, zelenou a zlatou do pastelů stejných jako při včerejším západu slunce. Vorkosigan se pohnul a posadil se. Pomohl jí dopravit Dubauera dolů k potoku, aby ho mohla umýt. Snědli další snídani z ovesné kaše a rokfórového dresinku. Tentokrát se je Vorkosigan pokusil pro změnu smíchat. Cordelia zkoušela jíst jedno po druhém, jestli by to pomohlo. Ani jeden se o výsledku nevyjádřil.
ü
Vorkosigan je vedl na sever přes písečnou planinu cihlové barvy. Během suchého období to musela být téměř poušť. Teď ji zdobil nový, vesele zelený a žlutý porost a desítky druhů nízkých planých květin. Dubauer si jich zřejmě ani nevšimne, pomyslela si Cordelia smutně.
Asi po třech hodinách rychlé chůze přišli k prvnímu záchytnému bodu toho dne - bylo to strmé skalnaté údolí, po jehož dně se hnala řeka barvy kávy s mlékem. Kráčeli po okraji srázu a hledali brod.
"Ten kámen támhle dole se pohnul," zpozorovala Cordelia najednou.
Vorkosigan vytáhl z opasku svůj polní dalekohled a podíval se zblízka. "Máte pravdu."
Na sluníčku se vyhřívalo asi půl tuctu kávově zbarvených hrud jevících se jako kameny na písečné výspě, ale ukázalo se, že to jsou zavalití hexapedi se silnými končetinami.
"Vypadá to, že je to nějaký druh obojživelníků. Jestlipak jsou to masožravci?" řekl Vorkosigan.
"Škoda, že jste můj průzkum přerušili tak brzy," postěžovala si Cordelia. "Pak bych vám na všechny tyhle otázky mohla odpovědět. A támhle jsou další ty věci, co vypadají jako mýdlové bubliny - panebože, nemyslela jsem si, že by mohly vyrůst do takové velikosti a stále létat."
Hejno asi tuctu velkých hvězdic, průhledných jako vinné skleničky o průměru dobře třicet centimetrů k nim připlulo jako letka balonů ztracených nad řekou. Několik hvězdic se nechalo odnést větrem k hexapedům a jemně se usadilo na jejich zádech, kde se připlácly na jejich šíje jako rádiovky. Cordelia si půjčila dalekohled, aby se podívala zblízka.
"Myslíte, že by mohly být jako ti pozemští ptáci, kteří dobytku vyzobávají parazity? Ach. Ne, to asi ne."
Se sykotem a pískáním obézní hexapedi vstávali a hrbili hřbety v jakémsi zvláštním poskakování a nakonec sklouzli do řeky. Hvězdice, nyní zbarvené jako vinné sklenky plné burgundského, se nafoukly a vznesly se do vzduchu.
"Upíři ve tvaru balonů?" zeptal se Vorkosigan.
"Zřejmě."

"Hrozná zvířátka."
Cordelia se skoro musela zasmát výrazu odporu v jeho tváři. "Sám jste masožravec, tak je nemůžete doopravdy odsuzovat."
"Odsuzovat ne, ale vyhýbat se jim můžu."
"S tím bych souhlasila."
Pokračovali proti proudu řeky kolem napěněného, neprůhledného hnědého vodopádu. Asi po kilometru a půl přišli na místo, kde se stékaly dva přítoky a na nejmělčím místě, které našli, se přebrodili. Když překračovali druhou řeku, pod Dubauerem se převrátil kámen. Ztratil rovnováhu a s něměm výkřikem upadl.
Cordelia křečovitě zesílila stisk na jeho paži a on ji strhl s sebou. Sklouzli do hlubší části řeky. Otřásla se hrůzou, že by ho voda mohla odnést mimo její dosah - byli tam ti obojživelní hexapedi, ostrá skaliska - a vodopád! Bez ohledu na vodu, které měla plná ústa, ho oběma rukama popadla. Byli ztraceni - nebo ne?
Něco táhlo její tělo ohromnou silnou proti směru řítící se vody. Vorkosigan ji popadl vzadu za pásek a oba je vytahoval na mělčinu silou a stylem přístavního dělníka.
S pocitem ztráty důstojnosti, ale vděčná, se Cordelia postavila na nohy a postrčila kašlajícího Dubauera nahoru na břeh.
"Dík," řekla Vorkosiganovi bez dechu.
"Co jste si myslela, že vás nechám utopit?" zeptal se jí ironicky a vylil si vodu z bot.
Cordelia v rozpacích pokrčila rameny. "No… aspoň bychom vás nezdržovali."
"Hm." Odkašlal si, ale nic dalšího neřekl. Nalezli kamenité místo, kde si mohli sednout, snědli své obilniny s dresinkem a chvíli se sušili, než se vydali na další cestu.
Kilometry ubíhaly, ale jejich výhled na vysokou horu po jejich pravém boku se téměř neměnil. V jednu chvíli se Vorkosigan zorientoval, aniž by sdělil podle čeho, a potom je vedl více na západ. Hory teď měli za zády a do očí jim svítily šikmé paprsky zapadajícího slunce.
Překročili další vodní tok. Když přecházeli hřeben jeho údolí, Cordelia málem zakopla o hexapeda s červenou kožešinou, který úplně tiše ležel v prohlubni. Jeho barva mu poskytovala dokonalou kamufláž. Křehce stavěné zvíře, velké jako střední pes, se odvlnilo po červené pláni v půvabných skocích.
Cordelia se rychle vzpamatovala. "Ta věc se dá jíst!"
"Dejte mi paralyzér, honem," křikl Vorkosigan. Spěšně mu ho vtiskla do ruky. Klesl na jedno koleno, namířil a jediným výstřelem tvora složil.
"Dobrý zásah," vykřikla Cordelia nadšeně.
Vorkosigan se na ni přes rameno chlapecky usmál a rozběhl se za kořistí.
"Ach jo," řekla si. Užasla, jaký účinek na ni měl jeho úsměv. Na ten krátký okamžik mu rozsvítil tvář jako sluníčko. Usměj se znovu, pomyslela si, ale pak ten nápad zahnala. Povinnost. Drž se povinnosti.
Následovala ho na místo, kde zvíře leželo. Vorkosigan už vytáhl nůž a přemýšlel, kde začít. Nemohl mu podříznout krk, protože žádný nemělo.
"Mozek má přímo za očima. Možná byste se dostal k míše, kdybyste to zkusil mezi jeho prvními lopatkami," navrhla Cordelia.
"To by bylo dost rychlé," souhlasil Vorkosigan a poslechl ji. Stvoření se zachvělo, vzdychlo a zemřelo. "Je moc brzy, abychom se utábořili, ale je tu voda a na oheň můžeme použít naplavené dřevo z řeky. Ale znamená to, že zítra budeme muset ujít víc kilometrů," upozornil.
Cordelia si prohlížela zabité zvíře a představovala si pečeni. "To nevadí."
Vorkosigan si hodil zvíře přes rameno a vstal. "Kde je váš podporučík?"
Cordelia se rozhlédla. Dubauera nebylo nikde vidět. "To ne," nadechla se a běžela na místo, kde stáli, když jim Vorkosigan zastřelil večeři. Dubauer byl pryč. Došla ke srázu nad řekou.
Dubauer stál na břehu, ruce mu visely podél těla, a bezvýrazně hleděl vzhůru jako v transu. K jeho obličeji se tiše snášela velká, průhledná hvězdice.
"Dubauere, ne!" zaječela Cordelia a sešplhala k němu dolů po břehu. Vorkosigan ji skokem předběhl a společně utíkali k okraji řeky. Hvězdice se usadila na Dubauerově obličeji a začala se zplošťovat. Dubauer s výkřikem rozhodil rukama. Vorkosigan k němu doběhl první. Holou rukou uchopil napolo zplihlou hvězdici a odtáhl ji z Dubauerovy tváře. Měl v ní zarytých asi tucet tmavých, úponkovitých přísavek. Napínaly se a trhaly, když stvoření přicházelo o svou kořist. Vorkosigan hodil hvězdici do písku a dupl na ni. Dubauer upadl na zem a schoulil se na bok. Cordelia se snažila odtáhnout mu ruce z obličeje. Vydával divné, chraptivé zvuky a celý se třásl. Další záchvat, pomyslela si - ale pak si v šoku uvědomila, že pláče.
Držela si jeho hlavu v klíně a snažila se zastavit divoké záškuby. Místa, kde do jeho kůže pronikly přísavky, měla černé středy obklopené kruhy obnaženého masa, které už začínaly znepokojivě otékat. V koutku jednoho oka měl obzvlášť ošklivé poranění. Vytrhla mu z kůže jednu ze zbývajících zachycených přísavek a zjistila, že jí popálila prsty jako kyselina. Ten tvor byl zřejmě podobným jedem pokrytý celý, protože Vorkosigan klečel u řeky s rukou ve vodě. Rychle vytahala zbytek chapadel a přivolala Barrayarana.
"Máte ve své lékárničce něco, co by tomuhle pomohlo?"
"Jenom antibiotikum." Podal jí tubu a Cordelia Dubauerovu tvář pomazala mastí. Nebyla to vlastně mast na spáleniny, ale bude to muset stačit. Vorkosigan chvíli na Dubauera hleděl a pak neochotně vytáhl malou bílou pilulku.
"Tohle je silné analgetikum. Mám jen čtyři. Mělo by mu to pomoci na celý večer."
Cordelia položila pilulku Dubauerovi dozadu na jazyk. Zřejmě chutnala hořce, protože se ji pokusil vyplivnout, ale Cordelia ji chytila a přinutila ho polknout. Po několika minutách ho dokázala postavit na nohy a odvést k tábořišti,

které Vorkosigan vybral tak, aby měli výhled na písečný kanál.
Vorkosigan mezitím nasbíral pěknou hromadu naplaveného dříví na oheň.
"Jak ho zapálíte?" zeptala se Cordelia.
"Když jsem byl malý chlapec, musel jsem se učit zapalovat oheň třením," zavzpomínal Vorkosigan. "Na letním vojenském táboře. Nebylo to snadné, trvalo to celé odpoledne. Když na to teď vzpomínám, vlastně se mi to tímhle způsobem nikdy nepodařilo. Zapálil jsem ho tak, že jsem rozebral komunikátor a vyndal z něj baterii." Prohledával svůj pásek a kapsy. "Instruktor zuřil. Myslím, že to byl jeho komunikátor."
"Žádné chemické podpalovače?" zeptala se Cordelia a kývla směrem k opasku, v němž dělal inventuru. "Všeobecně se předpokládá, že když potřebujete oheň, použijete plazmovou pistoli." Poklepal prstem na prázdné pouzdro. "Mám jiný nápad. Trochu drastický, ale myslím, že bude účinný. Radši si jděte sednout ke svému botanikovi. Nadělá to pěkný hluk."
Vzal si neužitečný náboj do plazmové pistole ze zásobníku, který měl vzadu na opasku.
"No dobře," řekla Cordelia a koukala se ztratit. "Ale nepřeháníte to? A co hodláte udělat s kráterem? Bude vidět ze vzduchu na kilometry."
"Chcete tady sedět a třít o sebe dvě dřívka? Ale ohledně toho kráteru bych asi měl něco udělat."
Chvilku přemýšlel a pak odběhl dolů do malého údolí. Cordelia si sedla vedle Dubauera, položila mu ruku kolem ramen a v očekávání se nahrbila.
Vorkosigan vyskočil ze strže jako jelen a po dopadu na zem se odkutálel. Uviděli jasný modrobílý záblesk. Následovalo zadunění, které otřáslo zemí. Do vzduchu vyrazil vysoký sloup kouře, prachu a páry a všude kolem začaly z nebe pršet oblázky, hlína a kousky roztaveného písku. Vorkosigan opět zmizel v údolíčku a zakrátko se vrátil s hořící pochodní.
Cordelia se šla podívat na napáchanou škodu. Vorkosigan umístil zkratovaný náboj asi sto metrů proti proudu, na vnější okraj zátočiny, kde se bystřina stáčela na východ. Po explozi zbyl velkolepý, asi patnáct metrů široký a pět metrů hluboký kráter se zesklovatělými okraji. Ještě se z něj kouřilo. Zatímco ho pozorovala, voda prorazila jeho okraj a vlila se dovnitř s oblaky páry. Za hodinu ho vymele tak, že bude vypadat jako přírodní záliv, stvořený zpětným proudem.
"To nebylo špatné," broukla souhlasně.
ü
Když z ohně zůstaly jen žhavé uhlíky, měli kostky tmavého masa napíchané na hůlkách a připravené k opékání.
"Jak chcete váš?" zeptal se Vorkosigan. "Málo nebo středně propečený?"
"Asi by měl být propečený hodně," řekla Cordelia. "Ještě jsme nedokončili výzkum parazitů."
Vorkosigan se podíval na svou kostku masa s novými pochybnostmi. "Rozumím. Máte pravdu," řekl slabým hlasem.
Dobře maso propekli a pak seděli u ohně a zakusovali se do ještě kouřící pečeně jako šťastní divoši. Dokonce i Dubauer se dokázal najíst sám, po malých kouscích. Maso mělo chuť jako zvěřina, bylo tuhé, navrch připálené a mělo hořkou pachuť, ale nikdo nenavrhl jako přílohu ovesnou kaši nebo rokfórový dresink.
Cordelia cítila, že se v ní uvnitř cosi pohnulo. Stejně jako ona měl Vorkosigan špinavé a vlhké maskáče, zastříkané uschlou krví, jak porcovali večeři. Měl třídenní strniště, tvář se mu v záři ohně leskla tukem hexapeda a páchl zaschlým potem. Předpokládala, že až na vousy sama nevypadá o nic lépe a věděla, že o nic lépe nevoní. Zjistila, že si je znepokojivě vědomá jeho těla - svalnatého, kompaktního a dokonale mužného. Zasáhlo to její smysly, a to byla přesvědčená, že je má potlačené. Raději bude myslet na něco jiného…
"Z astronautů jeskynními lidmi za tři dny," meditovala nahlas. "Představujeme si, že civilizaci tvoříme my a zatím jsou to jen naše věci."
Vorkosigan s pokřiveným úsměvem pohlédl na pečlivě ošetřovaného Dubauera. "Zdá se, že vy nosíte civilizaci v sobě."
Cordelia se nepříjemně začervenala a byla ráda, že se to v záři ohně ztratí. "Dělám jen svou povinnost."
"Pro některé lidi je rozsah povinnosti o dost pružnější. Nebo jste do něj byla zamilovaná?"
"Do Dubauera? Dobré nebe, to ne! Nevykrádám kolébky. Ale byl to hodný kluk. Ráda bych ho dostala domů k jeho rodině."
"A vy máte rodinu?"
"Jistě. Maminku a bratra, doma v Kolonii Beta. Můj táta také býval průzkumník."
"Byl jeden z těch, kteří se nikdy nevrátili domů?"
"Ne. Zemřel při nehodě na letišti raketoplánů, ani ne deset kilometrů od domova. Byl předtím doma na dovolené a právě se hlásil zpátky do práce."
"Upřímnou soustrast."
"Stalo se to už před mnoha lety." Začíná dost osobní konverzaci, pomyslela si. Ale pořád to bylo lepší, než uhýbat vojenskému výslechu. Upřímně doufala, že nedojde na téma dejme tomu nejmodernější beťanské technologie. "A co vy? Máte rodinu?" Napadlo ji přitom, že tahle fráze je také zdvořilou formou, jak se zeptat, jestli je ženatý.
"Můj otec - hrabě Vorkosigan - je naživu. Víte, moje matka byla napůl Beťanka," pronesl váhavě.
Cordelia usoudila, že jestliže Vorkosigan naháněl hrůzu, když byl vojensky strohý, byl vyloženě děsivý, když se pokoušel být příjemný. Ale zvědavost překonala touhu přerušit konverzaci. "To je neobvyklé. Jak k tomu došlo?"
"Můj dědeček z matčiny strany byl diplomat, princ Xav Vorbarra. Jednu dobu, v mládí, byl velvyslancem na Kolonii Beta, ještě před První cetagandskou válkou. Myslím, že moje babička pracovala ve vašem Úřadu pro mezihvězdný obchod."
"Znal jste ji dobře?"
"Potom, co moje matka… zemřela, a když skončila občanská válka Jurije Vorbarry, strávil jsem několik školních prázdnin v princově domě v hlavním městě. Jenže on se nikdy nesnášel s mým otcem, ani před válkou, ani po ní. Byli v

různých politických stranách. Xav byl ve své době vůdčí silou pokroku a můj otec samozřejmě byl - je - součástí poslední bašty staré vojenské aristokracie."
"Byla vaše babička na Barrayaru šťastná?" Cordelia odhadovala, že Vorkosigan chodil do školy asi tak před třiceti lety.
"Myslím, že se naší společnosti nikdy zcela nepřizpůsobila. A samozřejmě Jurijova válka…" Hlas se vytratil, a po chvíli pokračoval. "Lidé z jiných planet - speciálně vy Beťani - mají podivnou představu, že Barrayar je monolit, ale my jsme velmi zásadně rozdělená společnost. Moje vláda pořád bojuje s odstředivými tendencemi."
Vorkosigan se naklonil dopředu a hodil do ohně další kus dřeva. Vylétly jiskry jako pás oranžových hvězdiček, letících domů do nebe. Cordelia pocítila prudkou touhu letět s nimi.
"Ke které straně patříte vy?" zeptala se, doufajíc, že udrží rozhovor na méně zneklidňující a méně osobní rovině. "Jako váš otec?"
"Dokud bude žít. Vždycky jsem chtěl být vojákem a vyhýbat se všem politickým stranám. Mám averzi k politice, pro moji rodinu byla smrtící. Ale už je dávno načase, aby nás někdo zbavil těch zatracených byrokratů a jejich milovaných špionů. Myslí si, že jsou předzvěstí budoucnosti, zatímco jsou jen splašky tekoucí dolů z kopce."
"Jestli své názory vyjadřujete doma takhle přímo, nedivte se, že politika si vás tam najde." Dloubla do ohně holí a poslala další jiskry na cestu.
Dubauer po prášku proti bolesti brzy usnul, ale Cordelia dlouho ležela bez spánku a v duchu si opakovala zneklidňující rozhovor. Ale co jí bylo po tom, jestli se tenhle Barrayaran rozhodl strčit hlavu do oprátky? Nebyl důvod, aby se do toho pletla. Vůbec žádný. Určitě. Ale tvar jeho silných čtverhranných rukou byl zosobněným snem o moci…
Pozdě v noci se s trhnutím probudila. Ale byl to jen oheň, který vzplál, když na něj Vorkosigan přiložil neobvykle velkou náruč dřeva. Posadila se a Vorkosigan k ní přešel.
"Jsem rád, že jste vzhůru. Potřebuju vás." Vtiskl jí do ruky svůj bojový nůž. "Ta zdechlina zřejmě někoho přitahuje. Hodím ji do řeky - podržíte mi pochodeň?"
"Jistě." Protáhla se, vstala a uřízla si vhodnou větev. Protírajíc si oči sešla za ním dolů k řece. Za blikajícím oranžovým světlem se míhaly třaslavé stíny, do nichž bylo skoro obtížnější pohlédnout než do stínů hvězdné noci. Když došli na břeh, zachytila koutkem oka pohyb a mezi kameny uslyšela zvuky tahanice a povědomý sykot.
"No jo. Je tam skupina těch mrchožroutů, hned tady nahoře proti proudu vlevo."
"Ano." Vorkosigan hodil pozůstatky jejich večeře doprostřed řeky. Se slabým zabubláním zmizely. Následovalo ještě jedno šplouchnutí, hlasité, nebyla to ozvěna. Aha, pomyslela si Cordelia, taky jsi nadskočil, Barrayarane, co? Ale cokoli zašplouchalo, nad hladinu se nevynořilo, a kruhy na vodě se brzy ztratily v proudu. Pak uslyšeli další sykot a zoufalý výskot z dolního toku řeky. Vorkosigan vytáhl pistoli.
"Tam dole je jich celé stádo," poznamenala Cordelia nervózně. Stáli zády k sobě a pokoušeli se proniknout očima temnotu. Vorkosigan si podepřel pistoli zápěstím a vystřelil pečlivě zamířenou dávku. Tiše to zabzučelo a jeden z tmavých tvarů se zhroutil k zemi. Jeho kamarádi ho zvědavě očichali a přišli blíž.
"Škoda, že vaše pistole nedává hlasitější ránu." Opět zamířil a složil dva další, ale na zbytek stáda to nemělo žádný účinek. Odkašlal si. "Tenhle paralyzér je skoro vybitý, víte."
"Takže s ním nemůžete vyřídit ty zbývající?"
"Ne."
Jeden z mrchožroutů, odvážnější než ostatní, k nim vyrazil. Vorkosigan se mu s výkřikem postavil do cesty a zaútočil. Zvíře na chvíli ustoupilo. Tenhle druh mrchožroutů, který žil na planinách, byl o trochu větší než jeho horští bratranci, a pokud možno ještě ošklivější. Zjevně také putovali ve větších skupinách. Když se Vorkosigan s Cordelií pokusili ustoupit na kraj údolí, kruh zvířat kolem nich se zúžil.
"Ale, kruci," řekl Vorkosigan. "Ještě toho trochu." Asi tucet hvězdic se k nim tiše snášel z výšky jako strašidla. "To by byl hnusný způsob, jak zemřít." Pohlédl na ni, jako by chtěl říct ještě něco, ale pak jen potřásl hlavou a připravil se na útok.
Cordelia s bušícím srdcem hleděla na klesající hvězdice, dokud ji náhle neosvítila skvělá myšlenka.
"Počkejte," vydechla. "Ještě není konec. Támhle je jejich domovská flotila, která přichází na pomoc. Tak pojďte, miláčkové," lákala je. "Pojďte k mamince."
"Zbláznila jste se?" zeptal se Vorkosigan.
"Chtěl jste velkou ránu? Já vám jednu předvedu. Co si myslíte, že drží ty věci nahoře?"
"O tom jsem nepřemýšlel. Ale samozřejmě, musí to být -"
"Vodík! Vsadím se s vámi o co chcete, že tyhle roztomilé chemické jednotky elektricky rozkládají vodu. Všiml jste si, jak se potloukají kolem řek a potoků? Škoda, že nemám rukavice."
"Nechte mě, já to udělám." Jeho tvář, osvětlená ohněm, se na ni usmála ze tmy. Vyskočil, stáhl za hnědá, svíjející se chapadla jednu hvězdici ze vzduchu a hodil ji na zem před blížící se mrchožrouty. Cordelia chytla pochodeň do ruky jako kord a bodla s ní, jak daleko stačila. Při druhém a třetím bodnutí se rozlétly jiskry.
S hlubokým, silným zaduněním a s úděsným zápachem hvězdice explodovala do koule oslepujícího plamene, který Cordelii ožehl obočí. Na sítnici jí tančily oranžové a zelené jiskřičky. Vorkosigan stáhl další várku a Cordelia trik opakovala. Kožešina jednoho z mrchožroutů vzplála a stádo s výskotem a syčením ustoupilo jako jeden muž. Cordelia nabodla jednu hvězdici ve vzduchu. Vybuchla se zábleskem, který osvítil celé říční údolí, včetně hrbatých zad prchajícího stáda mrchožroutů.
Vorkosigan ji nadšeně plácal po zádech. Až když ucítila zápach, uvědomila si, že jí hoří i vlasy. Uhasil je. Zbylé hvězdice se vznesly vysoko do vzduchu a zmizely, až na jednu, kterou Vorkosigan chytil a držel ji na zemi tím, že jí stál na chapadlech.
"Chachá!" Cordelia kolem něho provozovala válečný tanec. Z návalu adrenalinu měla pošetilou chuť se hihňat.

Zhluboka se nadechla. "Co vaše ruka, je v pořádku?"
"Mám ji trochu popálenou," přiznal. Sundal si košili a zabalil do ní hvězdici. Pulzovala a páchla. "Možná, že ji budeme potřebovat." Rychle si umyl ruce ve vodě a doběhli do tábora. Dubauera nic nevyrušilo, i když o pár minut později se jeden zatoulaný mrchožrout ukázal až na hranici světla z ohniště, čmuchal tam a syčel. Vorkosigan ho zahnal pochodní, nožem a kletbami - šeptanými, aby podporučíka neprobudil.
"Myslím, že po zbytek cesty bychom se měli spokojit s polními dávkami," řekl, když se vrátil.
S procítěným souhlasem Cordelia přikývla.
ü
Vzbudila oba muže v prvním šedém světle svítání. Už byla stejně nedočkavá jako Vorkosigan, aby se dostali k zásobovacímu stanovišti co nejrychleji a bezpečně. Chycená hvězdice, zabalená ve Vorkosiganově košili, během noci chcípla a splaskla a změnila se v odpornou hromadu želatiny. Vorkosiganovi trvalo několik minut, než ze sebe hmotu v proudu řeky smyl, ale zápach a skvrny, které věc po sobě zanechala, z něj podle Cordelie učinily nepopiratelného vítěze v soutěži, kdo z nich bude nejšpinavější. Rychle posnídali nudnou, ale bezpečnou ovesnou kaši s rokfórovým dresinkem a s východem slunce se vydali na cestu. Na rezavé, květy poseté planině je předbíhaly jejich dlouhé stíny. Před polední zastávkou se Vorkosigan ztratil za keřem z důvodu biologické potřeby. Za okamžik odtamtud vylétl proud kleteb a hned potom on sám. Přeskakoval z nohy na nohu a vytřásal si nohavice kalhot. Cordelia se na něj podívala s nevinnou zvědavostí.
"Pamatujete se na ty žluté písečné kužely, které jsme viděli?" řekl Vorkosigan a rozepínal si kalhoty.
"Ano…"
"Nestoupejte si na ně, když se potřebujete vyčurat."
Cordelia marně potlačovala smích. "Co jste tam našel? Nebo raději bych asi měla říct, co tam našlo vás?"
Vorkosigan obrátil své kalhoty na rub a začal sbírat malá bílá stvoření, která pobíhala podél záhybů na nožičkách připomínajících řasy. Cordelia si jedno přivlastnila a podržela si je na dlani, aby si je lépe prohlédla. Byl to další model hvězdice, její podzemní forma.
"Au!" spěšně ji setřásla.
"Kouše, co?" zavrčel Vorkosigan.
V Cordelii se vzedmula vlna smíchu. Ale ovládla se, jakmile si všimla další rány na jeho těle. Rychle vystřízlivěla.
"Poslyšte, ten škrábanec nevypadá moc dobře, že?"
Stopa po drápech mrchožrouta na pravé noze, kterou Vorkosigan utrpěl v noci, kdy pohřbívali Rosemonta, byla naběhlá a modrá. Ošklivé červené žilky se od ní rozbíhaly až ke kolenu.
"To je dobré," řekl rozhodně a začal si oblékat své kalhoty, teď už bez hvězdic.
"Mně se to nezdá dobré. Můžu se na to podívat?"
"S tím nemůžete nic dělat," protestoval, ale podrobil se krátké prohlídce. "Spokojená?" otázal se sarkasticky a dooblékl se.
"Škoda, že vaši mikrobiologové nebyli důkladnější, když míchali tu mast," pokrčila Cordelia rameny. "Ale máte pravdu. Teď se s tím nedá nic dělat."
Plahočili se dál. Cordelia ho teď pečlivěji pozorovala. Čas od času noze odlehčoval, ale když si všiml, že se na něj dívá, pochodoval dál záměrně vyrovnaným krokem. Až k večeru přestal předstírat a nepokrytě kulhal. Přesto je vedl dál západem slunce, jeho doznívání a nadcházející nocí, dokud se na obzoru jako temná hmota neobjevila hora s kráterem, k níž mířili. Nakonec, když už klopýtali potmě, to vzdal a vyhlásil pohov. Byla ráda, protože Dubauer ochaboval, těžce se o ni opíral a pokoušel si lehnout. Spali na místě, kde se zastavili, na červené, písčité půdě.
Vorkosigan rozlomil jedno chladné světlo a vzal si svou obvyklou hlídku. Cordelia ležela na zemi a pozorovala nečitelné kolo hvězd nad sebou.
Vorkosigan ji požádal, aby ho vzbudila před svítáním, ale nechala ho spát, dokud nenastalo plné denní světlo. Nelíbilo se jí, jak vypadá, střídavě bledl a rudnul, a nelíbil se jí ani jeho mělký, rychlý dech.
"Nemyslíte, že byste si měl vzít jeden z vašich prášků proti bolesti?" zeptala se ho, když vstal, protože to vypadalo, že se na nohu téměř nedokáže postavit. Byla mnohem oteklejší.
"Ještě ne. Musím si něco nechat na konec." Místo toho si uřízl dlouhou hůl a všichni tři započali svůj denní úkol - pochodovat za svými stíny.
"Jak je to ještě daleko?" zeptala se Cordelia.
"Odhaduju tak den, den a půl, záleží na tom, jak rychle půjdeme," ušklíbl se. "Nedělejte si starosti. Mě nebudete muset nést. Já jsem jeden z nejzdatnějších mužů v mém oddílu." Kulhal dál. "Z těch, kterým je přes čtyřicet."
"A kolik máte ve svém oddílu mužů, kterým je přes čtyřicet?"
"Čtyři."
Cordelia si odfrkla.
"V každém případě, pokud by to bylo třeba, mám ve své lékárničce stimulant, který by oživil mrtvolu. Ale ten si taky chci nechat až na konec."
"Jaké potíže očekáváte?"
"To všechno záleží na tom, kdo zachytí moje volání. Vím, že Radnov - to je můj politický důstojník - má v mé komunikační sekci dva agenty." Sevřel rty a znovu ji pohledem odhadoval. "Víte, já si nemyslím, že to byla všeobecná vzpoura. Myslím, že to byl pokus o atentát, který vznikl z okamžitého nápadu Radnova a jen nemnoha dalších. Mysleli si, že s pomocí vás Beťanů mě budou moci zabít, aniž by jim to bylo přičteno za vinu. Jestli mám pravdu, tak si každý na palubě myslí, že jsem mrtvý. Všichni, až na jednoho."
"Kterého?"

"To bych taky rád věděl. Ten, který mě praštil přes hlavu a schoval v kapradí, místo aby mi podřízl krk a hodil mě do nejbližší díry. Poručík Radnov má zřejmě ve své skupině lišku. A přece - kdyby ta liška byla ke mně loajální, všechno, co by musela udělat, by bylo říct to Gottyanovi, mému prvnímu důstojníkovi, a ten by byl už poslal dolů hlídku, aby mě vyzvedla. A kdo v mém oddílu je tak pomatený, aby si myslel, že může najednou zradit obě strany? Nebo mi něco uniká?"
"Možná, že stále ještě pronásledují mou loď," navrhla Cordelia.
"A kde je vaše loď?"
Teď už na tom nezáleží, uvážila Cordelia. "Daleko na cestě domů, do Kolonie Beta."
"Pokud je nechytili."
"Ne. Byli z vašeho dosahu, už když jsem s nimi mluvila. Jsou sice neozbrojení, ale můžou se vašemu válečnému křižníku vyhnout obloukem."
"Hm. No, to je možné."
Nepřekvapilo ho to, všimla si Cordelia. Vsadila bych se, že z jeho tajných zpráv o našich pohybech by naše kontrašpionáž dostala křeče. "Jak daleko je budou pronásledovat?"
"To záleží na Gottyanovi. Když usoudí, že je už nedokáže chytit, vrátí se na předsunutou hlídku. Pokud si bude myslet že ano, vyvine maximální úsilí."
"Proč?"
Úkosem se na ni podíval. "O tom nemůžu mluvit."
"Nechápu proč. Já nikam neodcházím, jen na chvíli do barrayarského vězení. Je zvláštní, jak člověk mění svůj standard. Po téhle cestě mi to bude připadat jako vrcholný luxus."
"Pokusím se zabránit, aby k tomu došlo," usmál se.
Jeho oči i úsměv ji rušily. Dokázala se vyrovnat s jeho strohým chováním, na to uměla odpovídat prostořekostí, která ji chránila jako fleret. Když byl laskavý, bylo to jako bojovat s mořem, její údery slábly a ztrácela veškerou rozhodnost. Uhnula před jeho úsměvem; ten ihned zmizel a jeho tvář byla opět uzavřená a vážná.

KAPITOLA 3

Po nějakou dobu po snídani šli beze slov. Vorkosigan přerušil ticho první. Horečka zřejmě zaháněla jeho původní zamlklost.
"Povídejte si se mnou. Aspoň nebudu myslet na tu nohu."
"O čem?"
"O čemkoli."
Přemýšlela v chůzi. "Myslíte si, že velení na válečné lodi je o hodně jiné než na obyčejném plavidle?"
Zamyslel se. "Rozdíl není v lodi. Je v lidech. Velení většinou znamená vítězství moci nad představivostí a nikdy to není víc znát než v bitvě. I nejstatečnější muž je jen ozbrojený blázen, když je sám. Skutečná síla spočívá ve schopnosti přimět ostatní, aby dělali vaši práci. Vy ve flotile Kolonie Beta to tak nevidíte?"
Cordelia se usmála. "Ještě víc než vy, určitě. Kdybych někdy měla uplatňovat moc silou, znamenalo by to, že už jsem ji ztratila. Já mám raději lehký dotek. Pak mám výhodu, protože vím, že si vždycky udržím správný přístup, nebo tak nějak, o trochu déle než ten druhý." Rozhlédla se po jarní poušti. "Myslím, že civilizace musela být vynalezena ve prospěch žen nebo aspoň jistě ve prospěch matek. Nedovedu si představit, jak se moje předkyně mohly dokázat starat o rodinu v jeskyních za primitivních podmínek."
"Asi pracovaly společně ve skupinách," řekl Vorkosigan. "Vy byste to asi zvládla, kdybyste se narodila tenkrát. Máte schopnosti, které by člověk hledal u matek válečníků."
Cordelia nevěděla, jestli si z ní Vorkosigan nedělá legraci. Zřejmě měl v sobě trochu suchého humoru. "Nechte si to! Osmnáct nebo dvacet let budeme vlévat život do synů, aby nám je potom vláda vzala a nechala je zbytečně zahynout ve snaze skrýt nějaké politické selhání - ne, dík."
"Já jsem se na to takhle vlastně nikdy nedíval," připustil Vorkosigan. Chvíli mlčel a šlapal dál, opíraje se o hůl. "Co kdyby se sami nabídli? Vy nechápete službu jako ideál?"
"Vznešenost zavazuje?" Ale teď byla řada na ní, aby trochu v rozpacích ztichla. "Kdyby se sami nabídli, asi by to bylo jiné. Ale já děti nemám, takže se naštěstí takovým rozhodnutím nebudu muset zabývat."
"Jste ráda, nebo je vám to líto?"
"Že nemám děti?" Pohlédla mu do obličeje. Zřejmě netušil, že zasáhl bolavé místo. "Prostě se mi to zatím nějak nestalo, řekla bych."
Nit jejich hovoru se přerušila, když zdolávali kamenitý úsek pustiny a pod jejich nohama se tu a tam náhle rozevíraly trhliny. Bylo třeba je zručně přešplhat a dostrkat Dubauera přes nebezpečný úsek si vyžádalo veškerou jejich pozornost. Na druhé straně si po nevyslovené dohodě odpočinuli - zcela vyčerpaní si sedli se zády opřenými o skálu. Vorkosigan si vyhrnul nohavici a rozvázal tkaničky vysoké boty, aby se podíval na zanícenou ránu, která hrozila, že mu nedovolí jít dál.
"Vypadáte jako slušná ošetřovatelka. Myslíte, že by pomohlo, kdybych to rozřízl a vysušil?" zeptal se Cordelie.
"Já nevím. Bála bych se, že se tam dostane ještě víc špíny, kdybychom s tím něco prováděli." Usoudila, že bolest ze zranění je asi pro něj mnohem horší, když se o tom vůbec zmínil. To se potvrdilo, když si vzal ze své drahocenné a omezené zásoby polovinu pilulky proti bolesti.
Pohnuli se dál a Vorkosigan zase začal mluvit. Řekl jí několik trpkých anekdot ze svých kadetských dob a popsal jí svého otce, který byl svého času velícím generálem pozemních sil a také současníkem i přítelem prohnaného starce, který byl teď císařem. Cordelia získala matný, vzdálený dojem chladného otce, kterému mladý syn nedokázal nikdy

zcela vyhovět, ať se snažil jak chtěl, ale který s ním přesto sdílel pouto vnitřní loajality. Sama vyprávěla o své matce, tvrdohlavé lékařské profesionálce bránící se odchodu do důchodu, a o svém bratrovi, který si právě zakoupil povolení na druhé dítě.
"Pamatujete se na svou matku dobře?" zeptala se Cordelia. "Jak jsem pochopila, zemřela, když jste byl ještě hodně mladý. Byla to nehoda, jako u mého otce?"
"Kdepak nehoda. Politika." Jeho výraz vystřízlivěl a v duchu se jí vzdálil. "Slyšela jste o masakru Jurije Vorbarry?"
"Ne… já toho moc o Barrayaru nevím."
"Ach tak. Dobře. Císař Jurij, když už byl v pozdním stadiu šílenství, se stal extrémně paranoidním, pokud šlo o jeho příbuzné. Nakonec to vypadalo jako vyplněné proroctví. Jedné noci vyslal ven své popravčí čety, všechny najednou. Četa, kterou poslal pro prince Xava, se nikdy nedostala přes jeho služebnictvo.
A z nějakého zvláštního důvodu neposlal nikoho pro mého otce, pravděpodobně proto, že ten nebyl potomkem císaře Dorky Vorbarry. Nedovedu si představit, čeho si starý Jurij myslel, že dosáhne, když zabije mou matku a mého otce nechá naživu. Tenkrát, v následující občanské válce, můj otec podpořil svými oddíly Ezara Vorbarru."
"Aha." v zaprášeném odpoledni měla pocit, že má hrdlo suché a sevřené. Svými otázkami vzbudila ve Vorkosiganovi chlad - vrstvička potu na jeho čele najednou vypadala jako kondenzace.
"Přemýšlel jsem o tom… Vy jste se dřív zmínila o zvláštních věcech, které lidé dělají v panice, a já jsem si na to vzpomněl. Předtím jsem na to nemyslel celá léta. Když Jurijovi muži vyrazili dveře -"
"Pane bože, copak jste tam nebyl?"
"Ale ano. Samozřejmě jsem byl také na seznamu. Každý vrah měl přidělen svůj vlastní terč. Ten, který měl zabít mou matku - popadl jsem nůž, obyčejný jídelní nůž, který ležel vedle mého talíře, a hodil jsem ho na něj. Ale přímo přede mnou na stole ležel velký porcovací nůž. Kdybych ho byl popadl místo tamtoho… zrovna tak jsem ho mohl uhodit lžící. On mě prostě sebral a hodil mě přes místnost -"
"Kolik vám bylo?"
"Jedenáct. Na svůj věk jsem byl malý, vždycky jsem byl na svůj věk malý. On zahnal matku do kouta u protější stěny. Vypálil a…" Vorkosigan vtáhl spodní ret mezi zuby a kousl se do něj, až si ho málem prokousl do krve. "Je zvláštní, kolik podrobností se vám vybaví, když o něčem mluvíte. Myslel jsem, že jsem toho zapomněl víc."
Pohlédl na její bílou tvář a náhle se zatvářil zkroušeně. "Moje žvanění vás rozrušilo. Promiňte. Už je to všechno hodně dávno. Nevím, proč tolik mluvím."
Já ano, pomyslela si Cordelia. Vorkosigan byl bledý a už se nepotil, přestože bylo horko. Napůl podvědomě si zapnul košili ke krku. Je mu zima, myslela si, horečka mu stoupá. Jak moc? A k tomu další účinky, které ty pilulky jistě mají. Tohle mohlo dopadnout hrozně.
Z důvodu, který jí samotné nebyl jasný, řekla: "Ale já vím, co tím myslíte, že mluvit o něčem to přivádí zpátky. My jsme nejdřív viděli startovat raketoplán, jako obvykle vylétl jako střela a můj bratr mával, taková hloupost, protože táta nás přece nemohl vidět - a potom ten záblesk světla přes celé nebe, jako druhé slunce, a ohnivý déšť. A ten pitomý pocit naprostého pochopení. Čekáte, že přijde šok a vám se uleví - a on nikdy nepřijde. A potom prázdno. Ne černě, ale stříbrně fialová záře, která přetrvávala celé dny. Skoro jsem zapomněla, že mě to oslepilo - až doteď."
Upřeně se na ni díval. "To je přesně - chtěl jsem říct, že on jí hodil na žaludek sonický granát. Nějakou dobu potom jsem vůbec nic neslyšel. Jako kdyby všechen zvuk překročil hranici lidského vnímání. Byl to totální řev, bezvýznamnější než ticho."
"Ano…" Zvláštní, že přesně ví, co cítila - ale dovedl to říct lépe.
"Moje rozhodnutí stát se vojákem se patrně datuje od toho dne. Myslím skutečné válečnictví, ne přehlídky a uniformy a celé to kouzlo, ale logistiku, výhodu ofenzivy, rychlost a překvapení - a moc. Být lépe připraveným, silnějším, tvrdším, rychlejším a drzejším čubčím synem než kdokoli, kdo vstoupí tamtěmi dveřmi. Byla to moje první bojová zkušenost. Ne moc úspěšná."
Teď se třásl. Ale ona také. Kráčeli dál, Cordelia se snažila změnit téma.
"Já jsem nikdy nebyla v bitvě. Jaké to je?"
V zamyšlení se odmlčel. Zase mě odhaduje, pomyslela si Cordelia. A potí se, horečka už zřejmě dosáhla vrcholu, díky bohu.
"Z určité vzdálenosti, ve vesmíru, máte iluzi, že je to čistý a nádherný boj. Skoro abstraktní. Může to být simulace nebo hra. Nedojde vám, že je to realita, dokud vaše loď nedostane zásah." Díval se na zem před sebou, jako kdyby si vybíral, kam šlápne, ale zem tady byla úplně rovná. "Vražda - vražda je jiná. Ten den na Komarru, když jsem zabil svého politického důstojníka - měl jsem tehdy větší vztek než v den, kdy - než jindy. Ale zblízka, když cítíte, jak vám něčí život zhasíná pod rukama a vidíte prázdné, neobydlené tělo, vidíte ve tváři své oběti vlastní smrt. Ale on zradil mou čest."
"Nevím, jestli tomu úplně rozumím."
"Ano. Vás hněv zřejmě posiluje, nezeslabuje jako mě. Rád bych věděl, jak to děláte."
To byla další z jeho divných poklon, na kterou bylo těžké odpovědět. Zmlkla, dívala se na své nohy, na horu před nimi, na nebe, kamkoli jen ne na jeho nečitelný obličej. Proto si jako první všimla kondenzační stopy v zapadajícím slunci.
"Podívejte se, nepřipadá vám to jako raketoplán, tam nahoře?"
"To tedy ano. Pojďme se na to podívat ze stínu támhletoho velkého keře," nasměroval je Vorkosigan.
"Nechcete zkusit přivolat jejich pozornost?"
"Ne." Na její tázavý pohled odpověděl tím, že otočil ruku dlaní nahoru. "Moji nejlepší přátelé i nejúhlavnější nepřátelé nosí tytéž uniformy. Rád bych si pečlivě vybral, komu dám svou přítomnost najevo."
Slyšeli vzdálený řev motorů raketoplánu, který mizel za zelenošedou, zalesněnou horou na západě.
"Vypadá to, že mají namířeno k zásobárně," poznamenal Vorkosigan. "To věci komplikuje." Stiskl rty. "Rád bych věděl,

co tam vzadu dělají. Mohl Gottyan najít ty zapečetěné rozkazy?"
"Přece snad po vás všechny vaše rozkazy převzal."
"Ano, ale já jsem neměl své papíry na obvyklém místě, protože jsem nechtěl, aby Rada ministrů znala mé plány. Nemyslím si, že Korabik Gottyan mohl najít něco, co uniklo Radnovovi. Radnov je chytrý špion."
"Je Radnov vysoký muž se širokými rameny a s tváří jako ostří sekery?"
"Ne, to vypadá na seržanta Bothariho. Kde jste ho viděla?"
"To byl ten člověk, co střelil Dubauera v lese u strže."
"Ale, opravdu?" Vorkosiganovi se zablesklo v očích a věnoval jí vlčí úsměv. "To hodně vysvětluje."
"Mně ne," popíchla ho Cordelia.
"Seržant Bothari je velmi zvláštní muž. Minulý měsíc jsem ho musel dost přísně potrestat."
"Dost přísně na to, aby se stal kandidátem pro Radnovovo spiknutí?"
"Radnov si to asi myslel, řekl bych. Nejsem si jistý, jestli vám dokážu vysvětlit Bothariho tak, abyste ho pochopila. Nikdo mu nerozumí. Je vynikající bojový pěšák. Taky mě nenávidí až do morku kostí, jak byste to řekli vy Beťani. Baví ho mě nenávidět. Zřejmě to nějak potřebuje pro své ego."
"Střelil by vás do zad?"
"Nikdy. Uhodil by mě do obličeje, to ano. Po pravdě řečeno, posledně jsem ho potrestal za to, že mě srazil k zemi."
Vorkosigan si zamyšleně třel čelist. "Ale je naprosto bezpečné ho ozbrojit a poslat ho do bitvy za mými zády."
"To zní, jako kdyby byl naprostý cvok."
"Je to zvláštní, ale to už řeklo víc lidí. Mně se líbí."
"A vy obviňujete nás Beťany, že máme ve věcech cirkus."
Vorkosigan pobaveně pokrčil rameny. "Pro mě je užitečné mít někoho, s kým můžu trénovat a kdo nešetří ranami. Přežít bojovou přípravu tělo na tělo s Botharim mi dává skutečný náskok. Ale raději ponechávám tuhle část našeho vztahu do tréninkového ringu.
Nedovedu si představit, jak se Radnov mohl tak splést, že si vzal i Bothariho, aniž by si přesně zjistil, jak to s ním je. On vypadá opravdu jako chlápek, kterému můžete svěřit špinavou práci - ale bože, to je přesně to, co Radnov udělal! Starý dobrý Bothari!"
Cordelia pohlédla na Dubauera, který stál vedle ní bez jakéhokoli výrazu. "Obávám se, že vaše nadšení nesdílím. Málem mě zabil."
"Nepředstírám, že je to morální nebo intelektuální velikán. Je to velmi složitý muž s velmi omezeným počtem výrazů, který má za sebou dost špatných zkušeností. Ale svým vlastním, pokřiveným způsobem je poctivý."
Jak se blížili k hoře, cesta se téměř nepozorovatelně zvedala do kopce. Změna byla vidět na postupném pronikání vegetace, řídkého lesa zavlažovaného bezpočtem pramínků z tajných zdrojů hory. Vydali se na jih podhůřím zaprášeného zeleného kužele, který se zvedal asi 1 500 metrů nad pozvolna stoupajícími převisy.
Cordelia za sebou táhla klopýtajícího Dubauera a v duchu už po tisící proklínala Vorkosiganův výběr zbraní. Když podporučík upadl a rozsekl si čelo, ze zármutku a podráždění vybuchla.
"Prosím vás, proč vy lidi nemůžete používat civilizované zbraně? Spíš bych dala disruptor šimpanzovi než Barrayaranovi. Jste troubové, které svědí prst na spoušti." Omámený Dubauer seděl, zatímco mu utírala krev špinavým kapesníkem. Pak se také posadila.
Vorkosigan se neobratně složil na zem vedle nich a nemocnou nohu natáhl před sebe. Přestávku beze slova schválil. Podíval se na její napjatou, nešťastnou tvář a dal jí vážně míněnou odpověď.
"V takové situaci nemám rád paralyzéry," řekl pomalu. "Nikdo neváhá je proti vám vytasit, a když je protivníků dost, nakonec vám je seberou. Viděl jsem zabité muže, kteří spoléhali na paralyzéry a s disruptorem nebo plazmovou pistolí by byli prostě prošli. Disruptor má opravdu váhu."
"Na druhé straně ale z paralyzéru nikdo neváhá vystřelit," řekla Cordelia pokusně. "A to vám dává prostor pro chybu."
"Cože, vy byste váhala vystřelit z disruptoru?"
"Ano. Jako bych ho vůbec neměla."
"Ach tak."
Zvědavost jí nedala, přemýšlela o jeho slovech. "Jak proboha zabili paralyzérem toho muže, kterého jste viděl?"
"Oni ho nezabili paralyzérem. Potom, co mu ho vzali, ho ukopali k smrti."
"Bože můj." Cordelii se sevřel žaludek. "Nebyl to váš přítel - doufám?"
"Náhodou byl. Měl podobný přístup ke zbraním jako vy. Měkký." S pohledem do dálky se zamračil.
Plahočili se dál, vlekli se lesem. Barrayaran se jí chvíli snažil trochu víc pomoci s Dubauerem. Ale Dubauer se od něho odtáhl a kvůli podporučíkovu odporu a jeho vlastní zraněné noze ten neobratný pokus brzy skončil.
Vorkosigan se stáhl do sebe a stal se poté opět málomluvným. Zdálo se, že se zcela koncentruje jen na to, aby se posunul o krok dál, ale znepokojivě si přitom mumlal. Cordelii se mihla před očima ošklivá představa, že se zhroutí v horečném deliriu, a vůbec si nevěřila, že by dokázala převzít jeho roli - identifikovat je a spojit se s loajálním členem jeho posádky. Bylo jasné, že chyba v úsudku by mohla být smrtící, a i když nemohla říct, že se jí všichni Barrayarané zdají stejní, nevyhnutelně si musela připomenout starý hlavolam začínající slovy, že všichni Kréťané jsou lháři.
Před západem slunce, když se prodírali úsekem hustšího lesa, náhle narazili na neobyčejně krásný lesní palouk. Ke dnu z černých kamenů, které se leskly jako obsidián, pěnivě padal vodopád jako krajková kaskáda oživená světlem. Průsvitná, zlatá sluneční záře prosvětlovala trávu lemující břehy potoka. Vysoké, tmavozelené stromy rostoucí okolo ho rámovaly jako drahokam.
Vorkosigan se opřel o hůl a chvíli se na scenerii díval. Cordelia si pomyslela, že ještě nikdy neviděla unavenější lidskou bytost, ale taky neměla zrcadlo.

"Máme před sebou ještě asi patnáct kilometrů," řekl. "Nechtěl bych přijít k zásobárně potmě. Zůstaneme tady na noc, odpočineme si a dorazíme tam zítra."
Padli do měkké trávy a tiše pozorovali nádherný, plamenný západ slunce jako starý manželský pár, který je příliš unavený na to, aby vstal a vypnul televizi. Nakonec je soumrak přinutil k činu. Umyli si ruce a obličeje v potoce a Vorkosigan se konečně podělil o své polní dávky. I po čtyřech dnech ovesné kaše a rokfórového dresinku to bylo zklamání.
"Jste si jistý, že to nejsou bagančata?" zeptala se Cordelia smutně, protože barvou, chutí a vůní jídlo připomínalo zpráškovanou kůži z vysokých bot, slisovanou do oplatek.
Vorkosigan se kysele usmál. "Je to organické, výživné a vydrží to léta - po pravdě řečeno, už to pravděpodobně léta vydrželo."
S ústy plnými něčeho suchého, co se těžko žvýkalo, se Cordelia usmála. Nakrmila Dubauera jeho dávkou - měl tendenci to vyplivovat - a uložila ho na noc. Dnes neměl ani jeden záchvat - doufala, že by to mohlo být znamení, že jeho stav se trošku zlepšuje.
Země stále vydechovala příjemné teplo po žáru dne a potok v tichu jemně zurčel. Přála si, aby mohla spát sto let jako zakletá princezna. Místo toho vstala a nabídla se, že bude držet první hlídku.
"Myslím, že byste se dnes radši měl dobře vyspat," řekla Vorkosiganovi. "Poslední dvě noci jsem měla krátké hlídky. Je řada na vás."
"Není třeba -" začal.
"Jestli to nedokážete vy, nedokážu to ani já," upozornila ho bez obalu. "A on taky ne." Ukázala palcem na nehybného Dubauera. "Chci se dožít toho, že tam zítra dojdeme."
Vorkosigan si vzal další půlku prášku proti bolesti a ulehl tam, kde seděl. Uznal její argument. Stejně byl ale neklidný, spánek mu unikal a v šeru Cordelii pozoroval. Zdálo se, že se mu oči horečně lesknou. Nakonec, když dokončila obchůzku mýtiny a sedla si vedle něho se zkříženýma nohama, se opřel o loket.
"Já…" začal a zase umlkl. "Vy nejste taková, jaká jsem očekával, že bude důstojnice - myslím žena ve vojenské službě."
"Ano? No, vy taky nejste takový, jaký já jsem očekávala, že bude důstojník - Barrayaran, tak to už jsme dva." Zvědavě dodala: "Co jste čekal?"
"Já… nevím přesně. Vy jste stejně profesionální jako každý jiný důstojník, se kterým jsem kdy sloužil, a přitom jste se ani jednou nepokusila imitovat muže. Je to výjimečné."
"Na mně není nic výjimečného," odmítla.
"To potom musí být Kolonie Beta velmi neobvyklé místo."
"Je to prostě domov. Nic zvláštního. Strašné podnebí."
"To jsem slyšel." Sebral větévku a vyrýval s ní do hlíny malé brázdy, dokud se nezlomila. "Na Kolonii Beta nemáte domluvené sňatky, viďte?"
Zírala na něj. "Jistěže ne! To je pěkně bizarní představa. Zní to skoro jako porušení občanských práv. Panebože, nechcete tím říct, že na Barrayaru jsou?"
"V mé kastě skoro vždycky."
"A nikdo nic nenamítá?"
"Oni nejsou nuceni. Obvykle to zařizují rodiče. To - zdá se, že to pro mnoho lidí funguje."
"No, třeba je to možné."
"Jak… ehm, jak si to zařizujete vy? Musí to být velmi nepříjemné, když nemáte prostředníka. Tedy, říct někomu odmítnutí do obličeje."
"Já nevím. To je něco, co si zamilovaní obvykle vyřeší mezi sebou, když už se znají delší dobu a chtějí požádat o povolení mít dítě. Tahle smluvní záležitost, kterou popisujete, musí být jako vzít si naprosto cizího člověka. To by bylo přirozeně nepříjemné."
"Hm." Našel si další větvičku. "V Době izolace na Barrayaru, když si muž našel milenku z vojenské kasty, bylo to pokládáno za krádež její cti a měl za to zemřít jako zloděj. Jsem si jistý, že ten zvyk se moc nedodržoval, i když je to oblíbený námět pro drama. Jsme teď tak nějak uprostřed. Staré zvyky jsou mrtvé a zkoušíme zavádět nové a je to jako špatně padnoucí šaty. Už je těžké vědět, co je správné." Po chvilce dodal: "Co jste čekala?"
"Od Barrayarana? Já nevím. Asi něco zločinného. Nebyla jsem zrovna nadšená, že jsem padla do zajetí."
Sklopil oči. "Já - samozřejmě jsem viděl to, o čem mluvíte. Nemůžu popřít, že to existuje. Je to nákaza představivosti, která se šíří od muže k muži. Nejhorší to je, když se to šíří seshora dolů. To je špatné pro morálku i kázeň… nejvíc se mi nelíbí, jak to ovlivňuje mladší důstojníky, když se s tím setkají u lidí, kteří by jim měli být vzorem. Nemají dost zkušeností, aby si to sami v mysli přebrali, aby dokázali rozeznat, kdy někdo zneužívá císařovu autoritu, aby skryl vlastní choutky. A tak jsou zkorumpovaní skoro ještě dřív, než si uvědomí, co se vlastně děje." Ve tmě zněl jeho hlas vášnivě.
"Já sama jsem vlastně o tom přemýšlela jen z hlediska zajatce. Asi jsem měla štěstí, že jsem narazila na takového přemožitele."
"Lidé, o nichž jsem mluvil, jsou spodinou vojska. Ale musíte mi věřit, že je jich malá menšina. I když já sám nemám rád ty, kteří předstírají, že to nevidí a i když jich není tak málo, aby… nemylte se. Není to snadné zvládnout takovou nákazu. Ale ode mě se nemusíte ničeho bát. To vám slibuju."
"Já… já už jsem to pochopila."
Nějakou chvíli seděli tiše, dokud se tma zdola nevykradla výš a nespolkla poslední tyrkys nebe. Vodopád se ve světle hvězd leskl jako perly. Myslela si, že usnul, ale pohnul se a promluvil znovu. Sotva viděla jeho obličej, mohla rozeznat pouze bělmo jeho očí a zuby.

"Vaše obyčeje mi připadají tak svobodné, a tak klidné. Nevinné jako sluníčko. Žádný žal, žádná bolest, žádné nenapravitelné chyby. Žádní chlapci se ze strachu nedávají na zločineckou dráhu. Žádná pitomá žárlivost. Žádná čest není nikdy ztracena."
"To je iluze. Pořád můžete ztratit čest. Jenom se to nestává během jedné noci. Může to trvat léta, můžete ztrácet čest po kouskách nebo po kapkách." Odmlčela se, tma byla přátelská. "Znala jsem kdysi jednu ženu - byla to moje velmi dobrá přítelkyně z Průzkumu. Byla poněkud - společensky neobratná. Každý kolem nás si dokázal najít druha své duše, ale čím ona byla starší, tím víc panikařila, že zůstane sama. Byla až pateticky nedočkavá.
Nakonec se dala dohromady s mužem, který měl naprosto neskutečný talent měnit zlato v olovo. Nemohla v jeho přítomnosti vyslovit slova jako láska, důvěra nebo čest, aniž by tím nevyvolala jeho dobře promyšlený posměch. Pornografie byla povolená, poezie nikdy.
Náhodou byli oba na stejné pozici, když se uvolnilo místo kapitána na jejich lodi. Ona by pro takové velení cedila krev, pracovala do úpadu - jsem si jistá, že víte, o čem mluvím. Velících pozic je málo a chce je každý. Její milenec ji přesvědčil, částečně sliby, které se později ukázaly falešné - slíbil jí děti -, aby ustoupila v jeho prospěch a velení dostal on. Byl dobrý stratég. Brzy potom to skončilo. Vztah naprosto vyschl.
Potom už nikdy neměla chuť pořídit si dalšího milence. Tak vidíte, vaši staří barrayarští předkové možná nakonec věděli, co dělají. Neobratní lidé potřebují pravidla pro svou vlastní ochranu."
Vodopád šeptal do ticha. "Já - kdysi jsem znal jednoho muže," ozval se jeho hlas z temnoty. "Oženil se ve dvaceti, vzal si osmnáctiletou dívku z vysokých kruhů. Bylo to samozřejmě domluvené, ale on byl opravdu šťastný.
Většinu času byl pryč, ve službě. Jeho žena zjistila, že je volná, bohatá, a sama v hlavním městě, ve společnosti lidí, kteří snad nebyli úplně zpustlí, ale rozhodně byli zkušenější a starší než ona. Byli to bohatí paraziti, lidé, kteří využívali druhé. Dvořili se jí a jí to stouplo do hlavy. Do srdce myslím ne. Našla si milence, jak to dělali všichni kolem ní. Když o tom dnes přemýšlím, nemyslím, že v tom byly nějaké jiné city než marnivost a pýcha vítěze v soutěži, ale v té době… obraz, který on si o ní učinil, byl falešný, a když se najednou roztříštil… Ten chlapec byl velmi zlostný, to byla jeho speciální vada. Rozhodl se pro souboj s jejími milenci. Měla dva, ať už si vybrala ona je nebo naopak, to opravdu nevím. Jemu bylo jedno, kdo přežije nebo jestli ho zavřou. Myslel si, že přišel o čest, víte. Domluvil se s nimi, že se setkají na opuštěném místě, druhý půl hodiny po prvním."
Nadlouho se odmlčel. Cordelia čekala a sotva se odvážila dýchat. Nebyla si jistá, jestli ho má pobídnout nebo ne. Nakonec pokračoval, ale nevýrazným tónem a mnohem rychleji.
"První z nich byl další paličatý mladý aristokrat jako on sám a ten hrál hru podle pravidel. Uměl používat dva meče, byl talentovaný a skoro mě… mého přítele zabil. Jeho poslední slova byla, že si vždycky přál, aby ho zabil žárlivý manžel, ale až mu bude osmdesát."
V té době už Vorkosiganovo přeřeknutí Cordelii nepřekvapilo. Napadlo ji, jestli její příběh byl pro něj stejně průhledný. Aspoň to tak určitě vypadalo.
"Druhý soupeř byl vysoce postavený vládní ministr, starší člověk. Ten nebojoval, i když ho můj přítel několikrát srazil k zemi a zase mu pomohl vstát. Potom - potom, co ten první zemřel s vtipem na rtech, to přítel už nedokázal snést. Nakonec ho přes jeho prosby rovnou zabil a oba tam nechal.
Zastavil se v bytě své ženy, aby jí řekl, co udělal, a vrátil se na loď, kde čekal, až ho zatknou. Všechno se to událo během jednoho odpoledne. Jeho žena byla rozzuřená, plná zraněné pýchy - utkala by se ním sama, kdyby mohla - a zabila se. Střelila se do hlavy jeho služební plazmovou pistolí. Nikdy bych si nemyslel, že je to ženská zbraň. Představoval bych si jed, prořízнuté zápěstí, nebo něco takového. Ale ona byla pravá členka šlechtického rodu, byla Vor. Úplně jí to spálilo tvář, nic z ní nezbylo, a její tvář byla nad pomyšlení krásná…
Nakonec to dopadlo velmi podivně. Předpokládalo se, že ti milenci zabili jeden druhého - on to tak nikdy neplánoval, přísahám - a že ona se zabila ze zoufalství. Nikdo se ho nikdy na nic nezeptal."
Mluvil pomaleji a naléhavěji. "Celé to odpoledne chodil jako náměsíčný nebo jako herec, který říká řádky své role a pohybuje se podle očekávání, a nakonec vlastně svou čest nezachránil. Ničemu to neposloužilo, nic tím nedokázal. Všechno to bylo stejně falešné jako její milostné aféry, až na to, že tři lidé zemřeli." Odmlčel se. "Tak vidíte, vy Beťani máte jednu výhodu. Aspoň dovolujete druhým, aby se učili ze svých chyb."
"Mně je… vašeho přítele líto. Nezdá se mu, že se to stalo už dávno?"
"Někdy. Je to přes dvacet let. Říká se, že senilní lidé si pamatují věci z mládí daleko jasněji než ty, co se staly minulý týden. Možná, že už je senilní."
"Aha." Brala ten příběh jako zvláštní, pichlavý dar, příliš křehký na to, aby ho odložila, a příliš bolestný, aby si ho nechala. Vorkosigan ležel na zemi, opět úplně zticha. Cordelia se vydala na další obchůzku kolem mýtiny a na kraji lesa se zaposlouchala. Bylo takové ticho, že šumění krve v jejích uších je přehlušovalo. Když dokončila obchůzku, Vorkosigan spal, ale neklidně a chvěl se horečkou. Vzala Dubauerovi jednu z napolo spálených pokrývek a přikryla ho.

KAPITOLA 4

Vorkosigan se probudil asi tři hodiny před svítáním a donutil ji, aby si lehla a dopřála si aspoň pár hodin spánku. Za šera, ještě než vyšlo slunce, ji opět vzbudil. Zjevně se vykoupal v potoce a použil jediné balení depilačního prášku, které si v opasku šetřil, aby se zbavil svědivého čtyřdenního porostu na obličeji.
"Potřebuju, abyste mi s tou nohou pomohla. Chci tu ránu otevřít a vysušit a zase ji ovázat. To do odpoledne vydrží a pak už na tom nebude záležet."
"Dobře."
Vorkosigan si sundal botu a ponožku a Cordelia mu řekla, aby nohu podržel pod silným proudem na konci vodopádu.

Opláchla jeho bojový nůž a pak jedním rychlým pohybem nepěkně opuchlou ránu do hloubky rozřízla. Vorkosigan zbělel kolem úst, ale neřekl ani slovo. Byla to Cordelia, kdo sebou škubl. Z rány vystříkly krev a hnis a jakási podivně páchnoucí sraženina, kterou proud odnesl. Pokoušela se nemyslet na to, jaké další mikroby tou procedurou do rány zavedla. Stejně to měla být jen dočasná úleva.
Potřela ránu posledním zbytkem z tuby jeho poněkud neúčinného antibiotika a ovázala mu ji plastickým obvazem z další tuby.
"Je to lepší." Ale Vorkosigan klopýtl a skoro upadl, když se pokusil jít. "Tak dobře," zamručel. "Nastal čas." Obřadně vytáhl ze své lékárničky poslední pilulku proti bolesti a další malý modrý prášek, spolkl je a prázdné pouzdro zahodil.
Cordelia je poněkud bezmyšlenkovitě sebrala, ale zjistila, že je nemá kam dát a nenápadně je zase upustila.
"Tyhle věci fungují báječně," řekl jí, "dokud nepřestanou účinkovat. Pak padnete na zem jako loutka s přestřiženými provázky. Teď budu dobrý asi tak šestnáct hodin."
Byla to pravda. V době, kdy dojedli své polní dávky a připravili Dubauera na denní pochod, Vorkosigan vypadal nejenom normálně, ale svěží, odpočinutý a plný energie. O nočním rozhovoru se nikdo z nich nezmínil.
Vedl je širokým obloukem kolem úpatí hory, takže v poledne se blížili ke kráterové straně hory téměř přímo ze západu. Prošli lesy a pasekami až na místo naproti velké prohlubni, která jediná zbyla z dolního úbočí z doby před dávným sopečným kataklyzmatem. Vorkosigan se doplazil na nezalesněný útes a dával přitom pozor, aby ve vysoké trávě nebyl vidět. Pobledlý a vyčerpaný Dubauer se stočil na bok na místě, kde se skrývali, a usnul. Cordelia ho pozorovala, dokud se jeho dech nezpomalil a nezklidnil, a pak se odplížila vedle Vorkosigana. Barrayarský kapitán držel polní dalekohled a prohlížel si matně zelený amfiteátr pod nimi.
"Támhle je ten raketoplán. Utábořili se u jeskyně, kde je zásobovací stanoviště. Vidíte tu tmavou skvrnu vedle dlouhého vodopádu? To je vchod." Půjčil jí dalekohled, aby se mohla lépe podívat.
"Někdo odtamtud vychází. Při velkém zvětšení můžete vidět obličeje."
Vorkosigan se vzal dalekohled zpátky. "Koudelka. Ten je v pořádku. Ale ten hubený chlap vedle něho je Darobey, jeden z Radnovových špionů v mé komunikační sekci. Zapamatujte si jeho tvář - budete to potřebovat, abyste věděla, kdy máte držet hlavu dole."
Cordelia přemýšlela, jestli je Vorkosiganova pobavená nálada skutečná nebo jen důsledek stimulace či primitivní očekávání nadcházející srážky. Oči mu svítily, když pozoroval a počítal.
Zasyčel mezi zuby. Znělo to tak trochu jako sykot místních masožravců. "Pane bože, támhle je Radnov! Toho bych tak rád dostal do rukou! Ale tentokrát můžu poslat lidi z ministerstva k soudu. Rád bych viděl, jak se pokoušejí zbavit jednoho ze svých oblíbenců oprávněného obvinění ze vzpoury. Tentokrát budou nejvyšší velení i Hraběcí rada na mé straně. Ne, Radnove, ty to přežiješ - a budeš litovat." Položil se na břicho a lokty, a očima hltal scénu pod sebou.
Náhle ztuhl a usmál se. "Už bylo načase, aby se mé štěstí obrátilo. Támhle je Gottyan a je ozbrojený, takže musí mít velení. Jsme skoro doma. Pojďte."
Doplazili se zpátky do úkrytu pod stromy. Dubauer ale nebyl tam, kde ho nechali.
"Proboha," vydechla Cordelia. Otočila se a pátrala v keřích všemi směry. "Kam zmizel?"
"Nemohl dojít nikam daleko," ujišťoval ji Vorkosigan, i když sám vypadal ustaraně. Každý z nich prošel lesem okruh asi sta metrů. Ty jsi tak blbá, zuřivě si nadávala Cordelia v panice. Musela ses jít podívat… Setkali se na výchozím místě, aniž by po zmizelém podporučíkovi uviděli třeba jen stopu.
"Podívejte se, teď nemáme čas ho hledat," řekl Vorkosigan. "Jakmile převezmu velení, pošlu sem hlídku, aby se po něm porozhlédla. S pořádnými vyhledávacími teleskopy ho najdou dřív než my."
Cordelia si představovala dravce, útesy, hluboké tůně a barrayarské hlídky, které svědí prst na spoušti. "Došli jsme tak daleko," začala prosit.
"A když nepřevezmu velení co nejdřív, ani jeden z vás stejně nepřežije."
Rozčilená, ale poslušná rozumu dovolila, aby ji vzal pod paží. Jen lehce se o ni opíral a vedl ji stezkou dolů lesem. Když se blížili k barrayarskému táboru, položil si na rty svůj silný prst.
"Jděte tak potichu, jak jen dokážete. Nedostal jsem se tak daleko, aby mě zastřelil jeden z mých vlastních strážců. Ano, lehněte si tady." Postrčil ji na místo za několika padlými stromy do trávy po kolena a prohlížel si nezřetelnou stezku, vyšlapanou v křoví.
"Nepůjdete jim prostě zaklepat na dveře?"
"Ne."
"Proč ne, když váš Gottyan je v pořádku?"
"Protože ještě něco je špatně. Nevím, proč tu ta planetární výprava je." Chvíli přemýšlel a pak jí podal zpět její paralyzér. "Jestli budete muset použít zbraň, ať je to raději taková, kterou dokážete zvládnout. Ještě je trochu nabitá - tak na jeden dva výstřely. Tahle stezka vede mezi dvěma strážními stanovišti a dřív nebo později po ní někdo půjde. Držte hlavu dole, dokud vás nezavolám."
Uvolnil svůj nůž v pochvě a zaujal skrytou pozici na druhé straně stezky. Čekali čtvrt hodiny, pak další. Les kolem nich dřímal v teplém, měkkém, bílém vzduchu.
Pak se na cestě ozval zvuk bot šourajících se spadaným listím. Cordelia ztuhla jako kámen a pokoušela se proniknout porost pohledem, aniž by zvedla hlavu. Vysoká postava ve velmi účelných barrayarských maskáčích se zhmotnila do šedovlasého důstojníka. Když procházel kolem, Vorkosigan se vztyčil ze svého úkrytu, jako kdyby vstal z mrtvých.
"Korabiku," řekl tiše, ale velice vřele. Stál ze založenými pažemi, usmíval se a čekal.
Gottyan se prudce otočil, jednu ruku na nervovém disruptoru, který měl na boku. Po vteřině se mu na tváři rozhostil výraz překvapení. "Arale! Planetární výprava hlásila, že tě zabili Beťani." Udělal krok, ale ne kupředu, jak Cordelia předpokládala podle tónu Vorkosiganova hlasu, ale nazpátek. Stále držel v ruce disruptor, ne jako kdyby ho zapomněl

odložit, naopak, držel ho pevně a neuvolnil ho. Cordelii pokleslo srdce.
Vorkosigan vypadal trochu zmateně, jako kdyby ho chladné, ovládané přijetí zklamalo. "To jsem rád, že nejsi pověrčivý," zažertoval.
"Měl jsem vědět, že nebudeš mrtvý, dokud jsem tě neviděl pohřbeného s probodnutým srdcem," řekl Gottyan se smutnou ironií.
"Co se to děje, Korabiku?" zeptal se Vorkosigan tiše. "Ty přece nejsi žádný ministerský patolízal."
Po těchto slovech na něj Gottyan disruptor nepokrytě namířil. Vorkosigan stál naprosto bez hnutí.
"To nejsem," odpověděl upřímně. "Myslel jsem si, že ta historka, co Radnov vyprávěl o tobě a Beťanech, smrdí. A měl jsem v úmyslu tu věc nechat vyšetřit, až se vrátíme domů." Odmlčel se. "Jenže - byl bych dostal velení. Potom, co bych šest měsíců sloužil jako prozatímní kapitán, by mě jistě ve funkci potvrdili. A jakou si myslíš, že mám ve svém věku jinou šanci na velení? Pět procent? Dvě? Nula?"
"Není tak špatná, jak si myslíš," řekl stále tichým hlasem Vorkosigan. "Jsou tu některé věci, o kterých slyšelo jen málo lidí. Víc lodí, víc volných míst."
"Obvyklé řečičky," odmítl to Gottyan.
"Tak ty jsi nevěřil, že jsem mrtvý?" sondoval Vorkosigan.
"Byl jsem přesvědčený, že jsi. Převzal jsem to po tobě - kam jsi mimochodem dal ty zapečetěné rozkazy? Převrátili jsme tvou kabinu vzhůru nohama, když jsme je hledali."
Vorkosigan se suše usmál a zavrtěl hlavou. "Nebudu zvyšovat tvé pokušení."
"To je jedno." Gottyanovo zacílení se neměnilo. "Potom předevčírem za mnou přišel do mé kabiny ten psychopatický idiot Bothari. Řekl mi, co se skutečně v beťanském táboře stalo. Strašně mě to překvapilo - myslel jsem si, že uvítá šanci ti podříznout krk. A pak jsme se sem vrátili, na pozemní trénink. Byl jsem si jistý, že se dřív nebo později ukážeš - vlastně jsem tě čekal už dřív."
"Zdržel jsem se." Vorkosigan nepatrně změnil polohu, ustoupil z dráhy Cordeliiny střely směrem ke Gottyanovi. "Kde je teď Bothari?"
"Na samotce."
Vorkosigan zúžil oči. "To má špatné. Předpokládám, že ty jsi nerozkecal tu novinku, že jsem těsně unikl smrti?"
"To neví ani Radnov. Pořád si myslí, že tě Bothari vykuchal."
"Cítí se v pohodě, co?"
"Jako namlsaná kočka. Bylo by mi nesmírným potěšením ho rozmáznout před komisí, kdybys měl tu slušnost a potkala tě cestou sem nehoda."
Vorkosigan se kysele zašklebil. "Mně se zdá, že ses ještě nerozhodl, co vlastně chceš dělat. Chtěl bych ti říct, že ještě není pozdě změnit směr, dokonce ani teď."
"Tohle bys mi nikdy nezapomněl," konstatoval Gottyan nejistě.
"Kdybych byl mladší a víc mi záleželo na formalitách, tak asi ne. Ale abych ti řekl pravdu, už mě trochu unavuje zabíjet své nepřátele, abych jim uštědřil lekci." Vorkosigan zvedl hlavu a podíval se Gottyanovi do očí. "Jestli chceš, můžeš mít mé slovo. Víš dobře, jakou má cenu."
Disruptor v Gottyanově ruce se lehce zachvěl. Gottyan váhal s rozhodnutím. Cordelia, která se sotva odvažovala dýchat, spatřila v jeho očích slzy. Člověk nepláče pro živé, uvědomila si, ale pro mrtvé. V tom okamžiku, zatímco Vorkosigan o tom ještě pochyboval, věděla, že Gottyan se připravuje vystřelit.
Vytáhla svůj paralyzér, pečlivě zamířila a vypálila ránu. Slabě to zabzučelo, ale stačilo to srazit Gottyana na kolena, když se ohlédl po náhlém pohybu. Vorkosigan skočil po jeho disruptoru, vzal mu i plazmovou pistoli a pak ho srazil k zemi.
"Zatracenej hajzle," zabručel Gottyan. "Už tě někdo někdy přechytračil?"
"Kdyby ano, tak bych tu nebyl," pokrčil Vorkosigan rameny. Rychle Gottyana prohledal, zabavil mu nůž a řadu dalších věcí. "Koho jste sem postavili na stráž?"
"Sense na sever, Koudelku na jih."
Vorkosigan sundal Gottyanovi opasek a svázal mu ruce za zády. "Ty jsi opravdu neměl problém s rozhodováním, viď?"
Stranou směrem ke Cordelii vysvětlil: "Sens je jeden z Radnovových mužů, Koudelka je můj. Je to jako hodit si mincí."
"A tohle byl váš přítel?" Cordelia zvedla obočí. "Zdá se mi, že jediný rozdíl mezi vašimi přáteli a nepřáteli je v tom, jak dlouho si s vámi povídají, než vás zastřelí."
"Ano," souhlasil Vorkosigan. "Kdybych dokázal, aby všichni v téhle armádě jednou namířili zbraně stejným směrem, tak bych dobyl vesmír. Protože vaše kalhoty budou držet i bez pásku, mohl bych si ho vypůjčit, velitelko Naismithová?" Dodatečně jím ještě svázal Gottyanovy nohy, dal mu roubík a pak se chvíli díval nahoru a dolů po stezce.
"Všichni Kréťani jsou lháři," zamumlala Cordelia a dodala hlasitěji: "Na sever nebo na jih?"
"Zajímavá otázka. Jak byste na ni odpověděla?"
"Měla jsem učitele, který takhle odpovídal na moje otázky. Myslela jsem, že to byla sokratovská metoda a dělalo to na mě obrovský dojem, dokud jsem nepřišla na to, že to používá vždycky, když sám nezná odpověď." Cordelia pozorovala Gottyana, jehož položili na místo, které tak účelně předtím skrývalo ji, a uvažovala, jestli jeho informace znamenaly návrat k loajalitě nebo poslední pokus dokončit zpackanou vraždu Vorkosigana. Gottyan na ni civěl zmateně a nepřátelsky.
"Na sever," řekla nakonec váhavě. S Vorkosiganem si vyměnili pohled plný porozumění. Krátce přikývl.
"Tak pojďte."
Vydali se tiše po stezce, přes návrší a pak přes prohlubeň zarostlou zelenošedým houštím. "Znáte Gottyana dlouho?"
"Sloužili jsme spolu poslední čtyři roky, od té doby, co mě degradovali. Myslel jsem si o něm, že je dobrý kariérní

důstojník. Nepolitický a důkladný. Má rodinu."
"Myslíte si, že byste ho mohl - dostat zpátky, později?"
"Odpustit a zapomenout? Tu šanci jsem mu dal. Odmítl ji, dvakrát, jestli máte pravdu s tím směrem." Stoupali do dalšího vrchu. "Strážní stanoviště je na vrcholu. Ať je tam nahoře kdokoli, za chvíli nás uvidí. Jděte kousek za mnou a kryjte mě. Jestli uslyšíte střelbu," odmlčel se, "použijte vlastní iniciativu."
Cordelia potlačila smích. Vorkosigan uvolnil disruptor v pouzdře, a aniž by se jakkoli kryl, hlučně stoupal po cestě.
"Stráž, hlaste se," uslyšela jeho pevné zvolání.
"Nic nového od - ježíši, to je kapitán!" Následoval tak upřímně potěšený smích, jaký neslyšela staletí. Náhle zeslábla a opřela se o strom. A kdy přesně jsem se ho vlastně přestala bát a začala jsem se bát o něj? zeptala se sama sebe. A proč je tenhle nový strach o tolik horší než ten první? Z toho jsem nevyšla nejlíp, co?
"Můžete se ukázat, velitelko Naismithová," zaslechla Vorkosiganův hlas. Obešla poslední trs křoví a vyšplhala se na travnatý vršek. Tam byli utáboření dva mladí muži, velmi upravení a vojenští v čistých maskáčích. Jednoho z nich, o hlavu vyššího než Vorkosigan, s chlapeckou tváří nad mužným tělem, poznala z pohledu dalekohledem jako Koudelku. S nepokrytým nadšením si s kapitánem potřásal rukou a ujišťoval se, že není duch. Ruka druhého muže sjela k disruptoru, když spatřil její uniformu.
"Řekli nám, že vás Beťani zabili, pane," pronesl podezřívavě.
"Ano, je to drb, který se mi zrovna moc nelíbí," řekl Vorkosigan. "Jak vidíte, pravda to není."
"Měl jste nádherný pohřeb," řekl Koudelka. "Škoda, že jste tam nebyl."
"Snad příště," usmál se Vorkosigan.
"Víte, že jsem to tak nemyslel, pane. Poručík Radnov měl překrásnou řeč."
"O tom nepochybuji. Pravděpodobně si ji připravoval celé měsíce."
Koudelka, kterému to zapalovalo trochu rychleji než jeho společníkovi, řekl jen: "Jo tak." Jeho kamarád se zatvářil zmateně.
Vorkosigan pokračoval: "Dovolte mi, abych vám představil velitelku Cordelii Naismithovou z Beťanského astronomického průzkumu. Ona je…" odmlčel se a Cordelia se zájmem čekala, jaký status jí přiřadí. "Ehm…"
"Chtěl jste říct?" řekla mu nápomocně.
Vorkosigan pevně sevřel rty a potlačil úsměv. "Moje zajatkyně," řekl konečně. "Na čestné slovo. S výjimkou přístupu do tajných prostor s ní budete zacházet s dokonalou zdvořilostí."
Zdálo se, že na oba mladé muže to udělalo dojem a vzbudilo to v nich náramnou zvědavost. "Je ozbrojená," upozornil Koudelkův druh.
"A to je taky dobře." Vorkosigan dál nic nevysvětloval, ale věnoval se naléhavějším záležitostem. "Kdo všechno je ve výpravě?"
Koudelka ze sebe začal sypat seznam jmen. Jeho druh mu občas osvěžil paměť.
"Tak dobře," povzdechl si Vorkosigan. "Radnov, Darobey, Sens a Tafas budou co nejrychleji kompletně odzbrojeni a uvězněni s obviněním ze vzpoury. Později k nim přidáme další. Dokud nebudou pod zámkem, nechci žádnou komunikaci s lodí General Vorkraft. Víte, kde je teď poručík Buffa?"
"V jeskyních. Pane?" Koudelka vypadal trochu nešťastně, jako kdyby mu začínalo docházet, co se děje.
"Ano?"
"Jste si s tím Tafasem jistej?"
"Skoro." Vorkosiganův hlas zněl jemněji. "Budou souzeni. Účelem procesu je oddělit viníky od nevinných."
"Ano, pane." Koudelka s pokývnutím přijal tuto omezenou záruku za osud člověka, o němž se Cordelia domnívala, že to musí být jeho přítel.
"Už začínáte chápat, proč jsem říkal, že statistiky o občanské válce většinu skutečností zatají?"
"Ano, pane." Koudelka se mu podíval přímo do očí a Vorkosigan přikývl. Tímhle mužem si byl jistý.
"V pořádku. Vy dva pojďte se mnou."
Vyrazili. Vorkosigan ji opět vzal pod paží a šel téměř bez kulhání. Dobře skrýval, jak hodně se o ni opírá. Šli po další stezce lesem, nahoru a dolů po nerovné půdě, a vyšli na dohled od maskovaných dveří do jeskyní se zásobami. Vodopád, který šuměl vedle jeskyní, končil v malém jezírku a přeléval se do pěkného potoka, který tekl do lesa. Vedle něho se shromáždila podivná skupina. Cordelia nejdřív nechápala, co dělají. Dva Barrayarané stáli a jen přihlíželi, zatímco dva další klečeli u vody. Když k nim přišli blíž, ti dva, co klečeli, vstali a vytáhli z vody mokrou postavu oblečenou v hnědém a s rukama svázanýma za zády. Zvedli ho z lehu do vzpřímené polohy. Muž kašlal, lapal po dechu a vzlykavě se nadechoval.
"To je Dubauer!" vykřikla Cordelia. "Co mu dělají?"
Vorkosigan, který zřejmě okamžitě věděl, co s ním dělají, zamumlal: "K sakru," a vyrazil k nim trhaným během. "To je můj zajatec," zařval, když se blížili ke skupině. "Ruce pryč!"
Barrayarané se zarazili tak rychle, že to vypadalo jako spinální reflex. Pustili Dubauera, který padl na kolena a stále v dlouhých vzlycích lapal po dechu. Cordelia proběhla kolem vojáků k Dubauerovi a pomyslela si, že nikdy neviděla užaslejší seskupení lidí. Z Dubauerova obličeje, řídkých několikadenních vousů a límce kapala voda, měl červené oči a stále kašlal a kýchal. Zhrozila se, když si uvědomila, že Barrayarané ho mučili tím, že mu drželi hlavu pod vodou.
"Co to má znamenat, poručíku Buffo?" Se zachmuřeným výrazem ve tváři se Vorkosigan neomylně obrátil na staršího důstojníka.
"Myslel jsem si, že vás zabili Beťani, pane!" řekl Buffa.
"Nezabili," řekl Vorkosigan krátce. "Co to tady provádíte s tím Beťanem?"
"Tafas ho zajal v lese, pane. Zkoušeli jsme ho vyslýchat, abychom zjistili, jestli jich je tu víc -" pohlédl na Cordelii, "ale

odmítá mluvit. Neřekl ani slovo. A já jsem si vždycky myslel, že Beťani jsou změkčilí."
Vorkosigan si přejel rukama obličej, jako kdyby se modlil, aby mu nebe dodalo sílu.
"Buffo," řekl trpělivě, "tenhle muž před pěti dny dostal zásah disruptorem. Nemůže mluvit, a i kdyby mohl, tak stejně nic neví."
"Barbaři!" vykřikla Cordelia, klečící na zemi. Dubauer ji poznal a chytal se jí. "Vy Barrayarani nejste nic jiného než barbaři, darebáci a vrahové."
"A blázni. Nezapomeňte na blázny." Vorkosigan sežehl Buffu pohledem. Několik mužů se zastydělo a zatvářili se nejistě a znepokojeně. Vorkosigan hlasitě vzdychl. "Je v pořádku?"
"Zdá se, že ano," připustila neochotně. "Ale je hodně otřesený." Sama se chvěla rozhořčením.
"Velitelko Naismithová, omlouvám se za své lidi," řekl Vorkosigan formálně a nahlas, tak aby nikdo nezůstal na pochybách, že jejich kapitán se kvůli nim musel pokořit před zajatkyní.
"Kvůli mně nemusíte srážet podpatky," zavrčela Cordelia divoce, jen pro jeho uši. Jeho ponurý pohled ji nicméně trochu obměkčil a nahlas řekla: "Špatně to pochopili." Pohlédla na poručíka Buffu, který se pokoušel vzbudit dojem, že se jeho značně vysoká postava vsakuje do země. "Ale to by byl pochopil i slepec. Ale kruci," dodala, protože stres a hrůza v Dubauerovi vyvolaly další křeče. Většina Barrayaranů se dívala stranou v různém stupni rozpaků. Vorkosigan, který v tom už získával praxi, si klekl, aby jí podle potřeby pomohl. Když záchvat ustoupil, povstal.
"Tafasi, dejte své zbraně Koudelkovi," rozkázal. Tafas zaváhal, rozhlédl se a zvolna poslechl.
"Já jsem s tím nechtěl nic mít, pane," řekl zoufale. "Ale poručík Radnov říkal, že už je moc pozdě."
"Co se děje?" zeptal se Buffa zmateně. "Viděl jste velitele Gottyana, pane?"
"Veliteli Gottyanovi jsem dal… speciální rozkazy. Buffo, vy odteď máte velení celé planetární výpravy." Vorkosigan opakoval rozkaz zatknout všechny ze svého krátkého seznamu a vyslal zvláštní skupinu, aby ho provedla.
"Podporučíku Koudelko, odveďte moje zajatce do jeskyně a postarejte se o to, aby dostali pořádné jídlo a cokoli dalšího, co bude velitelka Naismithová požadovat. Pak dohlédněte na to, aby byl raketoplán připraven k odletu. Odstartujeme k lodi, jakmile… budou další vězni zajištěni." Záměrně nepoužil slovo "vzbouřenci," jako kdyby bylo příliš silné, téměř rouhání.
"Kam jdete?" zeptala se Cordelia.
"Jdu si promluvit s velitelem Gottyanem. O samotě."
"Hm. No, doufám, že nebudu muset svého rozhodnutí litovat." To bylo nejblíže slovům, které v tom okamžiku chtěla říct, a sice: "Buďte opatrný."
Vorkosigan to pochopil. Na důkaz toho jí zamával a vydal se zpátky do lesa. Teď bylo mnohem víc znát, že kulhá.
ü
Pomohla Dubauerovi na nohy a Koudelka je odvedl k ústí jeskyně. Mladý muž působil natolik jako Dubauerův protějšek, že jí bylo zatěžko udržovat nepřátelský postoj.
"Co se stalo starýmu s nohou?" zeptal se jí Koudelka a ohlédl se přes rameno.
"Má zanícený škrábanec," zlehčila skutečnost ve snaze podpořit jeho snahu jevit se své nespolehlivé posádce v nejlepším světle. "Měla by se tomu věnovat profesionální lékařská péče, ale napřed ho musíte přimět, aby se zastavil."
"To je celej on. Nikdy jsem neviděl někoho v jeho věku, kdo by měl tolik energie."
"V jeho věku?" Cordelia zvedla obočí.
"No samozřejmě, vám se asi nezdá starý," připustil Koudelka a zatvářil se rozpačitě, když se rozesmála. "Ale energie nebylo přesně to, co jsem chtěl říct."
"Co takhle síla," navrhla. Byla podivuhodně ráda, že Vorkosigan má aspoň jednoho obdivovatele. "Energie použitá k práci."
"To zní moc dobře," pochválil ji spokojeně. Cordelia se rozhodla, že se nezmíní ani o malé modré pilulce.
"Je to zajímavý člověk, že?" řekla ve snaze získat na Vorkosigana pohled někoho dalšího. "Jak se mohl dostat do takovýchhle problémů?"
"Myslíte Radnova?"
Přikývla.
"No, nechtěl bych starýho kritizovat, ale - nevím o nikom jiném, kdo by řekl politickému důstojníkovi, když vstoupí na palubu, aby mu nechodil na oči, jestli se chce dožít konce cesty." Koudelka, celý vyděšený, mluvil šeptem.
Cordelia následovala Koudelku za další roh chodby v jeskyni a užasla nad tím, co viděla kolem sebe. To je moc zvláštní, pomyslela si. To mi Vorkosigan neřekl. Řada jeskyní tvořila bludiště, částečně byly přírodní, ale většina jich byla dodatečně vytvořená plazmovým obloukem - bylo tam chladno, vlhko a málo světla. Obrovské prostory byly plné zásob. Tohle nebylo žádné ‚zásobovací stanoviště', ale plně vybavený sklad celé flotily. Beze slova sevřela rty a rozhlížela se kolem. Najednou se jí vybavila celá řada nepříjemných možností.
V jednom rohu stál standardní barrayarský polní přístřešek, byl polokulatý, vytvořený z dílů a pokrytý látkou stejně jako beťanské stany. V tomhle byla polní kuchyně a jídelna, obojí drsné a ponuré. Osamělý poddůstojník tam uklízel po obědě.
"Starej se vrátil, je naživu," pozdravil ho Koudelka.
"Co? Já myslel, že mu Beťani podřízli krk," řekl poddůstojník překvapeně. "A my jsme mu udělali takovou pěknou pohřební hostinu."
"Tihle dva jsou starýho osobní zajatci," Koudelka je představil kuchaři, kterého Cordelia podezírala, že bude profesí spíš válečník než gurmánský šéfkuchař. "A víš, jak si na osobních záležitostech zakládá. Ten chlápek byl zraněnej disruptorem. Prej mají dostat pořádný jídlo, tak se je nepokoušej otrávit svejma pomejema."
"Neumíte než kritizovat," zamumlal poddůstojník, sloužící jako kuchař. Koudelka zmizel za svými dalšími povinnostmi.

"Co si dáte?"
"Cokoli. Cokoli kromě ovesné kaše a rokfóru," opravila se rychle.
Poddůstojník zmizel v zadní místnosti a za pár minut se vrátil se dvěma kouřícími miskami něčeho, co vypadalo jako guláš, a se skutečným chlebem s pravou pomazánkou z rostlinného oleje. Cordelia se na jídlo vrhla jako vlk.
"Jaký to je?" zeptal se poddůstojník bezvýrazně a nahrbil se.
"Úžasný," řekla s plnou pusou. "Je to fantastický."
"Opravdu?" narovnal se. "Fakt vám to chutná?"
"Fakt." Přestala jíst a strčila pár lžic do úst Dubauerovi. Chuť teplého jídla ho probrala z ospalosti a začal žvýkat skoro se stejným nadšením jako ona.
"Hele - můžu vám pomoct ho nakrmit?" nabídl se poddůstojník.
Cordelia na něho zazářila jako sluníčko. "To určitě můžete."
Dříve než uplynula hodina, dozvěděla se, že poddůstojník se jmenuje Nilesa a vyslechla většinu jeho osudů. Dostali všechny lahůdky, které barrayarská polní kuchyně mohla nabídnout, i když jich nebylo mnoho. Poddůstojník zřejmě toužil po uznání stejně jako jeho kamarádi po domácí kuchyni, protože za ní chodil kamkoli se hnula a vymýšlel si nové osobní služběčky, které by pro ni mohl vykonat.
Nakonec přišel Vorkosigan a unaveně se posadil vedle Cordelie.
"Vítejte zpátky, pane," pozdravil ho poddůstojník. "Mysleli jsme si, že vás zabili Beťani."
"Ano, já vím," odmávl Vorkosigan obvyklý pozdrav. "Co takhle něco k jídlu?"
"Co si dáte, pane?"
"Cokoli kromě ovesné kaše."
Dostal rovněž guláš s chlebem, ale nejedl ho se stejným nadšením jako Cordelia, protože horečka a léky ho připravily o chuť.
"Jak to dopadlo s velitelem Gottyanem?" zeptala se ho Cordelia tiše.
"Nebylo to tak zlé. Je zpátky ve své pozici."
"Jak jste to udělal?"
"Rozvázal jsem ho a dal jsem mu svou plazmovou pistoli. Řekl jsem mu, že bych nemohl pracovat s někým, ke komu bych se neodvažoval obrátit zády, a že tohle je poslední šance na okamžité povýšení, kterou mu dávám. Pak jsem si sedl zády k němu. Seděli jsme tak asi deset minut. Nikdo z nás neřekl ani slovo. Pak mi plazmovou pistoli vrátil a šli jsme zpátky do tábora."
"Přemýšlela jsem, jestli by něco takového mohlo zapůsobit. Ale nejsem si jistá, jestli bych to na vašem místě dokázala."
"Myslím, že bych to taky nedokázal, kdybych nebyl tak zatraceně unavený. Bylo báječné si sednout." Teď mluvil trochu živěji. "Jakmile budou vzbouřenci uvězněni, odstartujeme ke Generalovi. Je to pěkná loď. Přidělím vám kabinu pro hostujícího důstojníka - říkají tomu admirálská kabina, i když se nijak neliší od ostatních." Vorkosigan postrkoval poslední sousta guláše na talíři. "Jak vám chutnalo jídlo?"
"Bezvadné."
"Většina lidí to neříká."
"Poddůstojník Nilesa byl velmi laskavý a pozorný."
"Mluvíme oba o stejném člověku?"
"Myslím, že potřebuje jen trochu ocenění své práce. Mohl byste to zkusit."
Vorkosigan si dal lokty na stůl, opřel si bradu do dlaní a usmál se. "Budu o tom přemýšlet."
Oba seděli tiše u prostého kovového stolu, unavení a nasycení. Vorkosigan se opřel o opěradlo židle a zavřel oči. Cordelia položila hlavu na stůl a vlastní paži použila jako polštář. Asi za půl hodiny vstoupil Koudelka.
"Máme Sense, pane," hlásil. "Ale měli jsme - vlastně máme - trochu potíže s Radnovem a Darobeyem. Nějak se toho domákli a utekli do lesů. Poslal jsem hlídku, aby po nich pátrala."
Vorkosigan vypadal, jako kdyby nejraději zaklel. "Měl jsem po nich jít sám," zamručel. "Mají zbraně?"
"Oba měli své disruptory. Ale máme jejich plazmové pistole."
"Tak dobře. Už tady nechci ztrácet víc času. Zavolejte hlídku zpátky a zakryjte vchody do jeskyní. Můžou si zkusit, jaké to je strávit několik nocí v lese." Oči se mu při té představě zaleskly. "Můžeme je vyzvednout později. Nemají kam utéct."
ü
Cordelia vstrčila Dubauera do raketoplánu, což byl holý a poněkud sešlý transportní člun, a usadila ho na volném sedadle. Když dorazila poslední hlídka, raketoplán se zdál přeplněný Barrayarany. Byli tam i přemožení vězni, nešťastní podřízení uprchlých vůdců bandy, ti leželi schoulení a svázaní vzadu. Všichni členové posádky byli mladí a svalnatí - Cordelia si uvědomila, že Vorkosigan je vlastně ze všech nejmenší.
Zvědavě si ji měřili. Zachytila útržky konverzace ve dvou nebo třech jazycích. Nebylo těžké uhodnout, o čem se baví - smutně se pousmála. Mládí bylo zřejmě plné iluzí o tom, kolik sexuální energie asi mají dva lidé nazbyt, když ujdou pěšky nějakých čtyřicet kilometrů denně, jsou po otřesu mozku, omráčení, nemocní, živí se mizerným jídlem a moc toho nenaspí, střídavě se starají o zraněného a snaží se neposloužit jako oběd kdejaké šelmě okolo - a ještě musí na závěr naplánovat přepad. Pro ně byli oni dva také starci - ve věku třiatřicet a více než čtyřicet let. Zasmála se pro sebe a zavřela oči, aby je neviděla.
Vorkosigan se vrátil z kokpitu a vklouzl vedle ní. "Jste v pořádku?"
Přikývla. "Ano. Jen ta smečka mladíků je na mě trochu moc. Myslím, že vy Barrayarani jste jediní, kdo nepoužívá smíšené posádky. Proč, prosím vás?"
"Částečně z tradice, částečně proto, abychom působili agresivně. Doufám, že vás neotravovali."

"Ne, spíš mi to připadalo zábavné. Ráda bych věděla, jestli si uvědomují, jak je využíváte."
"Vůbec ne. Myslí si, že jsou vládci stvoření."
"Ubohá jehňátka."
"Tak bych je zrovna nepopsal."
"Měla jsem na mysli zvířecí oběti."
"Aha. To už je přesnější."
Motory raketoplánu se rozeřvaly a oni vylétli do vzduchu. Jednou obletěli horu s kráterem, pak vyrazili na východ a vzhůru k nebi. Cordelia se dívala z okna, jak pod nimi ubíhá země, po níž se tak pracně vlekli pěšky - co urazili za den, to teď přeletěli za pár minut. Stoupali nad vysokou horou, kde ležel a hnil Rosemont, dost blízko, aby spatřila její sněžnou čepičku a ledovce, oranžově se třpytící v záři zapadajícího slunce. Pokračovali soumrakem a potom nocí na východ, horizont se pod nimi zaoblil a brzy se ocitli v permanentním vesmírném dni.
Když se blížili k parkovací dráze Generala Vorkrafta, Vorkosigan opět odešel dopředu, aby převzal dohled. Měla dojem, že se jí vzdaluje, už ho pohlcovala rutina mužů a povinností, od kterých byl předtím odtržen. Ale bylo jisté, že v nadcházejících měsících ještě najdou nějakou klidnou společnou chvilku. Podle toho, co říkal Gottyan, bude to celá řada měsíců. Budu si říkat, že jsem antropoložka, řekla si s pohledem na divošské Barrayarany. Budu si myslet, že jsou to prázdniny - stejně jsem chtěla dlouhou dovolenou, až tenhle průzkum skončí. No a teď ji mám. Její prsty škubaly uvolněná vlákna ze sedadla. S lehkým zamračením je silou vůle zklidnila.
Perfektně přistáli. Dav mohutných vojáků se zvedl, posbíral si věci a vydusal ven. U jejího lokte se objevil Koudelka a informoval ji, že jí byl přidělen jako průvodce. Spíš strážce - nebo chůva - v dané chvíli jí nepřipadalo, že by byla v nebezpečí. Vzala za ruku Dubauera a následovala Koudelku do Vorkosiganovy lodi.
Bylo to tam cítit jinak než na její průzkumné lodi, bylo tu chladněji, všude nenalakovaný kov a úsporné zkratky, provedené na úkor pohodlí a dekorací - byl to rozdíl jako mezi něčím obývákem a šatnou. Nejprve zašli na ošetřovnu, kde nechali Dubauera. Byla to čistá, spartánská řada místností, připravená zvládnout spoustu pacientů, mnohem větší i v poměrném srovnání než ošetřovna na její průzkumné lodi. Teď byla téměř vylidněná, až na šéflékaře a několik ošetřovatelů, kteří trávili čas služby prováděním inventury, a jednoho vojáka se zlomenou rukou, který se nudil a kibicoval. Dubauera prohlédl doktor, o němž se Cordelia domnívala, že je lepším odborníkem na disruptorová zranění než její vlastní lékař. Pak Dubauera předal ošetřovatelům, aby ho umyli a uložili do postele.
"Zanedlouho budete mít dalšího zákazníka," řekla Cordelia lékaři, který byl jedním ze čtyř mužů Vorkosiganovy posádky starších než čtyřicet let. "Váš kapitán má opravdu zlou infekci na holeni. Už se to rozšířilo. A taky nevím, co dělají ty modré pilulky, které vy chlapi nosíte ve svých lékárničkách, ale podle toho, co ráno říkal, měla by právě teď přestat působit."
"Zatracený jed," postěžoval si doktor. "Jistě, je to účinné, ale mohli by vymyslet něco míň vyčerpávajícího. Nemluvě o tom, jaké máme problémy s návykem."
Cordelia měla dojem, že právě o to tady šlo. Doktor začal sestavovat syntezátor antibiotik a připravoval ho na naprogramování. Cordelia pozorovala, jak ukládají do postele Dubauera, jehož tvář stále byla bez jakéhokoli výrazu. Bylo jí jasné, že mu právě začíná nekonečná řada nemocničních dnů, jednotvárných a pořád stejných, jako tunel z jejích nočních myšlenek. Chvíli u něj okouněla, přičemž vlastně pokradmu čekala na svého druhého bývalého pacienta.
Vorkosigan konečně dorazil v doprovodu dvou dalších důstojníků, s nimiž se ještě nesetkala. Ve skutečnosti ho podpírali, ale on stále vydával rozkazy. Jeho načasování bylo zjevně těsné, protože vypadal strašně špatně. Byl bílý, potil se a třásl a Cordelii napadlo, že teď je vidět, kde bude mít na obličeji vrásky, až mu bude sedmdesát.
"Copak se o vás ještě nepostarali?" zeptal se, když ji spatřil. "Kde je Koudelka? Myslím, že jsem mu řekl - aha, tady jste. Dejte jí admirálskou kabinu, neříkal jsem to? A zastavte se ve skladu a obstarejte jí nějaké oblečení. A večeři. A nechte jí nabít paralyzér."
"Já jsem v pořádku. Neměl byste si radši lehnout?" řekla Cordelia úzkostlivě.
Vorkosigan byl stále na nohou a chodil dokola jako natahovací hračka s poškozeným pérem. "Musím pustit Bothariho," mumlal. "Teď už bude mít halucinace."
"To jste právě udělal, pane," připomněl mu jeden z důstojníků. Lékař zachytil jeho pohled a významně trhl hlavou směrem k vyšetřovacímu stolu. Spolu zastavili Vorkosigana na jeho oběžné dráze, s trochou násilí ho vysadili na stůl a přinutili ho lehnout si.
"To jsou ty zatracené prášky," doktor se smiloval nad Cordeliiným vystrašeným pohledem a vysvětlil: "Ráno bude v pořádku, až na to, že bude letargický a pekelně ho bude bolet hlava."
Lékař se vrátil ke své práci, odstřihl těsnou nohavici od oteklé nohy a polohlasně zaklel, když zjistil, co je pod ní. Koudelka nahlédl doktorovi přes rameno a pak se na Cordelii podíval s falešným úsměvem na zelené tváři.
Cordelia přikývla a nerada odešla, ponechávajíc Vorkosigana v péči jeho odborníků. Koudelka si zřejmě užíval svou roli průvodce, i když tím přišel o celou slávu provázející návrat kapitána na palubu. Odvedl ji do skladu pro šatstvo, zmizel s jejím paralyzérem a poslušně ho vrátil plně nabitý. Ale zdálo se, že je mu to proti srsti.
"Není toho moc, co bych s ním mohla dělat," řekla, když viděla výraz pochybností na jeho obličeji.
"Ne, ne, starej říkal, že ho máte mít. Já se s ním o zajatcích nebudu hádat. Je na to citlivej."
"To už jsem pochopila. Jestli vám to pomůže, tak můžu jen říct, že naše vlády, pokud vím, v současné době nejsou ve válce, a že mě zadržujete neoprávněně."
Koudelku tenhle pokus o změnu jeho stanoviska zmátl, ale pak se neškodně odrazil od jeho neproniknutelného způsobu myšlení. Vzal její nové věci a dovedl ji do kabiny.

KAPITOLA 5

Když druhý den ráno vyšla ze své kabiny, shledala, že před jejími dveřmi stojí strážce. Vrškem hlavy mu dosahovala k širokým ramenům. Jeho obličej připomínal přešlechtěného barzoje, byl úzký, se zahnutým nosem a s očima blízko u sebe. Okamžitě si uvědomila, kde ho viděla předtím - z jisté vzdálenosti v pestrém lese - a na chvilku pocítila záchvěv strachu.

"Seržant Bothari?" odvážila se.

Zasalutoval jí, první Barrayaran, který něco takového udělal. "Madam," řekl a zmlkl.

"Chci jít na ošetřovnu," řekla nejistě.

"Ano, madam." Mluvil hlubokým, monotónním basem. Úhledně se otočil a vedl ji pryč. Cupitala za ním a odhadovala, že asi vystřídal Koudelku jako její průvodce a opatrovník. Ještě nebyla zcela připravená pokusit se o nezávaznou konverzaci a cestou se ho na nic neptala. On své mlčení nepřerušil. Když ho pozorovala, napadlo ji, že jako stráž u jejích dveří mohl zrovna tak bránit jiným, aby vstoupili do její kabiny. Paralyzér na jejím boku náhle ztěžkl.

Na ošetřovně našla Dubauera sedícího a oblečeného v černé kombinéze bez insignií, stejné, jakou vyfasovala sama. Ostříhali mu vlasy a oholili ho. Po fyzické stránce se o něj starali dobře, to bylo jisté. Chvíli na něj mluvila, nakonec jí ale zvuk vlastního hlasu začal připadat nejapný. Díval se na ni, ale to byla veškerá jeho reakce.

Zahlédla Vorkosigana v soukromém pokoji vedle hlavního oddělení. Kývl na ni, aby vstoupila. Měl na sobě obyčejné zelené pyžamo standardního střihu. Seděl v posteli a světelným perem se dotýkal počítačového terminálu, zavěšeného nad lůžkem. Bylo to zvláštní - i když byl teď oblečen skoro v civilu, bez vysokých bot a zbraní, působil na ni stále stejným dojmem. Vypadal jako člověk, který by se mohl kdekoli objevit nahý a všichni ostatní by si připadali příliš oblečení. Pousmála se této soukromé představě a pozdravila ho krátkým zamáváním. U postele stál jeden z důstojníků, kteří ji včera večer doprovázeli na ošetřovnu.

"Velitelko Naismithová, tohle je velící poručík Vorkalloner, můj druhý důstojník. Na okamžik mě omluvte - kapitáni přicházejí a odcházejí, ale administrativa trvá navěky."

"Amen."

Vorkalloner vypadal přesně jako profesionální barrayarský voják, jako by právě vyskočil z náborového inzerátu. Ale v jeho výrazu se skrýval jistý humor - Cordelii napadlo, že Vorkalloner může být předobrazem toho, jak bude vypadat Koudelka za deset nebo dvanáct let.

"Kapitán Vorkosigan o vás hovoří s velkou úctou," řekl Vorkalloner společensky. Nevšiml si, že se Vorkosigan nad tímto úvodem malinko zamračil. "Řekl bych, že pokud jsme mohli zajmout jen jednoho Beťana, vy jste byla to nejlepší, co jsme mohli dostat."

Vorkosigan sebou trhl. Cordelia mírně zavrtěla hlavou, naznačujíc mu, aby faux pas přešel. Pokrčil rameny a začal něco psát na klávesnici.

"Pokud jsou všichni moji lidé bezpečně na cestě domů, pokládám to za poctivý obchod. Nebo aspoň skoro všichni."

Do ucha jí studeně dýchl Rosemontův duch a najednou se jí Vorkalloner zdál méně zábavný. "Proč jste se vůbec tolik snažili nás převálcovat?"

"Byl to rozkaz," odpověděl Vorkalloner jednoduše jako starodávný fundamentalista, který na každou otázku odpoví frází ‚protože Bůh to tak chtěl'. Ale pak se na jeho obličeji přece objevily nevěrecké pochybnosti. "Vlastně jsem si myslel, že nás sem poslali na stráž víceméně za trest," zavtipkoval.

Poznámka vzbudila Vorkosiganovu pozornost. "Za vaše hříchy? Vaše kosmologie je příliš egocentrická, Aristede."

Nechal Vorkallonera, aby si to přebral, a pokračoval ke Cordelii: "Měli jsme vás zadržet bez krveprolití. A taky by to tak dopadlo, nebýt té druhé malé záležitosti, která se uprostřed akce vyskytla. Některým lidem bude omluva k ničemu."

Věděla, že si stejně jako ona vzpomněl na to, jak ve studené, černé mlze pohřbívali Rosemonta. "Ale je to jediná pravda, kterou vám mohu nabídnout. V každém případě za to odpovídám já. Jsem si jistý, že nejvyšší velení to neopomene zdůraznit, hned jak dorazíme." Kysele se usmál a pokračoval ve psaní.

"No, nemůžu říct, že je mi líto, že jsme zmařili váš plán invaze," řekla směle. Jen ať se ukáže, co tím vyprovokuje…

"Jaké invaze?" zeptal se náhle bdělý Vorkalloner.

"Obával jsem se, že vám to dojde, jakmile uvidíte naše zásobovací jeskyně," řekl jí Vorkosigan. "Než jsme odletěli, proběhla na tohle téma ostrá debata a expanzionisti se ohánějí výhodou překvapení jako velkou holí nad hlavami mírového křídla. Soukromě bych řekl - jenže to právo nemám, dokud nosím uniformu. Nechme to být."

"Jaká invaze?" Vorkalloner se nevzdával naděje.

"Žádná, kdybychom měli štěstí," Vorkosigan si dovolil částečnou upřímnost. "Jedna mi stačila na celý život." Jako by se zahleděl do vlastních soukromých, nepříjemných vzpomínek.

Bylo evidentní, že Vorkallonerovi se tento přístup hrdiny od Komarru zdá nepochopitelný. "Bylo to velké vítězství, pane. A velmi málo ztrát na životech."

"Na naší straně." Vorkosigan dokončil psaní zprávy a odhlásil se, potom zadal požadavek na další formulář a začal se s ním vypořádávat pomocí světelného pera.

"O to jde, ne?"

"Záleží na tom, jestli tam chcete zůstat, nebo jen projíždíte. Komarr nám zanechal velmi komplikované politické dědictví. Není to něco, co bych rád předal další generaci. Jak jsme se na tohle téma dostali?" Dokončil poslední formulář.

"Kde jste chtěli provést tu invazi?" zeptala se Cordelia zarputile.

"Proč jsem o tom nic neslyšel?" otázal se Vorkalloner.

"Protože je to tajná informace a nediskutuje se o ní jinde než na úrovni generálního štábu, ústředního výboru obou Rad, a císaře. To znamená, že tenhle rozhovor se nikam dál nedostane, Aristede."

Vorkalloner se ostentativně podíval na Cordelii. "Ona taky není členem generálního štábu. A když o tom přemýšlím, tak

-"
"Já už taky ne," uznal Vorkosigan. "Pokud jde o našeho hosta, neřekl jsem jí nic, co by si nedokázala sama odvodit. A pokud jde o mne - chtěli můj názor o… jistých aspektech. Nelíbil se jim, když jsem jim ho řekl, ale požádali o něj." Jeho úsměv vůbec nebyl příjemný.
"Proto vás poslali pryč?" zeptala se Cordelia chápavě. Měla dojem, že začíná trochu chápat, jak věci na Barrayaru fungují. "Takže velící poručík Vorkalloner měl pravdu, když si myslel, že vás sem poslali jen hlídat. Nebylo to tak, že o váš názor si řekl nějaký, řekněme, starý přítel vašeho otce?"
"Zcela určitě o to nepožádala Rada ministrů," řekl Vorkosigan, ale odmítl se dát zatáhnout do další diskuse a s rozhodností změnil téma. "Zacházeli s vámi moji lidé dobře?"
"Ano, dobře."
"Doktor přísahá, že mě dnes odpoledne pustí, když budu hodný a zůstanu dopoledne v posteli. Můžu se později zastavit u vás v kabině, abychom si soukromě pohovořili? Musím vám některé věci vysvětlit."
"Jistě," odpověděla. Zdálo se jí, že dotaz byl formulován poněkud hrozivě.
Vešel lékař. "Máte odpočívat, pane," řekl ukřivděně, s pohledem na Cordelii a Vorkallonera.
"No jo, dobře. Aristede, odešlete tohle nejbližší kurýrní lodí," ukázal na obrazovku, "společně s ústní zprávou a formálním obviněním."
Doktor je vystrnadil a Vorkosigan opět začal psát.
ü
Po zbytek dopoledne se toulala po lodi a zkoumala hranice své volnosti. Vorkosiganova loď bylo zmatené bludiště chodeb, uzamykatelných palub, potrubí a úzkých dveří - nakonec si uvědomila, že byly projektované tak, aby je posádka mohla snadněji bránit proti vetřelcům v boji muže proti muži. Šli pomalu, seržant Bothari s ní držel krok. Tiše se tyčil nad jejím ramenem jako stín smrti s výjimkou případů, kdy chtěla zabočit do nějakých zakázaných dveří nebo chodby, to se najednou zarazil a řekl "ne, madam". Nesměla se také ničeho dotýkat, jak zjistila, když nedbale přejela rukou po kontrolním panelu.
Následovalo další Bothariovo monotónní "ne, madam". Připadala si jako dvouleté batole, které vzali na procházku. Jednou se pokusila ho vytáhnout z jeho ulity. "Už sloužíte dlouho pod kapitánem Vorkosiganem?" zeptala se živě.
"Ano, madam."
Ticho. Zkusila to znovu. "Máte ho rád?"
"Ne, madam."
Ticho.
"Proč ne?" Na tohle aspoň neexistovala odpověď ano nebo ne. Chvíli si myslela, že neodpoví. "Je Vor, šlechtic."
"Třídní konflikt?" odvážila se hádat.
"Já nemám rád Vory."
"Já nejsem Vor," namítla.
Zachmuřeně se na ni podíval. "Vy jste jako Vor, madam." Na další konverzaci neměla nervy.
ü
Odpoledne se uvelebila na svém úzkém lůžku a začala zkoumat, co jí může nabídnout knihovna počítače.
Vybrala si video s neškodným školským názvem "Lidé a krajina na Barrayaru", a otevřela si ho.
Doprovodný text byl tak banální, jak titul naznačoval, ale obrázky byly naprosto fascinující. Jejím beťanským očím ukazovaly zelenou, příjemnou, sluncem ozářenou krajinu. Lidé tam chodili bez nosních filtrů a dýchacích pomůcek, a v létě dokonce bez stínítek. Podnebí a terén se často měnily, planeta měla skutečné oceány, kde měsíc zvedal příliv. Byl to rozdíl oproti plochým, slaným loužím, kterým se u nich doma říkalo jezera.
Někdo zaklepal na dveře. "Vstupte," zvolala. Ve dveřích se objevil Vorkosigan a kývl jí na pozdrav. Připadalo jí zvláštní, že v této denní době je oblečen v polní uniformě - ale musela si přiznat, že se dal perfektně dohromady. Vypadal velmi dobře. Doprovázel ho seržant Bothari, který zůstal netečně stát za nedovřenými dveřmi. Vorkosigan nejprve obešel místnost, jako by něco hledal, potom vyprázdnil její podnos s obědem a zapřel jím dveře tak, aby zůstaly pootevřené. Cordelia zvedla obočí, když to uviděla.
"Je to opravdu nutné?"
"Myslím, že ano. Při tom, jak se tady drbe, určitě dřív nebo později zaslechnu nějaký vtip o tom, jaké výhody má hodnost. Nebudu moci předstírat, že jsem to neslyšel a budu muset potrestat toho nešťastného, ehm, humoristu. Stejně nesnáším zavřené dveře. Nikdy nevíte, co je na druhé straně."
Cordelia se nahlas zasmála. "To mi připomíná starý vtip, kdy dívka říká ‚nebudeme to dělat, ale každému řekneme, že jsme to dělali'."
Vorkosigan se souhlasně ušklíbl a posadil se na přišroubovanou otáčecí židli u kovového stolu zabudovaného do stěny. Otočil se čelem k ní. Opřel se, natáhl nohy před sebe a zvážněl. Cordelia zvedla hlavu a pousmála se. Začal nepřímo, kývl směrem k obrazovce nad její postelí. "Na co jste se dívala?"
"Na zeměpis Barrayaru. Je to krásné místo. Byl jste někdy u moře?"
"Když jsem byl malý chlapec, moje matka mě každé léto brávala do Bonsanklaru. To byl rekreační rezort pro vyšší třídy, za městem se na úpatí hor rozkládal hluboký prales. Otec byl většinou pryč, buď v hlavním městě, nebo u své jednotky. Starý císař měl narozeniny o letním slunovratu a tenkrát bývaly nad oceánem fantastické ohňostroje - nebo aspoň se mi v té době zdály fantastické. Celé město se shromáždilo na nábřeží a nikdo nebyl ozbrojen. Na císařovy narozeniny byly zakázány souboje a já jsem směl všude volně pobíhat." Hleděl na podlahu, za špičky svých bot. "Už jsem tam léta nebyl. Jednou bych vás tam rád vzal, na festival slunovratu, pokud by se naskytla příležitost."
"To by se mi moc líbilo. Bude se vaše loď brzy vracet na Barrayar?"

"Nějakou dobu ještě ne, obávám se. Čeká vás dlouhá doba zajetí. Ale až se vrátíme, neměl by být už důvod vás internovat, protože vaše loď unikla. Měla byste být volná, abyste se mohla ohlásit na beťanském vyslanectví a odjet domů. Pokud budete chtít."
"Pokud budu chtít!" Nejistě se zasmála a opřela se o tvrdý polštář. Vorkosigan pozorně sledoval její výraz. Držením těla slušně předstíral, že je v naprosté pohodě, ale podvědomě poklepával jednou botou o zem. Všiml si toho, zamračil se a přestal.
"Proč bych neměla chtít?"
"Myslel jsem si, že až dorazíme na Barrayar a budete volná, mohla byste třeba uvažovat o tom, že byste zůstala."
"A navštívila - jak jste o tom mluvil, Bonsanklar, a další? Nevím, kolik mi dají volna, ale - jistě, ráda se podívám na nová místa. Chtěla bych vaši planetu vidět."
"Nemyslím návštěvu. Nastálo. Jako - jako lady Vorkosiganová." Tvář se mu rozsvítila pokřiveným úsměvem. "Já to strašně kazím. Slibuju, že už nikdy nebudu považovat Beťany za zbabělce. Přísahám, že vaše zvyky vyžadují víc statečnosti než nejhorší sebevražedné soutěže zdatnosti našich hochů."
Nepatrně vydechla stisknutými rty. "Vy toho nechcete málo, co?" Přemýšlela o tom, kde se vzala fráze, že člověku poskočí srdce. Spíš měla pocit, že se jí propadl žaludek. Vzepjalo se v ní vědomí vlastního těla, najednou ho až příliš vnímala.
Zavrtěl hlavou. "Ne, nechci málo, pro vás a s vámi. Vy byste měla dostat to nejlepší. Jak už teď musíte vědět, já jsem těžko ten nejlepší. Ale přinejmenším vám mohu nabídnout to nejlepší, co mám. Milá C - velitelko, byl můj návrh příliš náhlý, podle beťanských norem? Čekal jsem na správnou příležitost celé dny, ale nikdy se zatím nenaskytla."
"Dny! Jak dlouho jste o tom přemýšlel?"
"Poprvé mě to napadlo, když jsem vás viděl v té strži."
"Cože, když jsem zvracela v blátě?"
Při té vzpomínce se usmál. "S velkým sebeovládáním. V době, kdy jsme pohřbili vašeho důstojníka, už jsem to věděl."
Otřela si rty. "Už vám někdo řekl, že jste blázen?"
"V této souvislosti ne."
"Já - vy jste mě zmátl."
"Ale neurazil?"
"Ne, to jistě ne."
Nepatrně se uvolnil. "Nemusíte mi teď říkat ano nebo ne, samozřejmě. Bude trvat měsíce, než se dostaneme domů. Ale nechtěl jsem, abyste si myslela - víte, je to trapné, když jste zajatkyně -, že vás chci urazit."
"Vůbec ne," řekla slabě.
"Je ještě pár dalších věcí, které bych vám měl říct," pokračoval. Jeho pozornost zase plně zaujaly boty. "Nebyl by to snadný život. Od té doby, co jsem se s vámi setkal, věřím, že kariéra, kdy dělám úklid po politických chybách, jak jste to nazvala, nakonec asi není ta největší čest. Možná, že bych se měl pokusit těm chybám zabránit v jejich začátku. Bylo by to nebezpečnější než vojančina - je tam riziko zrady, falešných obvinění, atentátů, možná exilu, chudoby a smrti. Špatné kompromisy se zlými lidmi pro málo dobrých výsledků, a ani ty nejsou zaručené. Není to dobrý život, ale když člověk má děti, tak ať jsem to raději já než ony."
"Vy ale dovedete připravit děvčeti hezké chvíle," řekla bezmocně. Přetřela si bradu a usmála se.
Vorkosigan vzhlédl, nebyl si jistý, zda má naději.
"Jak začíná politická kariéra na Barrayaru?" zeptala se pokusně. "Předpokládám, že přemýšlíte o tom, že byste pokračoval ve stopách svého dědečka prince Xava, ale když nemáte tu výhodu, že jste císařský princ, jak se dostanete do funkce?"
"Jsou jisté cesty. Císařské jmenování, dědictví nebo postup v hodnosti. Rada ministrů získává nejlepší lidi posledním způsobem. V tom je jejich síla, ale tahle cesta je pro mě uzavřená. Pak je tu Hraběcí rada, kam se dostáváte jako dědic. To je pro mě nejjistější cesta, ale musel bych čekat, až můj otec zemře. Můžu prostě čekat. Stejně už umírá, je postižen nejhorším konzervatismem a je plný starých zásad, které se všechny týkají jen zachování jeho privilegií. Nevím, jestli z dlouhodobého hlediska se vůbec něco dá s Hraběcí radou dělat. Asi by se jim konečně mělo dovolit, aby překročili poslední práh a vyhynuli. Nikomu to neříkejte," napadlo ho dodat.
"To je strašně podivný koncept vlády."
"To není koncept. Takhle se to vyvinulo."
"Možná, že to, co potřebujete, je ústavodárné shromáždění."
"Teď jste promluvila jako pravá Beťanka. No, možná ano, i když to v našich podmínkách zní jako recept na občanskou válku. Takže nám zbývá císařské jmenování. Je to rychlé, ale můj pád by mohl být stejně náhlý a velkolepý jako vzestup, kdybych starého pána nějak urazil nebo kdyby umřel." Jak mluvil a plánoval, v jeho očích svítila chuť bojovat. "Moje jediná výhoda u něj je, že on má rád prostou řeč. Nevím, jak k tomu přišel, protože si jí moc neužije. Víte, myslím, že by se vám politika líbila, aspoň na Barrayaru. Možná proto, že se tolik podobá tomu, co jinde nazýváme válkou. Ale máme ještě jeden urgentní politický problém, který se týká vaší lodi a několika dalších věcí…" zarazil se a ztratil tempo. "Možná - možná, že je neřešitelný. Asi je opravdu dost předčasné, abych s vámi mluvil o manželství, dokud nebudu vědět, jak to dopadlo. Ale nemohl jsem dopustit, abyste si pořád myslela - co jste si vlastně myslela?"
Cordelia potřásla hlavou. "To vám nebudu říkat, aspoň ne teď. Jednou vám to povím. Myslím, že se vám to bude líbit."
Přijal to s trochou naděje a pokračoval. "Vaše loď -"
Nejistě se zamračila. "Nebudete mít problémy kvůli tomu, že jste mou loď ztratil?"
"Byla to přesně ta situace, které jsme sem letěli zabránit. Skutečnost, že jsem byl v té době v bezvědomí, by měla být polehčující okolností. Udržet rovnováhu byl ten názor, který jsem sdělil Císařské radě. Budou mě nutně podezřívat, že

jsem ji nechal uniknout schválně, abych sabotoval dobrodružství, se kterým hluboce nesouhlasím."
"Čeká vás další degradace?"
Zasmál se. "Byl jsem nejmladším admirálem v historii naší flotily a taky můžu skončit jako nejstarší podporučík. Ale ne," řekl střízlivě, "válečné křídlo na ministerstvu mě určitě obviní ze zrady. Dokud se to nevyřeší, ať tak či onak," podíval se jí do očí, "může být taky obtížné zabývat se jakýmikoli osobními záležitostmi."
"Je zrada na Barrayaru hrdelní zločin?" zeptala se s morbidní zvědavostí.
"Ano, jistě. Veřejné vystavení a smrt hladem." Na její zděšený pohled škádlivě zvedl obočí. "Jestli je to pro vás nějakou útěchou, urozeným zrádcům se obvykle propašuje nějaký prostředek umožňující snadnou sebevraždu před vykonáním rozsudku. Zabrání to projevům veřejné sympatie. Ale myslím, že já bych jim tu satisfakci dát neměl. Jen ať je to veřejné, špinavé a únavné a pekelně trapné." Tvářil se znepokojivě rozjařeně.
"Sabotoval byste tu invazi, kdybyste mohl?"
Potřásl hlavou a zahleděl se do dálky. "Ne, jsem muž, který poslouchá autoritu. To znamená ta slabika Vor před mým jménem. Dokud se záležitost ještě projednává, budu svůj názor bránit. Ale pokud nakonec císař podepíše rozkaz, půjdu bez otázek. Alternativou je občanský chaos a toho už jsme měli dost."
"Co je na téhle invazi zvláštního? Invazi na Komarr jste musel podporovat, jinak by vás tam neposlali."
"Komarr byla jedinečná příležitost, skoro učebnicový příklad. Vypracoval jsem strategii jeho dobytí a maximálně jsem všech šancí využil." Počítal na svých silných prstech. "Nevelká populace, soustředěná ve městech s řízenou klimatizací. Nebylo tam místo, kam by se partyzáni mohli stáhnout a přeskupit. Žádní spojenci - nebyli jsme jediní, jejichž obchody skončily na jejich nenasytných tarifech. Jediné, co jsem musel udělat, bylo nechat uniknout informaci, že snížíme jejich pětadvacetiprocentní podíl ze všeho, co prochází jejich průchozími body, na patnáct a jejich sousedi, kteří je měli podporovat, nám padli do náruče. Žádný těžký průmysl. Byli tlustí a líní z toho, jak žili z nezasloužených příjmů - dokonce ani nechtěli sami bojovat, dokud těch pár žoldnéřů, které si najali, nezjistilo, proti čemu jdou a neuteklo. Kdybych měl volnou ruku a trochu víc času, tak myslím, že bych Komarr dobyl bez jediného výstřelu. Měla to být perfektní válka, jen kdyby Rada ministrů nebyla tak netrpělivá." Staré frustrace znovu viděl před očima a zamračil se na svou minulost. "Tenhle druhý plán - no, myslím, že to pochopíte, když vám řeknu, že je to Escobar."
Cordelia si v šoku sedla. "Vy jste našli skok odsud na Escobar?" Potom tedy nebylo divu, že Barrayarané neoznámili, že takové místo objevili. Ze všech možností, které se jí honily v hlavě, tohle byla ta poslední. Escobar byl jedním z velkých planetárních uzlů v síti červích děr, které k sobě vázaly roztroušené lidstvo. Velká, stará, bohatá, s mírným podnebím, tato planeta byla jednou z mnoha sousedek samotné Kolonie Beta. "Oni se museli zbláznit!"
"Víte, to je skoro přesně to, co jsem jim řekl, než ministr západu začal křičet a hrabě Vortala mu pohrozil - no, byl k němu velmi hrubý. Vortala dokáže být urážlivější než kdokoli jiný, aniž by doopravdy klel."
"Kolonie Beta by do toho určitě byla zatažená. Přece polovina našeho mezihvězdného obchodu jde přes Escobar. A Tau Ceti Pět. A Jackson's Whole."
"To přinejmenším, myslím," Vorkosigan souhlasně přikývl. "Představa byla udělat to jako rychlou operaci a potenciálním spojencům předložit hotovou věc. Protože ale mám důvěrnou znalost všeho, co se nepovedlo s mým ‚perfektním' plánem na Komarru, řekl jsem jim, že je to jen sen, nebo něco v tom smyslu." Potřásl hlavou. "Škoda, že jsem se neovládl. Teď bych tam ještě byl a mohl bych je přesvědčovat. Místo toho se teď flotila připravuje, pokud je mi známo. A čím dál přípravy pokročí, tím těžší bude to zastavit." Vzdychl.
"Válka," přemítala Cordelia, velice rozrušená. "Uvědomujete si, že jestli vaše flotila - jestli Barrayar půjde do války s Escobarem -, naši budou chtít mít své navigátory doma. I když se Kolonie Beta přímo boje nezúčastní, určitě jim budeme prodávat zbraně, poskytovat technickou pomoc, posílat lodě se zásobami -"
Vorkosigan chtěl promluvit, ale zarazil se. "To asi budete," řekl chmurně. "A my se budeme snažit vás blokovat."
V tichu, které následovalo, slyšela šumění krve ve svých uších. Stěnami stále pronikaly drobné zvuky a vibrace Vorkosiganovy lodi. Bothari se v chodbě pohnul a uslyšela kroky kolemjdoucích.
Potřásla hlavou. "Budu o tom muset přemýšlet. Není to tak snadné, jak to zprvu vypadalo."
"Ne, to není." Otočil ruku dlaní vzhůru v závěrečném gestu a strnule vstal. Noha ho stále bolela. "To je všechno, co jsem vám chtěl říct. Vy nemusíte říkat nic."
Přikývla, vděčná, že je volná, a Vorkosigan odešel. Bothariho vzal s sebou a pevně za sebou zavřel dveře. V úzkosti a hluboké nejistotě povzdechla, lehla si na záda a pozorovala strop, dokud jí poddůstojník Nilesa nepřinesl večeři.

KAPITOLA 6

Příští ráno lodního času Cordelia zůstala ve své kabině a v klidu si četla. Potřebovala čas, aby vstřebala včerejší rozhovor, než opět Vorkosigana uvidí. Byla tak neklidná, jako kdyby najednou všechny její hvězdné mapy ukazovaly jen náhodně vytvořená seskupení a ona byla ztracená, ale aspoň by věděla, že je ztracená. Krok nazpět směrem k pravdě byl lepší, myslela si, než pomýlené jistoty. Zoufale toužila po jistotách, ale zároveň viděla, jak ustupují mimo její dosah.
Lodní knihovna nabízela spoustu materiálů o Barrayaru. Nějaký člověk jménem Abell vypracoval bombastickou všeobecnou historii plnou jmen, dat a podrobných popisů zapomenutých bitev, jejichž všichni účastníci byli teď už mrtví a nezáleželo na nich. Učenec jménem Aczith udělal něco lepšího - sestavil svěží životopis císaře Dorky Vorbarry Spravedlivého, záhadné postavy, o které Cordelia usoudila, že to musel být Vorkosiganův pradědeček, který vládl na konci Doby izolace. Hluboce ponořená do množství osobností a spletité politiky jeho éry ani nevzhlédla, když někdo zaklepal na dveře, ale jen zavolala "vstupte".
Do dveří vpadli dva vojáci v zelenošedých maskáčích pro pobyt na planetě a spěšně za sebou zavřeli. Ti ale vypadají

uboze, pomyslela si, a konečně vidím barrayarského vojáka, který je menší než Vorkosigan. Teprve napotřetí je poznala, když z chodby zazněl tlumený rytmický zvuk poplašného signálu. Vypadá to, že se na Barrayar nedostanu…
"Velitelko," křikl poručík Stuben. "Jste v pořádku?"
Při pohledu na jeho tvář na ni dopadla všechna zdrcující váha starých zodpovědností. Stuben obětoval své hnědé vlasy po ramena, aby vytvořil imitaci barrayarského vojenského ježka, který vypadal, jako by se na něm pásl nějaký býložravec. Bez dlouhých vlasů se jeho hlava zdála malá, holá a divná. Křehký a štíhlý poručík Lai, který stál vedle něho nahrbený jako profesor, vypadal ještě méně vojensky. Příliš velkou uniformu měl u kotníků a zápěstí ohrnutou, ale u jednoho kotníku se záhyb uvolnil a Lai si na nohavici šlapal.
Cordelia otevřela ústa, pak je zase zavřela a nakonec vybuchla: "Proč nejste na cestě domů? Dala jsem vám rozkaz, poručíku!"
Stuben, který očekával vřelejší přijetí, byl na rozpacích. "My jsme o tom hlasovali," řekl prostě, jako kdyby to vše vysvětlovalo.
Cordelia bezmocně potřásla hlavou. "Tak vy jste hlasovali. No dobrá." Na okamžik si přikryla obličej rukama a zasmála se. Znělo to trochu, jako by vzlykla. "Proč?" zeptala se skrz prsty.
"Identifikovali jsme barrayarskou loď jako Generala Vorkrafta - vyhledali jsme si ji a zjistili jsme, kdo jí velí. My jsme vás prostě nemohli nechat v rukou Řezníka z Komarru."
To na moment odvedlo její pozornost. "Jak jste k čertu dokázali jednomyslně hlasovat o - ne, to je jedno," přerušila ho, když začal odpovídat a v očích se mu objevil záblesk uspokojení. Nebudu bít hlavou proti zdi, řekla si. Musím mít víc informací. A on taky.
"Uvědomujete si," řekla opatrně, "že Barrayarani plánovali přivést sem touto cestou invazní flotilu, aby znenadání napadli Escobar? Kdybyste se vrátili domů a ohlásili, že tahle planeta existuje, neměli by žádnou šanci je překvapit. Teď je všechno fuč. Kde je teď Rene Magritte, a jak jste se sem vůbec dostali?"
Poručík Stuben užasl. "Jak jste to všechno zjistila?"
"Hlídej čas," připomněl mu poručík Lai a poklepal si na svůj zápěstní chronometr.
Stuben pokračoval: "Já vám to řeknu cestou do raketoplánu. Víte, kde je Dubauer? V lodním vězení nebyl."
"Jaký raketoplán? Ne - začněte od začátku. Musím vědět všechno, než vyjdeme na chodbu. Předpokládám, že vědí, že jste na palubě." Zvenčí stále ještě bylo slyšet klakson. Přikrčila se, když si představila, že se každou chvíli rozlétnou dveře.
"Ne, nevědí. To je na tom ta krása," řekl Stuben hrdě. "Měli jsme ohromné štěstí. Když jsme prchali, tak nás nejdřív dva dny pronásledovali. Nehnal jsem loď na plný výkon - jen natolik, abychom zůstali z dosahu a dovolili jim nás sledovat. Myslel jsem si, že ještě budeme mít šanci je obletět a vrátit se pro vás. Pak se ale najednou zastavili, otočili a namířili si to zpátky sem. Čekali jsme, dokud nebyli dost daleko a pak jsme se taky otočili. Doufali jsme, že se pořád skrýváte někde v lesích."
"Ne, zajali mě hned první noc. Pokračujte."
"Všechno jsme seřídili, nastavili maximální rychlost a pak jsme vypnuli všechno, o čem jsme si mysleli, že by mohlo vytvářet elektromagnetickou stopu. Mimochodem, ten projektor fungoval bezvadně jako tlumič, přesně jako během Rossovy simulace minulý měsíc. Proklouzli jsme kolem nich a oni ani nemrkli -"
"Prokristapána, Stu, mluv k věci," zavrčel Lai. "Nemáme celý den." Netrpělivě se pohupoval na podpatcích.
"Jestli se ten projektor dostane Barrayaranům do rukou -" řekla Cordelia zvýšeným hlasem.
"Nedostane, říkám vám. Takže, Rene Magritte teď letí po parabole kolem slunce, a jakmile se dostanou dost blízko, aby je maskoval jeho šum, mají zabrzdit, otočit a pak se rychle vrátit sem, aby nás vyzvedli. Máme dvě hodiny na to, abychom srovnali rychlost, počínaje - no, počínaje asi před deseti minutami."
"To je moc riskantní," zkritizovala nápad Cordelia. V mysli se jí vynořily všechny potenciální katastrofy, které scénář obsahoval.
"Fungovalo to," hájil se Stuben, "nebo to aspoň bude fungovat. A pak jsme měli tu kliku. Když jsme hledali vás a Dubauera, našli jsme v lesích dva zatoulané Barrayarany."
Cordelii se sevřel žaludek. "To byli Radnov a Darobey, že?"
Stuben se na ni podíval. "Jak to víte?"
"Jen dál, pokračujte."
"Byli to vůdci spiknutí, které mělo svrhnout toho vražedného maniaka Vorkosigana. Vorkosigan je pronásledoval, takže byli rádi, že nás vidí."
"To se vsadím. Mana z nebe."
"Přiletěl tam barrayarský raketoplán s hlídkou, která je hledala. Nastražili jsme léčku a všechny jsme je omráčili, až na jednoho, kterého Radnov zastřelil nervovým disruptorem. Ti kluci nenechávají nic náhodě."
"Nevíte náhodou, koho - ne, to je jedno. Pokračujte." Žaludek měla jako na vodě.
"Vzali jsme si jejich uniformy a vklouzli jsme na Generala bez jakýchkoli potíží. Radnov a Darobey znali všechny identifikační kódy. Našli jsme vězení - to bylo snadné, stejně se čekalo, že jejich hlídka tam půjde -, mysleli jsme si, že tam najdeme vás a Dubauera. Radnov a Darobey pustili všechny svoje kamarády a pak šli převzít strojovnu. Odtamtud můžou vypnout všechny systémy, zbraně, podporu života, cokoli. Mají odpojit zbraně, až odsud budeme startovat s naším raketoplánem."
"Na to bych nespoléhala," varovala ho Cordelia.
"To je jedno," řekl Stuben vesele. "Barrayarani budou mít tolik starostí, až budou bojovat jeden s druhým, že skrz ně můžeme klidně projít. Není to báječná ironie? Řezník z Komarru zastřelený vlastními muži! Teď už vím, na co je džudo."
"Báječné," opakovala po něm slabě. Bude to jeho hlava - jemu otluču hlavu o zeď, ne sobě. "Kolik našich lidí je tady?"

"Šest. Dva v raketoplánu, dva hledají Dubauera a my dva, co jsme přišli pro vás."
"Nikdo nezůstal na planetě?"
"Ne."
"Dobře." Napjatě si přejela rukou tvář a zoufale se snažila najít inspiraci, která nepřicházela. "Tohle je strašný zmatek. Dubauer je na ošetřovně, mimochodem. Zranění disruptorem." Rozhodla se, že jim v této chvíli žádné podrobnosti sdělovat nebude.
"Vrahouni špinaví," řekl Lai. "Doufám, že se uškrtí navzájem."
Cordelia se otočila ke knihovnické obrazovce nad postelí a vyvolala hrubý schematický plán lodi General Vorkraft bez technických údajů, který jí knihovna podle programu směla ukázat. "Prostudujte si to a najděte si tam cestu na ošetřovnu a na stanoviště raketoplánů. Já jdu něco zjistit. Zůstaňte tady a nikomu neotevírejte. Kdo jsou ti druzí dva, kteří se tu potulují?"
"McIntyre a Velký Pete."
"No, ti aspoň mají lepší naději, že při bližším pohledu projdou jako Barrayarané, než vy dva."
"Velitelko, kam jdete? Proč nemůžeme prostě odejít?"
"To vám vysvětlím, až budeme mít týden nazbyt. Tentokrát poslouchejte příkazy, zatraceně. Zůstaňte tady!"
Vyklouzla ze dveří a rychle kráčela na můstek. Její nervy se hlasitě domáhaly běhu, ale to by vzbudilo přílišnou pozornost. Minula skupinu čtyř Barrayaranů, kteří někam spěchali a sotva jí věnovali pohled. Pro jednou byla nesmírně ráda, že je nenápadná.
Na můstku našla Vorkosigana s jeho důstojníky, soustředěné kolem interkomu ze strojovny. Byl tam i Bothari, tyčící se nad Vorkosiganem jako smutný stín.
"Kdo je ten chlap na obrazovce?" zašeptala Vorkallonerovi. "Radnov?"
"Ano. Psst."
Obličej hovořil. "Vorkosigan, Gottyan a Vorkalloner, jeden po druhém ve dvouminutových intervalech. Beze zbraní, nebo vypneme veškerou podporu života na celé lodi. Máte patnáct minut, než vám tam začneme pouštět vakuum. Ještě něco. Už jste to dali dohromady? To je dobře. Radši neztrácejte čas, kapitáne." Řekl to tónem, který proměnil hodnost ve smrtelnou urážku.
Tvář zmizela, ale hlas se z reproduktorů opět ozval jako duch. "Barrayarští vojáci," vyřvával, "váš kapitán zradil císaře a Radu ministrů. Nedovolte mu, aby zradil i vás. Předejte ho úřadům, které zde zastupuje politický důstojník, nebo budeme nuceni zabít s viníky i nevinné. Za patnáct minut vypneme podporu života -"
"Vypněte to," řekl Vorkosigan podrážděně.
"Nemůžu, pane," řekl technik. Bothari nezaváhal, strhl si z ramene plazmovou pistoli a ledabylým gestem vypálil od boku. Reproduktor na stěně explodoval a někteří muži se museli vyhýbat roztaveným úlomkům.
"Počkejte, to můžeme ještě potřebovat," namítl Vorkalloner pohoršeně.
"To je jedno." Vorkosigan na něj mávl, aby byl zticha. "Děkuji vám, seržante." Z reproduktorů na lodi se ještě ozývala slabá ozvěna hlasu.
"Na nic složitějšího nemáme čas, obávám se," řekl Vorkosigan. Zřejmě chtěl ukončit plánovací schůzku. "Poručíku Saint Simone, realizujte svůj nápad ohledně ovládání lodi. Jestli se vám to podaří instalovat včas, tím líp. Určitě budeme raději chytří než stateční."
Poručík přikývl a odběhl.
"Jestli se mu to nepodaří, tak se obávám, že budeme muset jít proti nim," pokračoval Vorkosigan. "Oni klidně dokážou zabít každého na lodi a změnit záznam v lodním deníku, aby prokázali cokoli budou chtít. Darobey a Tafas mají potřebné technické znalosti. Chci dobrovolníky. Já a Bothari, samozřejmě."
Posádka pokročila vpřed jako jeden muž.
"Gottyan a Vorkalloner jsou mimo soutěž. Budu potom potřebovat někoho, kdo dovede vysvětlovat. Teď bojový rozkaz. Nejdřív já, pak Bothari, potom Siegelova hlídka a potom Kushova. Pouze paralyzéry. Nechci, aby nějaká zbloudilá střela zničila strojovnu." Několik mužů pohlédlo na díru ve stěně, kde předtím byl reproduktor.
"Pane," řekl Vorkalloner zoufale, "mám námitky proti tomu bojovému rozkazu. Oni určitě použijí disruptory. Kdo projde dveřmi první, nemá šanci."
Vorkosigan na něj několik vteřin mlčky zíral. Vorkalloner zahanbeně sklopil oči. "Ano, pane."
"Velící poručík Vorkalloner má pravdu, pane," ozval se nečekaně něčí bas. Cordelia si s úlekem uvědomila, že je to Bothari. "Mám právo jít první. Zasloužím si to." Hleděl na kapitána a jeho úzká čelist se napjala. "Je to moje místo."
Jejich oči se setkaly v podivném porozumění. "Dobře, seržante," ustoupil Vorkosigan. "Půjdete první, pak já a po mně ostatní podle rozkazu. Jdeme."
Když se hnali ven, Vorkosigan se u Cordelie zastavil. "Obávám se, že tu letní procházku po pobřeží nakonec nezvládnu."
Cordelia bezmocně potřásla hlavou. Vzadu v hlavě se jí začala rodit děsivá myšlenka. "Já - já teď musím vzít zpátky svoje čestné slovo zajatce."
Vorkosigan se zatvářil zmateně, ale pak její slova odmávl stranou, měl naléhavější starosti. "Kdybych náhodou dopadl jako váš podporučík Dubauer, vzpomeňte si na mé preference. Jestli se k tomu přimějete. Byl bych rád, kdyby to bylo vaší rukou. Řeknu to Vorkallonerovi. Dáte mi na to své slovo?"
"Ano."
"Radši zůstaňte ve své kabině, než tohle skončí."
Vztáhl ruku k jejímu rameni, dotkl se kadeře zrzavých vlasů, která na něm ležela, a pak se odvrátil. Cordelia prchala chodbou a Radnovova propaganda jí nesmyslně hučela v uších. Plán v její mysli se bouřlivě rozvíjel. Rozum kňučivě

protestoval jako jezdec na splašeném koni: k těmhle Barrayaranům nemáš žádné povinnosti, tvoje povinnost je ke Kolonii Beta, ke Stubenovi, k Rene Magritte - tvoje povinnost je utéct a varovat…
Vrazila do své kabiny. Stuben a Lai tam kupodivu stále byli. Její divoký vzhled je vylekal.
"Teď jděte na ošetřovnu. Vyzvedněte Dubauera a odveďte ho do raketoplánu. Kdy se měli Pete a Mac hlásit, kdyby ho nenašli?"
Lai zkontroloval čas. "Za deset minut."
"Díky bohu. Až přijdete na ošetřovnu, řekněte lékaři, že kapitán Vorkosigan nařídil, abyste ho přivedli ke mně. Lai, vy počkáte na chodbě. Vy byste doktora neoklamal. Dubauer nemůže mluvit a vy se netvařte překvapeně, v jakém je stavu. Až se dostanete do raketoplánu, čekejte - moment, ukažte mi váš chronometr, Lai - do šesti dvaceti našeho lodního času, a pak odstartujte. Když tam do té doby nebudu, tak s vámi neletím. Šlápněte na to a neohlížejte se. Kolik přesně mužů s sebou měli Radnov a Darobey?"
"Deset nebo jedenáct, mám dojem," řekl Stuben.
"Dobře. Dejte mi svůj paralyzér. Jděte, honem."
"Velitelko, my jste sem přišli, abychom vás zachránili!" Stuben zvolal ve zmatku.
Vůbec nevěděla, co na to říct. Místo toho mu položila ruku na rameno. "Já vím. Děkuju vám." Odběhla.
Když se blížila ke strojovně z paluby nad ní, přišla na křižovatku dvou chodeb. V té větší stála opodál skupina mužů, sestavovali a kontrolovali si zbraně. V menší chodbě dva vojáci hlídali vstup na další palubu. Bylo to poslední kontrolní stanoviště před územím krytým Radnovovou palbou. Jeden z mužů byl poddůstojník Nilesa. Vrhla se k němu.
"Poslal mě sem kapitán Vorkosigan," zalhala. "Chce, abych se naposled pokusila vyjednávat, protože jsem v téhle záležitosti neutrální."
"To je ztráta času," namítl Nilesa.
"V to on taky doufá," improvizovala. "Zdržím je, dokud nebude připravený. Můžete mě dostat dovnitř, aniž by to někoho vyplašilo?"
"Můžu to zkusit, myslím." Nilesa poodešel a uvolnil kruhový kryt v podlaze na konci chodby.
"Kolik mají strážných u tohoto vchodu?" zašeptala.
"Dva nebo tři, myslím."
Kryt vyskočil a odhalil průlez pro jednoho s žebříkem po straně a tyčí uprostřed.
"Hej, Wentzi!" křikl dolů.
"Kdo je to?" ozvalo se zezdola.
"Já, Nilesa. Kapitán Vorkosigan chce poslat dolů tu beťanskou kočku, aby si promluvila s Radnovem."
"Na co?"
"Jak to mám k čertu vědět? Ty máš přece na starosti odposlech v každé kabině. Třeba nakonec není v posteli tak dobrá." Nilesa k ní omluvně trhl ramenem a Cordelia přikývla, že omluvu přijímá.
Dole se odehrávala tichá debata.
"Je ozbrojená?"
Cordelia potřásla hlavou s rukama na obou svých paralyzérech. "Ty bys dal beťanský holce zbraň?" zavolal Nilesa zpátky rétoricky, zatímco rozpačitě sledoval její přípravu.
"Tak dobře. Strč ji dovnitř, zavři kryt a nech ji, ať sjede. Když nezavřeš kryt ještě předtím, než sjede, tak ji zastřelíme. Jasný?"
"Jo."
"Co uvidím, až se dostanu dolů?" vyptávala se Nilesy.
"Šeredný místo. Budete stát v takovým výklenku ve skladišti hned vedle hlavního velínu. Tamtudy projde vždycky jen jeden člověk. Budete tam připíchnutá jako terč a na třech stranách budete mít stěny. Je to schválně tak udělaný."
"Nedá se na ně vletět touhle cestou? Chci říct, neplánujete to?"
"Ani náhodou."
"Dobře. Děkuju."
Cordelia slezla do průlezu a Nilesa za ní zavřel kryt. Znělo to, jak když zapadne víko rakve.
"V pořádku," ozval se hlas zdola. "Pusťte se."
"Je to dlouhá cesta," zavolala zpátky a vůbec nemusela předstírat, že se jí třese hlas. "Já se bojím."
"Vykašlete se na to. Chytím vás."
"Tak dobrá." Obemkla tyč oběma nohama a jednou paží. Když zastrkovala druhý paralyzér do pouzdra, třásla se jí ruka. Ze žaludku jí stoupala do hrdla kyselá žluč. Polkla, zhluboka se nadechla, aby ji tam udržela, a pustila se s namířeným paralyzérem v ruce.
Přistála tváří v tvář muži dole. U pasu nedbale držel disruptor. Když spatřil její paralyzér, vyvalil oči. Tady se jí vyplatil barrayarský zvyk zaměstnávat pouze mužské posádky, protože aspoň na zlomek vteřiny zaváhal, jestli má zastřelit ženu. V tom zlomku vteřiny vystřelila první. Těžce se na ni svalil, hlava mu spadla na její rameno. Napřímila ho a držela ho před sebou jako štít.
Druhým výstřelem složila dalšího strážce, právě když na ni namířil disruptor. Spěšný výstřel třetího absorbovala záda muže, kterého držela před sebou, i když jí část náboje ožehla kraj levého stehna. Málem zaječela bolestí, ale žádný zvuk jejími zaťatými zuby nepronikl. S divokou, zběsilou přesností, která jako by ani nevycházela z ní, ho složila také a pak se rychle rozhlédla po nějakém místě, kde by se mohla schovat.
Nad hlavou měla jakési potrubí. Lidé, kteří sem vcházeli, se obvykle dívali dolů a kolem sebe, než pohlédli nahoru. Zastrčila si paralyzér za pásek a skokem, který by s chladnou myslí nikdy nedokázala opakovat, se vyšvihla mezi roury a pancéřový strop. Tiše vydechla otevřenými ústy, znovu vytáhla pistoli a připravila se na všechno, co sem mohlo

přijít oválnými dveřmi z hlavního sálu strojovny.
"Co to bylo za hluk? Co se tu děje?"
"Hoď dovnitř granát a zapečeť dveře."
"Nemůžeme, máme tam naše lidi."
"Wentzi, ohlas se."
Ticho.
"Jděte tam, Tafasi."
"Proč já?"
"Protože vám to nařizuju."
Tafas se opatrně proplížil dveřmi. Překročil práh téměř po špičkách a důkladně se rozhlédl kolem sebe. V obavách, že by mohl před dalším výstřelem zavřít a zamknout dveře, čekala, dokud nevzhlédl.
Vítězně se na něj usmála a pokynula mu prsty. "Zavřete dveře," naznačila mu nehlasně a ukázala na ně.
Civěl na ni s velmi podivným výrazem ve tváři, současně naprosto zmatený, doufající a rozzlobený. Zvonovitá hlaveň jeho disruptoru se zdála velká jako hledáček a byla namířená přesně na její hlavu. Bylo to jako hledět na rozsudek smrti. Svým způsobem to byla remíza. Vorkosigan má pravdu, řekla si, disruptor má váhu…
Pak Tafas zavolal: "Myslím, že tu trochu uniká plyn nebo něco takového. Radši na chvíli zavřete dveře, než to zkontroluju." Dveře se za ním poslušně zavřely.
Cordelia se na něj od stropu usmála s přivřenýma očima. "Ahoj. Chcete se dostat z tohohle blázince?"
"Co tady děláte - vy, Beťanka?"
Dobrá otázka, pomyslela si smutně. "Pokouším se zachránit pár životů. Nedělejte si starosti, vaši přátelé tady jsou jenom omráčeni." Nebudu se zmiňovat o tom, kterého zasáhla palba z vlastních řad, řekla si. Asi je mrtvý, protože se mi na okamžik dostalo slitování… "Přejděte na naši stranu," lákala ho. Trochu šíleným způsobem to připomínalo dětskou hru. "Kapitán Vorkosigan vám to promine - vymaže to ze záznamu. Dá vám medaili," slíbila unáhleně.
"Jakou medaili?"
"Jak to mám vědět? Jakoukoli budete chtít. Ani nemusíte nikoho zabít. Mám ještě jeden paralyzér."
"Jakou mám záruku?"
Ze zoufalství si troufla. "Vorkosiganovo slovo. Řekněte mu, že já jsem ho dala za něj."
"A kdo jste vy, abyste za něj dávala jeho slovo?"
"Lady Vorkosiganová, když to oba přežijeme." Byla to lež? Pravda? Beznadějná fantazie?
Tafas hvízdl a zíral na ni. Na obličeji mu začalo svítat pochopení.
"Opravdu chcete být zodpovědný za to, že sto padesát vašich přátel se nadýchá vakua jen proto, abyste zachránil kariéru toho ministerského špiona?" dodala neúprosně.
"Ne," řekl konečně pevným hlasem. "Dejte mi ten paralyzér."
Zkouška důvěry… Hodila mu pistoli dolů. "O tři je postaráno, tak zbývá ještě sedm. Jaký by byl nejlepší způsob?"
"Můžu sem vylákat ještě dva. Ostatní jsou u hlavního vchodu. Můžeme je napadnout zezadu, když budeme mít štěstí."
"Jdeme na to."
Tafas otevřel dveře. "Byl to únik plynu," zakašlal přesvědčivě. "Pomozte mi vytáhnout ty dva a zapečetíme dveře."
"Přísahal bych, že jsem odtamtud před chvílí slyšel výstřel z paralyzéru," řekl jeho společník a vstoupil.
"Asi na sebe chtěli upozornit."
Na tváři vzbouřence se objevilo podezření, když mu došlo, jak hloupé vysvětlení to je. "Oni neměli paralyzéry," začal.
Naštěstí v tom okamžiku vstoupil druhý muž. Cordelia a Tafas současně vystřelili.
"Pět vyřízených, zbývá pět," řekla Cordelia a spustila se na podlahu. Levá noha ji neunesla, nepohybovala se úplně dobře. "Máme čím dál větší šanci."
"Radši bychom si měli pospíšit, jestli se nám to má podařit," upozornil ji Tafas.
"To mi vyhovuje."
Vyklouzli ze dveří a tiše přeběhli halu strojovny, která stále prováděla své automatické úkony bez ohledu na to, kdo byl jejím pánem. Několik těl v černých uniformách bylo nedbale pohozených stranou.
Tafas varovně zvedl ruku, když zahýbali za roh. Cordelia se přitiskla ke stěně a čekala. Když Tafas pozvedl svůj paralyzér, protáhla se kolem něho a hledala terč. Komora se zužovala do tvaru L a končila hlavním vchodem z horní paluby. Stálo tam pět mužů a soustředěně poslouchali klepání a syčení, které sem slabě pronikalo přes kryt, umístěný nad kovovými schody.
"Připravují se nás napadnout," řekl jeden. "Je čas jim vypustit vzduch."
Slavná poslední slova, pomyslela si Cordelia a vystřelila, jednou a podruhé. Tafas také střílel, rychle přejel skupinu palbou a bylo po všem. Už nikdy neřeknu, že nějaký Stubenův trik je ztřeštěný, zapřísáhla se. Chtělo se jí zahodit paralyzér, zavýskat a převalit se radostí, ale její úkol ještě nebyl splněn.
"Tafasi," zavolala. "Já musím ještě něco udělat."
Přistoupil k ní, vypadal také roztřeseně.
"Dostala jsem vás z toho a potřebuju na oplátku laskavost od vás. Jak můžu vypnout dalekonosné plazmové zbraně tak, aby nenaskočily zpátky aspoň hodinu a půl?"
"Proč to chcete dělat? Nařídil to kapitán?"
"Ne," řekla po pravdě. "Kapitán nic takového nenařídil, ale bude rád, když to uvidí, nemyslíte?"
Popletený Tafas souhlasil. "Když zkratujete tenhle panel, mělo by to všechno dost zpomalit," navrhl.
"Dejte mi vaši plazmovou pistoli."
Musím to dělat? zeptala se sama sebe a přejela halu pohledem. Ano. Střílel by na nás, to je stejně jisté jako to, že já teď

uteču domů. Důvěra je jedna věc, zrada druhá. Vůbec ho nechci zkoušet tak, aby ho to zničilo.
Jen jestli si Tafas ze mě nedělá blázny a neukázal mi kontrolní panel od záchodů nebo něčeho podobného… Vypálila na panel a s momentální primitivní fascinací se dívala, jak vybuchuje a jiskří.
"A teď," řekla a podala mu zpátky plazmovou pistoli, "chci, abyste mi dal dvě minuty náskok. Pak můžete otevřít dveře a stát se hrdinou. Nejdřív byste asi měl zavolat a upozornit je. Seržant Bothari je v čele."
"Dobře. Dík."
Pohlédla na otvor hlavního vchodu. Teď je ode mě jen asi tři metry, pomyslela si. Nepřekročitelná propast. Ve fyzice srdce je vzdálenost relativní, absolutní je čas. Vteřiny jí utíkaly po páteři jako pavouci.
Kousla se do rtu a nespouštěla oči z Tafase. Poslední šance nechat Vorkosiganovi zprávu - ne. Představa, jak by bylo absurdní poslat Tafasovými ústy slova "miluju tě", jí otřásla bolestným vnitřním smíchem. "Rádo se stalo," by znělo za daných okolností trochu moc nafoukaně, "s pozdravem" docela chladně, a nejjednodušší ze všechno by bylo prosté "ano".
Tiše potřásla hlavou a usmála se na rozpačitého vojáka, pak odběhla zpátky do skladiště a vyšplhala se po žebříku. Rytmicky zaklepala na kryt a ten se za okamžik otevřel. Zjistila, že jí do obličeje míří plazmová pistole poddůstojníka Nilesy.
"Musím vyřídit vašemu kapitánovi nové podmínky," řekla nenuceně. "Jsou trochu nezvyklé, ale myslím, že se mu budou líbit."
Překvapený Nilesa ji pustil ven a zavřel za ní kryt. Cestou zpět pohlédla do hlavní chodby. Bylo tam shromážděno několik desítek mužů. Technický tým sundal ze stěn polovinu panelů a z nástrojů sršely jiskry. Za skupinou zahlédla hlavu seržanta Bothariho a věděla, že stojí vedle Vorkosigana. Doběhla k žebříku na konci chodby, vylezla po něm a rozběhla se labyrintem lodních palub.
Se smíchem i pláčem a celá bez dechu dorazila do hangáru raketoplánů. Doktor McIntyre stál na stráži a pokoušel se vypadat zachmuřený jako Barrayaran.
"Jsou tu všichni?"
Přikývl a podíval se na ni s potěšením. "Nastupte si, jedem."
Zavřeli za sebou dveře a padli na sedadla, když už se raketoplán trhavě a se skřípěním s maximálním zrychlením rozjížděl. Pete Lightner pilotoval manuálně, protože jeho beťanský pilotní neurologický implantát nespolupracoval s barrayarským systémem bez převaděče, a Cordelia se opřela v očekávání děsné cesty.
Natáhla se v sedadle, stále ještě lapajíc po dechu a s bolavými plícemi po zběsilém úprku. Stuben si sedl vedle ní. Třásl se rozčilením a s obavami pozoroval, jak se Cordelia nekontrolovaně chvěje.
"Co udělali Dubauerovi, je zločin," řekl. "Nejraději bych celou tu jejich zatracenou loď rozstřílel. Víte, jestli nás Radnov ještě kryje?"
"Jejich dalekonosné zbraně budou chvíli mimo provoz," oznámila mu bez podrobností. Mohla mu to někdy vysvětlit tak, aby to pochopil? "Ještě něco. Chtěla jsem se zeptat - kdo byl ten Barrayaran, který byl zasažen disruptorem dole na planetě?"
"To nevím. Doktor Mac má jeho uniformu. Hej, Maku, jaké jméno je tam na kapse?"
"Počkej, podívám se, jestli přečtu tu jejich abecedu." Jeho rty se tiše pohybovaly. "Kou - Koudelka."
Cordelia sklopila hlavu. "Byl zabit?"
"Nebyl mrtvý, když jsme odlétali, ale rozhodně nevypadal moc zdravě."
"Co jste celou dobu dělala na palubě Generala?" zeptal se Stuben.
"Splácela dluh. Čestný dluh."
"Tak jo, nechte si to. Já se to dozvím později." Zmlkl a pak dodal s krátkým pokývnutím: "Doufám, že jste toho parchanta dostala, ať to byl kdo chtěl."
"Hele, Stu - já oceňuju všechno, co jste pro mě udělali. Ale teď opravdu potřebuju být chvíli sama."
"Jistě, velitelko." Znepokojeně se na ni podíval a odešel. "Zatracené příšery," řekl si přitom polohlasně.
Cordelia si opřela čelo o chladné okno a tiše plakala pro své nepřátele.

KAPITOLA 7

Kapitánka Cordelia Naismithová z beťanské Expediční jednotky vložila do lodního počítače poslední navigační data z normálního prostoru. Pilot, důstojník Parnell, si upravil drátky a kablíky svých sluchátek a pohodlněji se usadil v čalouněném křesle, připravený na neurologickou kontrolu před nadcházejícím skokem červí dírou.
Cordeliino nové velitelské místo bylo na pomalé, neozbrojené nákladní lodi, tažném koni na obchodní trase mezi Kolonií Beta a Escobarem. Ale s Escobarem už šedesát dní neexistovala přímá komunikace, od té doby co barrayarská invazní flotila uzavřela escobarskou stranu exitu stejně účinně jako korek v láhvi. Podle posledních zpráv barrayarská a escobarská flotila stále manévrovaly kolem sebe ve smrtící gavottě, snažíce se získat taktickou pozici, ale skutečných bojů bylo málo. Nikdo nečekal, že Barrayarané použijí pozemní síly, dokud nebudou mít zajištěnou kontrolu nad escobarským prostorem.
Cordelia zavolala interkomem strojovnu. "Naismithová. Budete tam dole už připravení?"
Na obrazovce se objevil obličej jejího inženýra, člověka, s nímž se seznámila teprve před dvěma dny. Byl mladý, vytáhli ho z Průzkumu stejně jako ji. Nemělo smysl plýtvat na tuto exkurzi zkušeným a znalým vojenským personálem. Stejně jako Cordelia na sobě měl polní uniformu z Průzkumu. Říkalo se, že na uniformách Expediční jednotky se pracuje, ale ještě je nikdo neviděl.
"Všechno připravené, kapitánko."

Hlas se mu strachem netřásl. Třeba ještě není dost starý, aby začal skutečně věřit na posmrtný život, uvažovala. Ještě jednou, naposled se rozhlédla kolem sebe, usadila se a nadechla. "Pilote, předávám vám loď."
Odtikalo několik vteřin. Projela jí nepříjemná vlna nevolnosti a následoval lepkavý, zneklidňující pocit, že se právě probudila ze zlého snu, na jehož obsah si nemohla vzpomenout. Skok skončil.
"Vracím vám loď, madam," zamumlal pilot unaveně. Těch několik vteřin, které zažila ona, pro něj znamenalo několik subjektivních hodin.
"Přijímám loď, pilote." Sáhla po komunikačním terminálu a vyvolala si pohled na taktickou situaci, v níž se ocitli. V tomhle průchodu se nic neukázalo už měsíc a Cordelia srdečně doufala, že barrayarské posádky budou znuděné a budou reagovat pomalu.
Byly tam. Šest lodí, dvě z nich už se začaly pohybovat. Žádná pomalá reakce.
"Přímo skrz ně, pilote," nařídila a vyťukala mu data. "Nejlepší by bylo, kdybychom je dokázali všechny odlákat z jejich stanovišť."
Dvě pohybující se lodě se rychle blížily a začaly po nich s ledabylou přesností pálit. Dávaly si na čas a každý jejich výstřel se počítal. Jen cvičný cíl, pomyslela si, to je všechno, co pro ně jsme. Já vám dám cvičný cíl! Všechny elektrické systémy, které nebyly napojené na ochranný štít, zeslábly. Loď jakoby zaúpěla, když ji obklopil plazmový oheň. A pak překročili vytouženou hranici barrayarského dostřelu.
Zavolala strojovnu. "Je projekce připravená?"
"Všechno v nejlepším pořádku."
"Začněte."
Dvanáct tisíc kilometrů za nimi se vynořila do existence beťanská bitevní loď, jako kdyby právě vylétla z červí díry. Na tak velké plavidlo měla úžasné zrychlení, ve skutečnosti její rychlost přímo schlamstla jejich. Následovala je jako šíp.
"Jo!" potěšeně zatleskala a vykřikla do interkomu: "Máme je! Teď už se všichni pohybují. Je to čím dál lepší!"
Lodě, které je pronásledovaly, zpomalily, připravovaly se k obratu a k zaútočení na mnohem větší kořist. Čtyři lodě, které se předtím nevzdálily ze svých stanovišť, se také daly do pohybu. Minuty ubíhaly, jak se lodě řadily do pozic. Poslední barrayarská loď na ně neplýtvala náboji, jejich výstřel nebyl o mnoho víc než pozdrav - veškerá jejich pozornost se soustředila na velkého bratra vzadu. Barrayarští velitelé si bezpochyby mysleli, že jsou ve vynikající taktické pozici. Rozmístili lodě do tvaru otevřené dlaně a začínali zničující palbu. Cordeliina malá loď letící před bitevníkem se nacházela na opačné straně, dál od Escobaru, a neměla kam utéct. Mohou si ji sebrat, kdy se jim zlíbí. Cordeliiny štíty teď byly bez energie a zrychlení klesalo, jak si projektor vybíral svou daň. Ale barrayarské blokační lodě se minutu po minutě vzdalovaly od své přidělené myší díry.
"Můžeme to udržet ještě tak deset minut," zavolal inženýr.
"Dobře. Nechte si dost energie, abyste to spálil na škvarek, až budete hotový. Velení si nepřeje, aby zůstaly třeba jen dvě molekuly pohromadě, kdybychom padli do zajetí, aby to Barrayarané nedokázali dát zas dohromady."
"To je zločin. Takový krásný stroj. Strašně rád bych se podíval dovnitř."
Třeba budeš moct, jestli nás Barrayarani chytí, pomyslela si. Namířila všechny oči své lodi nazpět. Daleko vzadu u exitu z červí díry se vynořila první skutečná beťanská nákladní loď a namířila si to k Escobaru, aniž by jí v tom kdo bránil. Byl to nejnovější přírůstek obchodní flotily, bez jakýchkoli zbraní a ochranných štítů, přestavěný tak, aby prováděl jen dvě věci - vozil těžký užitečný náklad a letěl o závod. Pak se vynořila druhá a třetí. To bylo všechno. Byly pryč s náskokem, který Barrayarané neměli naději překonat.
Beťanská bitevní loď explodovala s velkolepým radioaktivním záblesken. Bohužel neexistovala možnost, jak napodobit trosky. To bych ráda věděla, jak dlouho Barrayaranům potrvá, než si uvědomí, že se stali obětí klamu, pomyslela si. Doufám, že mají smysl pro humor.
Její loď s téměř vyčerpanými zdroji energie se teď mrtvě vznášela v prostoru. Cítila lehkost v hlavě a uvědomila si, že to není jen pocit. Selhávala gravitace.
Setkala se s inženýrem a jeho dvěma asistenty v doku raketoplánů. Běžela tam gazelími skoky, které se změnily v ptačí poletování, když gravitace vypustila duši. Raketoplán, který se měl stát jejich záchranným člunem, byl model osekaný na kost, přeplněný a nepohodlný. Vlétli do něho a zavřeli dveře. Pilot vklouzl do svého sedadla a stáhl ze stropu sluchátka. Raketoplán se odstrčil od boku jejich umírající lodě.
Inženýr k ní připlul a podal jí malou černou skříňku. "Myslím, že byste měla mít tu čest, kapitánko."
"Ach jo. Vsadím se, že byste si nezabil ani vlastní oběd," odpověděla v pokusu zlehčit náladu. Sloužili na své lodi společně sotva pět hodin, ale stejně to bolelo. "Jsme z dosahu, Parnelle?"
"Ano, kapitánko."
"Pánové," řekla a zarazila se. Přelétla je pohledem. "Všem vám děkuji. Nedívejte se levým okénkem, prosím."
Zatáhla za páku na skříňce. Následoval tichý záblesk jasně modrého světla. Hned potom se všichni nahrnuli k malému okénku, aby spatřili poslední červenou záři, když se loď zhroutila a odnesla vojenská tajemství do svého bludného hrobu.
Slavnostně potřásli hlavami. Všichni kroužili kolem ní, někteří pravým bokem nahoru, jiní hlavou dolů, další pluli v různých úhlech. Nakonec se připoutali. Cordelia se snesla do navigačního křesla vedle Parnella, připoutala se a rychle zkontrolovala všechny systémy.
"Teď přijde ta ožehavá část," zamumlal Parnell. "Pořád bych byl šťastnější s maximálním přímým zrychlením a pokusil bych se jim utéct."
"Možná bychom utekli těm tlustým bitevníkům," souhlasila Cordelia. "Ale jejich rychlí kurýři by nás sežrali zaživa. Takhle aspoň vypadáme jako balvan," dodala a vybavila si uměleckou kamufláž, odolnou proti sondám, v níž byl raketoplán schovaný jako ve skořápce.

Několik minut mlčela a soustřeďovala se na práci.
"V pořádku," řekla nakonec, "zmizme odsud. Brzy tu bude narváno."
Nebránila se akceleraci, ale dovolila, aby ji přitiskla do sedadla. Byla unavená. Nemyslela si, že by dokázala být víc unavená než vystrašená. Tohle byla nesmyslná válka a ohromné psychologické poučení. Ten chronometr musel ukazovat špatně. Určitě to byl rok, ne hodina…
Na jejím kontrolním panelu zablikalo světélko. Strach okamžitě vyplavil z jejího těla malátnost.
"Všechno vypnout," nařídila a sama stiskla pár tlačítek. Ihned se ponořili do beztížné temnoty. "Parnelle, zařiďte, abychom se realisticky převalovali." Vnitřní ucho a mastná nevolnost v žaludku jí oznámily, že poslechl.
Teď už se na svůj časový smysl vůbec nemohla spolehnout. Stále vládlo ticho a tma, až na příležitostné zašeptání nebo pohyb, šoupání textilu po umělé hmotě, jak se někdo pohnul na sedadle. V duchu si představovala, jak se barrayarské sondy dotýkají její lodě i jí samotné, jako ledové prsty šplhající po páteři. Jsem balvan. Nejsem nic. Jsem ticho… Ze zádi lodi zaslechla někoho zvracet a tlumené kletby. To je z toho pitomého převalování. Doufejme, že měl dost času popadnout pytlík…
Náhle sebou raketoplán trhl a ucítili tíhu v nezvyklém úhlu. Parnellovi vylétla z úst kletba podobající se vzlyku, jako plivanec. "Tažný paprsek. Tak to bysme měli."
Vzdychla si bez úlevy a natáhla ruku, aby přivedla raketoplán zpátky k životu. Oslepující jas malých světel ji přiměl přivřít oči. "No tak se podíváme, kdo nás chytil."
Ruce jí létaly po panelu. Mrkla na vnější monitory a rychle stiskla červené tlačítko, které vymazalo paměť počítače záchranného člunu a jeho poznávací kódy.
"Co to tam k čertu je?" zeptal se inženýr úzkostlivě. Všiml si jejího gesta, když se k ní blížil.
"Dva křižníky a jeden rychlý kurýr," informovala ho. "Zdá se, že jsme poněkud v menšině."
Nešťastně si odfrkl.
Z komunikačního reproduktoru se ozval neosobní hlas, příliš silně, a Cordelia rychle ztlumila zvuk.
"… neoznámíte, že se vzdáváte, zničíme vás."
"Tady je záchranný člun, raketoplán A5A," odpověděla pečlivě modulovaným hlasem. "Velící kapitánka Cordelia Naismithová, beťanská Expediční jednotka. Toto je neozbrojený záchranný člun."
Z komunikátoru se ozvalo překvapené "Pchá!" a hlas dodal: "Další zatracená ženská! Vy Beťani se ale učíte pomalu!"
Z pozadí se ozývaly nesrozumitelné hlasy a hlas se vrátil ke svému původnímu oficiálnímu tónu. "Vezmeme vás do vleku. Při první známce odporu budete zlikvidováni. Rozumíte?"
"Beru na vědomí," reagovala Cordelia. "Vzdáváme se."
Parnell vztekle potřásl hlavou. Vypnul komunikátor a povytáhl obočí.
"Myslím, že jsme měli zkusit utéct," řekl.
"Ne. Tihle lidé jsou profesionální paranoici. Ten nejnormálnější z nich, se kterým jsem se setkala, nerad pobýval v místnosti se zavřeným dveřmi - říkal, že člověk nikdy neví, co je na druhé straně. Když řeknou, že budou střílet, tak jim radši věřte."
Parnell a inženýr si vyměnili pohled. "Pokračuj, Nelle," řekl inženýr. "Řekni jí to."
Parnell si pročistil krk a navlhčil suché rty. "Chtěli jsme vám říct, kapitánko, že - jestli si myslíte, že nejlepším řešením pro všechny zúčastněné by bylo celý záchranný člun zničit, tak jsme s vámi. Nikdo z nás se zrovna netěší na to, že bude zajat."
Cordelia nad nabídkou zamrkala. "To je od vás… velmi statečné, pilote, ale naprosto zbytečné. Nelichoťte si. Sebrali nás kvůli naší nevědomosti, ne pro naše znalosti. Vy všichni můžete jenom hádat, co bylo na palubě toho konvoje, a ani já neznám žádné technické detaily. Když budeme zdánlivě spolupracovat, budeme mít aspoň nějakou naději, že to přežijeme."
"Já… neměl jsem na mysli prozrazení našich tajemství, madam. Myslel jsem jejich další zvyky."
Rozhostilo se dusné ticho. Cordelia povzdechla a v mysli se jí roztočily truchlivé pochybnosti. "To je v pořádku," řekla nakonec. "Jejich pověst je značně přehnaná. Někteří z nich jsou docela slušní." Zvlášť jeden z nich, vysmívaly se jí vzpomínky. A i kdyby byl pořád ještě naživu, myslíš si, že bys ho v tomhle zmatku našla? Nebo kdybys ho našla, že bys ho uchránila od darů, které jsi sama přinesla z pekelného železářství, aniž bys zradila svou povinnost? Nebo je tohle tajná smlouva o sebevraždě? Poznej samu sebe, řekla si.
Při pohledu na její tvář Parnell zachmuřeně potřásl hlavou. "Jste si tím jistá?"
"Nikdy v životě jsem nikoho nezabila. Nezačnu teď zabíjet své vlastní lidi, prokristapána."
S ironickým pokrčením ramen Parnell uznal, že je to jen spravedlivé, ale nezapřel skrytou úlevu.
"V každém případě mám pro co žít. Tahle válka nemůže trvat věčně."
"Máte někoho doma?" zeptal se, a když se její zrak obrátil k datům ze sondy, moudře dodal: "Nebo tam venku?"
"Hm, jo. Někde tam venku."
Soucitně potřásl hlavou. "To je dost tvrdé." Pozorně si prohlédl její tichý profil a povzbudivě dodal: "Ale máte pravdu. Dřív nebo později ti hoši nahoře sestřelí tyhle parchanty z nebe."
Uniklo jí drobné, mechanické "jo" a začala si masírovat obličej prsty ve snaze setřít napětí. Náhle si živě představila obrovskou válečnou loď s prasklým bokem, z něhož se valí její živý vnitřek jako z nějakého monstrózního lusku. Zmrzlá, sterilní semena, vznášející se v bezvětrném prostředí, nafouklá dekompresí a navěky se otáčející. Mohl by člověk potom ještě rozeznat obličej? přemýšlela. Pootočila své křeslo od Parnella a naznačila tím konec konverzace.
Barrayarský rychlý kurýr je vzal do vleku během hodiny.
ü
Nejdříve ucítila povědomý pach připomínající ozón - kov a strojní olej, pach šaten na barrayarské válečné lodi. Dva

vysocí vojáci v černém, kteří ji eskortovali, každý s rukou pevně na jejím lokti, ji provedli posledními oválnými dveřmi do prostoru, o němž se domnívala, že je to hlavní vězení na velké vlajkové lodi. Bezohledně ji a její čtyři muže svlékli a pečlivě prohledali do posledního paranoidního detailu. Pak zajatci podstoupili lékařské vyšetření, holografické snímkování, otisk sítnice, a nakonec dostali beztvará oranžová pyžama. Její muže odvedli někam jinam. Přes to, co řekla Parnellovi, jí bylo špatně hrůzou, že z nich vrstvu po vrstvě stáhnou kůži ve snaze získat informace, které neměli.
Uklidni se, namítal rozum, Barrayarané si vás jistě nechají na výměnu zajatců.
Stráže vyskočily do pozoru. Když se otočila, uviděla do pracovní komory vcházet vysoce postaveného barrayarského důstojníka. Jasně žluté výložky na límci jeho tmavozelené polní uniformy označovaly hodnost, s níž se ještě nesetkala - s leknutím je identifikovala jako barvu viceadmirála. Jakmile věděla, kým je, uvědomila si okamžitě i kdo to je a prohlížela si ho s opravdovým zájmem.
Jmenoval se Vorrutyer. Jeden ze dvou velitelů barrayarské armády, které velel společně s korunním princem Sergem Vorbarrou. Předpokládala, že skutečnou práci dělal on, slyšela, že se s ním počítá na funkci barrayarského ministra války. Tak takhle vypadala stoupající hvězda.
Svým způsobem byl trochu jako Vorkosigan, o něco vyšší, asi stejné váhy, ale bylo na něm méně kostí a svalů a více tuku. Také měl tmavé vlasy, kudrnatější než Vorkosigan a méně prošedivělé. Byl skoro stejného věku a spíš hezčí. Ale oči měl úplně jiné, tmavé a sametově hnědé, orámované dlouhými černými řasami. Byly to úplně nejkrásnější oči, které kdy na muži viděla. Vyvolaly v její mysli malý podvědomý nářek - tak ty sis myslela, že jsi dnes poznala strach, ale mýlila ses, tady to je doopravdy, strach bez radosti nebo naděje a to bylo divné, protože ty oči se jí měly líbit. Přestala se mu do nich dívat. Řekla si, že její neklid a okamžitá nechuť jsou jen nervy, a čekala.
"Identifikujte se, Beťanko," zavrčel. Měla zvláštní pocit, že už to jednou zažila.
Postavila se rovně, krátce mu zasalutovala a rázně řekla: "Kapitánka Cordelia Naismithová, beťanská Expediční jednotka. Jsme vojenský bojový oddíl." Její soukromý žert se ho nedotkl.
"Tak jo. Svlékněte ji a obraťte."
Ustoupil vzad a pozoroval. Dva vojáci, kteří ji střežili, se zazubili a poslechli. Nelíbí se mi, jak to začíná, pomyslela si. Přinutila se tvářit bezvýrazně, čerpajíc ze svých tajných zásob vyrovnanosti. Klid. Klid. Tenhle tě chce jen vyplašit. To vidíš v jeho očích, v jeho hladových očích. Klid.
"Trochu stará, ale bude vyhovovat. Pošlu pro ni později."
Strážný po ní hodil její pyžamo. Pomalu se oblékala, aby je dopálila, bylo to jako obrácený striptýz s přesně kontrolovanými pohyby, vhodnými tak pro japonský čajový obřad. Jeden z vojáků zabručel a druhý ji hrubě postrčil do zad směrem k cele. Kysele se usmála, jak se jí to povedlo, no aspoň mám nějakou kontrolu nad svým osudem, pomyslela si. Měla bych si udělit body, jestli je dokážu vyprovokovat, aby mě zbili?
Zavřeli ji do holé kovové místnosti a odešli. Pokračovala ve hře pro své vlastní pobavení - půvabně si klekla na zem, používajíc stejné pohyby, pravý palec na noze správně položený přes levý, ruce nehybně spočívající na stehnech. Dotek jí připomněl místo na její levé noze, kde necítila nic, horko, zimu, bolest ani tlak, pozůstatek z jejího posledního setkání s barrayarskou armádou. Přivřela oči a nechala svou mysl volně plynout, doufala, že tak vzbudí ve svých přemožitelích dojem hluboké a možná nebezpečné psychické meditace. Předstírat agresi bylo lepší než nic.
Asi tak po hodině ticha, kdy už její svaly nezvyklé na pozici vkleče bolestně protestovaly, se strážný vrátil.
"Chce vás admirál," řekl lakonicky. "Pojďte."
Opět měla u každého lokte stráž po celou cestu lodí. Jeden se křenil a svlékal ji očima. Druhý se na ni díval soucitně, což bylo mnohem znepokojivější. Začala uvažovat o tom, nakolik její čas strávený s Vorkosiganem přispěl k tomu, že podcenila riziko zajetí. Došli do důstojnické části a zastavili se před jedněmi oválnými dveřmi v řadě stejných.
Usmívající se strážný zaklepal a byl vyzván, aby vstoupil.
Tato admirálská kabina se velmi lišila od její strohé kabiny na Generalu Vorkraftovi. Například stěny dvou sousedních kabin byly odstraněny a místnost byla třikrát tak velká. Byla plná osobního, velmi luxusního zařízení. Admirál Vorrutyer vstal ze sametového křesla, když vešla, ale Cordelia si ani na chvilku nemyslela, že to udělal ze zdvořilosti.
Stála beze slova. Se lstivým výrazem ji obešel a sledoval, jak její zrak bloudí po místnosti. "O stupeň výš než ta vaše cela, co?"
Kvůli strážci odpověděla: "Vypadá to tu jak v budoáru kurvy."
Usmívající strážce se zakuckal a druhý se rovnou zasmál, ale rychle toho nechali, když je Vorrutyer zmrazil pohledem.
Ani bych si nemyslela, že to bylo tak vtipné, divila se. Všimla si některých podrobností ve vybavení a uvědomila si, že řekla větší pravdu, než si myslela. Například ta velice podivná soška v koutě. I když měla určité umělecké kvality, jak předpokládala. "Budoár s velmi neobvyklými návštěvníky," dodala.
"Připoutejte ji," nařídil Vorrutyer, "a vraťte se na svá místa. Zavolám vás, až budu hotový."
Položili ji na záda na jeho nestandardní širokou postel, s rukama a nohama roztaženýma do čtyř rohů a pevně připoutanýma měkkými náramky ke krátkým řetězům, na druhé straně upevněným ke sloupkům postele. Jednoduché, hrůzostrašné a zcela nad její síly pouta přetrhnout.
Strážce, který ji litoval, jí tiše pošeptal "promiň", když jí nasazoval pouto na zápěstí. Své slovo skryl ve vzdechu.
"To je v pořádku," vydechla odpověď. Jejich oči se od sebe odvrátily, aby zakryly tajnou výměnu slov před pozorujícím Vorrutyerem.
"To si myslíš teď," zamumlal druhý přes svůj úsměv a připevnil jí druhé pouto.
"Sklapni," zavrčel první a věnoval mu zuřivý pohled. Dokud vojáci neodešli, místnost byla plná nečistého ticha.
"Tohle vypadá jako nastálo," poznamenala k Vorrutyerovi. Situace ji hrůzně fascinovala, jako kdyby sprostý vtip oživl. "Co děláte, když nepolapíte žádné Beťanky? Vyšlete výzvu dobrovolnicím?"
Na okamžik se mu mezi očima objevila zamračená vráska, ale hned se vyhladila. "Jen pokračujte," povzbuzoval ji. "Je to

zábavné. Konečné řešení bude tím pikantnější."
Uvolnil si límec uniformy, nalil si sklenici vína z velmi nevojenského přenosného baru v koutě a posadil se na postel vedle ní, předstíraje povídavou atmosféru jako člověk, který navštěvuje nemocného přítele. Prohlížel si ji kousek po kousku a krásné hnědé oči se mu leskly očekáváním.
Pokoušela se vzchopit, třeba ji chce jen znásilnit, a prosté znásilnění by měla zvládnout. Příliš přímé a dětinské, těžko ji to může urazit. I hanebnost má relativní dosah…
"Já neznám žádná vojenská tajemství, která by za něco stála," vyrazila do útoku. "To vám nestojí za to."
"To si ani nemyslím," odpověděl lehce. "I když v nadcházejících týdnech bezpochyby budete trvat na tom, že mi řeknete všechno, co víte. Je to dost nudné a ani trochu mě to nezajímá. Kdybych od vás chtěl informace, můj lékařský personál by je z vás dostal za minutu." Upil vína. "I když je zvláštní, že o tom mluvíte - možná vás ještě dneska pošlu na ošetřovnu."
Sevřel se jí žaludek. Blbče, nadávala si v duchu, copak sis právě zmařila šanci vyhnout se výslechu? Ale ne, to musí být standardní operační postup - jen na tobě pracuje. Důvtipné. Klid.
Opět se napil. "Víte, myslím, že mě bude bavit mít na chvíli starší ženu. Mladé sice vypadají hezky, ale je to s nimi příliš snadné. To je nesportovní. U vás už teď můžu říct, že to bude velký sportovní zápas. Ohromný pád musí začít z opravdu velké výšky, ne?"
Cordelia vzdychla a zahleděla se na strop. "No, jsem si jistá, že to bude poučné." Pokoušela se vzpomenout si, čím zaměstnávala svou mysl při sexu se svým bývalým milencem v té nepěkné době, než se ho konečně zbavila. Tohle by nemuselo být o nic horší…
Vorrutyer se usmál, položil sklenici s vínem na noční stolek vedle postele a vytáhl ze zásuvky malý nožík, ostrý jako staromódní skalpel, s rukojetí zdobenou drahokamy. Blýskaly se, než je jeho ruka zakryla. Celkem nesoustavně začal odřezávat proužky z jejího oranžového pyžama, jako kdyby loupal ovoce.
"Není to vládní majetek?" zeptala se, ale hned litovala, že promluvila, protože hlas se jí třásl tak, že slovo "majetek" skoro vykvikla. Jako kdyby hodila hladovému psu sousto, aby ho přiměla skočit ještě výš.
Spokojeně se zasmál. "Ouha." Záměrně nechal nůž sklouznout. Zaryl se na palec do jejího stehna. Intenzivně pozoroval její tvář, čekal na reakci. Ale zasáhl místo, kde nic necítila, nedokázala zaznamenat ani mokrý pramínek krve, který vytryskl z rány. Vorrutyer zklamaně přivřel oči. Cordelia se dolů ani nepodívala. Litovala, že se nenaučila víc o stavech transu.
"Dneska vás neznásilním, jestli jste si to myslela," řekl konverzačním tónem.
"Napadlo mě to. Nedovedu si představit, jak jste na to přišel vy."
"Nemám dost času," vysvětlil. "Dneska to bude, jak se říká, jen předkrm na hostině, něco jako čistá, velmi klasická polévka. Všechny složitější věci si necháme jako zákusek - za pár týdnů."
"Já nikdy nejím zákusky. Hlídám si váhu, víte."
Znovu se zachechtal. "Jste roztomilá." Položil nůž a opět se napil vína. "Víte, důstojníci vždycky přidělují práci druhým. Já jsem velký fanoušek pozemské historie. Mé oblíbené století je osmnácté."
"Byla bych hádala čtrnácté. Nebo dvacáté."
"Za den nebo za dva vás naučím mě nepřerušovat. Kde jsem to byl? Ach, ano. V knížkách, které jsem četl, jsem našel velice rozkošnou scénu, kde jistá velká dáma byla znásilněná nemocným sluhou, na rozkaz jeho pána." Pozvedl sklenici a připil jí. "Velmi pikantní. Pohlavní nemoci jsou naneštěstí už minulostí. Ale já taky můžu dát rozkaz nemocnému služebníkovi, třebaže jeho nemoc je spíš duševní než fyzická. Je to skutečný, uznaný paranoidní schizofrenik."
"Jaký pán, takový sluha," vystřelila nazdařbůh. Už to dlouho nevydržím, myslela si, vypoví mi srdce…
Provokace jí vysloužila poněkud kyselý úsměv. "On slyší hlasy, víte, jako Johanka z Arku, jenomže podle toho, co mi říká, to jsou hlasy démonů, ne světců. Občas má taky vizuální halucinace. A je to obrovský chlap. Už jsem ho použil dřív, mnohokrát. Není to ten druh muže, pro kterého by bylo snadné, ehm, vzbudit pozornost ženy."
Přesně na čas někdo zaklepal na dveře a Vorrutyer šel otevřít. "Aha, pojďte dál, seržante. Právě jsem o vás mluvil."
"Proboha," vydechla Cordelia. Ve dveřích se objevila hlava a za ní vysoká postava a povědomý chrtí obličej Vorkosiganova vojáka. Jak se prokrista mohl strefit do jejího osobního zlého snu? Myslí jí kroužil kaleidoskop obrazů: pestrobarevný les, praskání disruptorů, tváře mrtvých a polomrtvých, tyčící se postava jako stín smrti.
Soustředila se na současnou realitu. Pozná ji? Ještě se na ni nepodíval, oči měl upřené na Vorrutyera. Měl oči příliš blízko u sebe a ne úplně v jedné rovině. Kvůli nim byl jeho obličej neobvykle asymetrický, což jen přispívalo k jeho pozoruhodné ošklivosti.
Její představivost se dostala do varu. Pohlédla na jeho tělo - bylo nějak celé nakřivo, nahrbené v černé uniformě, ne jako ta rovná postava, kterou naposled viděla dožadovat se na Vorkosiganovi čestného místa. Všechno bylo špatně, hrozně špatně. Byl o hlavu větší než Vorrutyer, ale zdálo se, že se před svým pánem téměř krčí. Páteř měl zkroucenou napětím a mračil se dolů na svého - mučitele? Co by mohl člověk, zneužívající duše jako Vorrutyer dělat s materiálem, jaký představoval Bothari? Panebože, Vorrutyere, představuješ si ve svých amorálních výstředních záblescích, ve své zrůdné marnivosti, že tenhle živel můžeš mít pod kontrolou? A ty se odvažuješ pohrávat si s tím zasmušilým šílenstvím v jeho očích? Její myšlenky držely krok se srdcem, které bušilo o závod. V téhle místnosti jsou dvě oběti. Jsou tu dvě…
"Támhle ji máte, seržante," Vorrutyer ukázal palcem přes rameno na Cordelii, roztaženou na posteli. "Tu ženu pro mě znásilníte." Přitáhl si židli a chystal se je zblízka rozpustile pozorovat. "Tak dělejte."
S tváří stejně nečitelnou jako vždycky si Bothari rozepnul kalhoty a přistoupil k nohám postele. Poprvé se na ni podíval.
"Nějaká poslední slova, kapitánko Naismithová?" zeptal se Vorrutyer sarkasticky. "Nebo už vám konečně došla řeč?"
Hleděla na Bothariho se soucitem, který se skoro rovnal lásce. Zdálo se, že je téměř v transu, byl v něm chtíč bez

radosti a očekávání bez naděje. Ubohý idiote, myslela si, co z tebe, ty chudáku, udělali. Už nesoutěžila o čestné body, prohledávala své srdce ve snaze najít slova, ne pro Vorrutyera, ale pro Bothariho. Nějaká uzdravující slova - aby to ještě nezvětšilo jeho šílenství… Ovzduší v místnosti bylo lepkavě studené, zachvěla se nepředstavitelnou únavou, byla neschopná odporu a smutná. Sklonil se nad ní, těžký a temný jako olovo, a postel zavrzala.
"Myslím, že mučedníci jsou velmi blízko bohu," řekla nakonec pomalu. "Je mi to líto, seržante."
Hleděl na ni ze vzdálenosti asi jedné stopy tak dlouho, že zapochybovala, jestli ji slyšel. Jeho dech nebyl příjemný, ale neuhnula. Pak k jejímu úžasu vstal a zapnul si kalhoty. Trochu se třásl.
"Ne, pane," řekl svým monotónním basem.
"Cože?" Vorrutyer se s úžasem napřímil v židli. "Proč ne?" dožadoval se.
Seržant hledal slova. "To je zajatkyně komodora Vorkosigana, pane."
Vorrutyer na něj zíral nejdříve překvapeně a pak s pochopením. "Tak vy jste ta Vorkosiganova Beťanka!" S Vorkosiganovým jménem z něj vyprchalo veškeré pobavení, zasyčelo to, jako když na rozpálenou plotýnku spadne kapka vody.
Vorkosiganova Beťanka? Zrodila se v ní krátká naděje, že jeho jméno by mohlo být poukazem na svobodu, ale brzy odumřela. Šance, že tahle kreatura by mohla být v jakémkoli ohledu Vorkosiganovým přítelem, byla jistě hluboko pod nulou. Teď se nedíval na ni, ale skrz ni, jako kdyby se díval oknem na nějakou překrásnou scenerii. Vorkosiganova Beťanka?
"Tak, a teď držím toho zatvrzelého puritána za koule," vydechl divoce. "Tohle by mohlo být ještě lepší než ten den, kdy jsem mu řekl o jeho ženě." Výraz na jeho tváři byl podivný a zarážející, příjemná maska se viditelně rozpouštěla a po kouscích opadávala. Bylo to, jako kdyby člověk najednou zakopl o srdce vulkánu. Zjevně si na masku vzpomněl a snažil se zachytit její kusy kolem sebe. Mělo to účinek jen zpola.
"Víte, úplně jste mě ohromila. Možnosti, které mi tím dáváte - osmnáct let nebylo zase tak moc dlouho čekat na ideální pomstu. Vojanda, co? Asi si myslel, že budete ideálním řešením našich vzájemných - potíží. Aral, můj perfektní válečník, můj drahý pokrytec.
Ještě se od něho musíte hodně učit, troufám si říct. Ale víte, tak nějak jsem si úplně jistý, že se vám o mně nezmínil."
"Jménem ne," souhlasila. "Možná zařazením."
"A jaké zařazení to bylo?"
"Myslím, že výraz, který použil, byl ‚spodina armády'."
Kysele se ušklíbl. "Ženě ve vaší pozici bych nedoporučoval používat nadávky."
"Ach, tak vy to zařazení berete?" odpověděla automaticky, ale srdce jí klesalo a zanechávalo za sebou prázdnotu. Co dělá Vorkosigan uprostřed tohoto šílenství? Jeho oči teď vypadají jako Bothariho…
Vorrutyerův úsměv ztuhl. "Ve své době jsem si bral mnoho věcí a váš puritánský milenec z nich nebyl zanedbatelný. Nechme na tom vaši představivost chvíli pracovat, má drahá, má sladká, miláčku můj. Sotva asi věříte, že se s ním ještě setkáte, ale byl to docela veselý vdovec, než tak nechutně propadl těmhle namátkovým záchvatům poctivosti." Zasmál se.
"Máte velmi bílou pleť. Dotýkal se vás - takhle?" Přejel jí nehtem po vnitřku paže. Otřásla se. "A vaše vlasy. Jsem si jistý, že tyhle vlnité vlasy ho musely fascinovat. Tak jemné, a tak nezvyklá barva." Jemně kroutil v prstech pramínkem jejích vlasů. "Musím si rozmyslet, co by se s těmi vlasy dalo dělat. Samozřejmě se dá odstranit celý skalp, ale musí existovat ještě něco kreativnějšího. Možná, že si jich trochu vezmu, a vyndám je a nedbale si s nimi budu hrát na schůzi štábu. Nechám je klouzat mezi prsty jako hedvábí - uvidíme, jak dlouho potrvá, než si jich všimne. Jeho pochybnosti a rostoucí strach přikrmím jednou nebo dvěma nedbalými poznámkami. To jsem zvědavý, jak dlouho mu potrvá, než začne škrábat ty své příšerné perfektní zprávy! A pak ho pošlu tak na týden na jiné stanoviště a on bude pořád přemýšlet, pořád na pochybách…"
Vzal do ruky nůž zdobený drahokamy a uřízl jí silný pramen vlasů, stočil ho a opatrně si ho uložil do náprsní kapsy. Po celou dobu se na ni usmíval. "Člověk musí být samozřejmě opatrný, aby ho nevyprovokoval k násilí - někdy je tak otravně nezvládnutelný -" Jedním prstem naznačil tvar L na levé straně své brady, přesně na místě, kde měl Vorkosigan jizvu. "Je mnohem snazší to začít, než zastavit. I když v poslední době je pozoruhodně umírněný. Není to vaším vlivem, miláčku? Nebo prostě stárne?"
Nedbale hodil nůž zpátky na noční stolek, pak si zamnul ruce, nahlas se zasmál a natáhl se vedle ní, aby jí mohl láskyplně šeptat do ucha: "A po Escobaru, až už nebudeme muset na tohohle císařova hlídacího psa brát ohled, potom nebude existovat žádná hranice, když budu chtít něco udělat. Tolik možností na vybranou…" Vysypal ze sebe celou řadu plánů, jak skrz ni Vorkosigana zmučí, a nevynechal žádný šťavnatý, obscénní detail. Jeho vize ho napínala, tvář měl bledou a vlhkou.
"Něco takového vám samozřejmě nemůže projít," řekla slabě. Její obličej teď prozrazoval strach, z koutků očí jí tekly slzy, zanechávaly duhovou stopu a máčely pramínky vlasů kolem jejích uší, ale ani ji to nezajímalo. Myslela si, že padla do nejhlubší propasti strachu, ale teď se pod ní otevřela zem a padala znovu, nekonečně a přitom se otáčela ve vzduchu.
Trochu se ovládl. Chodil teď kolem postele a díval se na ni. "No tak dobře. To bylo velmi osvěžující. Víte, docela mi to dodalo energii. Myslím, že to nakonec udělám sám. Měla byste být ráda. Jsem mnohem hezčí než Bothari."
"Pro mě ne."
Spustil si kalhoty a připravoval se, že na ni vleze. "Taky mi odpustíte, drahoušku?"
Připadala si studená, suchá a maličká. "Obávám se, že to budu muset nechat na nekonečně slitovném bohu. Na vás já nemám kapacitu."
"Koncem týdne," slíbil. Mylně si vyložil její porážku jako prostořekost a to, co pokládal za pokračující projev odporu,

ho zjevně vzrušovalo.
Seržant Bothari se potloukal po místnosti, hlava se mu kymácela ze strany na stranu a svaly na čelisti se mu pohybovaly, jak to Cordelia už jednou předtím viděla. Byla to známka rozčilení. Vorrutyer, soustředěný na Cordelii, si pohybů za sebou nevšímal. Takže moment překvapení byl velmi krátký, když ho seržant popadl za kudrnaté vlasy, zvrátil mu hlavu, naprosto profesionálně mu přejel nožem vykládaným drahokamy po krku a rychlým, dvojitým pohybem mu prořízl všechny čtyři tepny. Hrůzně horká krev zalila Cordelii jako fontána.
Vorrutyer sebou jednou křečovitě trhnul, a když krevní tlak v jeho mozku klesl na nulu, ztratil vědomí. Seržant Bothari pustil jeho vlasy a Vorrutyer spadl mezi Cordeliiny nohy a sklouzl z jejího dohledu přes hranu postele.
Seržant neohrabaně stál v nohách postele a těžce dýchal. Cordelia si nemohla vzpomenout, jestli vykřikla. Nezáleželo na tom, křiku z této místnosti by stejně nikdo nevěnoval moc pozornosti. Ruce, obličej a nohy měla zmrzlé a bezkrevné, srdce jí prudce bušilo.
Odkašlala si. "Ehm, děkuji vám, seržante. To byl velmi, jak bych to řekla, rytířský čin. Myslíte, že byste mě taky mohl rozvázat?" Hlas se jí nekontrolovaně lámal. Rozčilovalo ji to, a tak polkla.
Dívala se na Bothariho, fascinovaná hrůzou. Nedalo se nijak předvídat, co udělá dál. S mumláním a s výrazem zmatku ve tváři jí neobratně rozepnul pouto na levé ruce. Ještě celá ztuhlá se rychle překulila a uvolnila si pravé zápěstí, pak si sedla a rozvázala si kotníky. Chvilku seděla se zkříženýma nohama nahá uprostřed postele. Kapala z ní krev. Třela si kotníky a zápěstí a pokoušela se oživit svůj paralyzovaný mozek.
"Šaty. Šaty," říkala si pro sebe. Podívala se přes okraj postele na zhroucenou postavu mrtvého admirála Vorrutyera. Kalhoty měl kolem kotníků a na tváři poslední výraz překvapení. Velké hnědé oči ztratily svou zář a už se začínaly potahovat blanou.
Sklouzla z postele na druhé straně od Bothariho a začala horečně prohledávat kovové zásuvky a prádelníky kolem stěn. Několik zásuvek obsahovalo jeho sbírku hraček. Spěšně je zase zavřela, udělalo se jí z toho špatně. Konečně pochopila, co myslel svými posledními slovy. Perverzní choutky toho člověka určitě měly pozoruhodný rozsah. Našla pár uniforem, ale všechny měly příliš mnoho žlutých insignií. Nakonec nalezla prostou černou kombinézu. Setřela si krev z těla měkkým županem a rychle si ji oblékla.
Seržant Bothari mezitím seděl na podlaze, schoulený, s hlavou na kolenou. Něco si pro sebe povídal. Klekla si vedle něho. Nezačíná mít halucinace? Musela ho postavit na nohy a dostat odsud. Nemohli počítat s tím, že je zakrátko někdo neobjeví. Ale kde se mohli skrýt? Nebo to byl adrenalin a ne rozum, který ji pobízel k útěku? Měli něco lepšího na vybranou?
Zatímco váhala, dveře se náhle rozletěly. Poprvé za celou dobu vykřikla. Ale muž s bílou tváří, který stál ve dveřích s plazmovou pistolí v ruce, byl Vorkosigan.

KAPITOLA 8

Roztřeseně vzdychla, když ho spatřila, a dlouhým výdechem se zbavila veškeré paralyzující paniky. "Můj bože, skoro jsem z vás dostala infarkt," dokázala říct slabým, sevřeným hlasem. "Pojďte dál a zavřete dveře."
Jeho rty se tiše pohybovaly, když nehlasně vyslovil její jméno. Vstoupil a náhlá panika v jeho tváři se téměř rovnala její. Pak Cordelia uviděla, že za ním stojí další důstojník, poručík s hnědými vlasy a nezajímavým výrazem štěněte. Takže se mu nevrhla do náruče a nevyplakala na rameni, jak si toužebně přála, ale namísto toho opatrně řekla: "Měli jsme tu nehodu."
"Zavřete dveře, Illyane," řekl Vorkosigan. Když mladý muž vstoupil, Vorkosigan už měl svůj výraz pevně pod kontrolou. "Tady budete muset být svědkem, tak tomu věnujte maximální pozornost."
Rty se mu sevřely do bílé štěrbiny. Pomalu prošel kolem místnosti, všímal si podrobností a na některé svého společníka tiše upozornil. Při jeho prvním gestu plazmovou pistolí poručík řekl jen "ehm, ach". Vorkosigan se zastavil u těla, podíval se na zbraň ve své ruce, jako kdyby ji viděl poprvé, a vrátil ji do pouzdra.
"Už jsi zase četl markýze de Sade, co?" oslovil mrtvolu s povzdechem. Převrátil ji špičkou boty a z rány na masitém krku vyteklo trochu krve. "Učit se je nebezpečné." Pohlédl na Cordelii. "Kterému z vás můžu gratulovat?"
Navlhčila si rty. "Nejsem si jistá. Jak dalece tohle rozzuří ostatní?"
Poručík prohledával Vorrutyerovy zásuvky a prádelníky. Otevíral je s pomocí kapesníku a z jeho výrazu bylo zřejmé, že jeho kosmopolitní výchova nebyla tak kompletní, jak si myslel. Do zásuvky, kterou Cordelia tak rychle zavřela, hleděl dost dlouho.
"Kromě jiných lidí bude potěšen císař," řekl Vorkosigan. "Ale - striktně v soukromí."
"Po pravdě řečeno, byla jsem v té chvíli svázaná. Seržant Bothari měl… jaksi tu čest."
Vorkosigan pohlédl na Bothariho, který se stále choulil na podlaze. "Hm." Naposledy se rozhlédl po místnosti. "Něco mi tady silně připomíná tu pozoruhodnou scénu, když jsme vtrhli do mé strojovny. Mělo to vaše charakteristické znaky. Moje babička pro to měla nějaké úsloví - bylo v tom něco jako ‚pozdě' a ‚dolar'."
"O den pozdě a o dolar míň?" vyhrkla bezděčně Cordelia.
"Ano, to je ono." Skousl ironický úsměšek. "Velmi beťanské rčení - teď už chápu proč." Udržoval na obličeji masku chladné neutrality, ale jeho oči si ji prohlížely v tajné agónii. "Tak přišel jsem, ehm, pozdě?"
"Vůbec ne," ujistila ho. "Naopak, přišel jste právě včas. Byla jsem tu jako na trní a nevěděla jsem, co mám dělat."
Illyan teď Vorkosiganovi neviděl do obličeje; jeho oči nakrátko rozsvítil rychle potlačený úsměv. "Tak se mi zdá, že teď před vámi zachraňuju i svou flotilu," procedil mezi zuby. "To nebylo přesně to, co jsem měl na mysli, když jsem sem přišel, ale jsem rád, že zachráním aspoň něco." Zvýšil hlas. "Jakmile budete hotový, Illyane, navrhuji, abychom se na další diskusi přemístili do mé kabiny."

Vorkosigan si klekl vedle Bothariho a prohlížel si ho. "Ten zatracený pacholek ho už zase skoro zničil," zavrčel. "Po tom, co strávil nějakou dobu se mnou, už byl takřka v pořádku. Seržante Bothari," řekl jemněji, "můžete se mnou kousek jít?"
Bothari zamumlal něco nesrozumitelného směrem ke svým kolenům.
"Pojďte sem, Cordelie," řekl Vorkosigan. "Zkuste ho postavit na nohy. Já bych se ho teď asi neměl dotýkat."
Posadila se tak, aby ji viděl. "Bothari. Bothari, podívejte se na mě. Musíte vstát a kousek jít." Vzala ho za zakrvácenou ruku a pokusila se najít jakýkoli rozumný nebo spíš nerozumný důvod, který by k němu pronikl. Zkusila se usmát. "Podívejte se, jste celý pokrytý krví. Krev smývá hříchy, že? Teď už zase budete v pořádku. Ten zlý člověk je pryč a za malou chvilku zlé hlasy taky odejdou. Tak pojďte se mnou a já vás dovedu někam, kde si budete moci odpočinout."
Postupně se na ni soustřeďoval, když mluvila, a nakonec přikývl a stoupl si. Stále ho držela za ruku a následovala Vorkosigana ven. Illyan šel poslední. Doufala, že její psychologická náplast na Botharim vydrží, jakýkoli poplach by ho mohl odpálit jako bombu.
Užasla, když viděla, že Vorkosiganova kabina se nachází jen o jedny dveře dál na druhé straně chodby.
"Vy jste kapitánem téhle lodi?" zeptala se. Když na něj teď lépe viděla, zjistila, že výložky na jeho límci říkají, že je komodorem. "Byl jste tu po celou dobu?"
"Ne, já jsem členem štábu. Moje kurýrní loď se sem dostala z fronty jen před pár hodinami. Od té doby jsem byl na konferenci s admirálem Vorhalasem a s princem. Právě to skončilo. Když mi strážný řekl o nové Vorrutyerově zajatkyni, šel jsem rovnou sem. Vy - ani v mém nejhorším zlém snu mě nikdy nenapadlo, že byste to mohla být vy."
Ve srovnání s krveprolitím, které nechali za sebou přes chodbu, se Vorkosiganova kabina zdála klidná jako mnišská cela. Všechno podle předpisu, pravá místnost vojáka. Vorkosigan za nimi zamkl dveře. Přetřel si tvář a povzdechl, nemohl se na ni vynadívat. "Jste si jistá, že vám nic není?"
"Jsem jen otřesená. Když mě vybrali, věděla jsem, že se vystavuji riziku, ale nic podobného, jako byl ten muž, jsem neočekávala. To byl klasický případ. Překvapuje mě, že jste pod ním sloužil."
Nasadil neproniknutelný výraz. "Sloužím císaři."
Uvědomila si, že je s nimi Illyan, který tiše stál a pozoroval je. Co by řekla, kdyby se jí Vorkosigan zeptal na konvoj? On pro ni představoval větší nebezpečí než mučení. V posledních měsících už si myslela, že odloučení musí nakonec zmenšit hlad jejího srdce po něm, ale když ho teď viděla živého před sebou s jeho prudkými city, hlad se jen zvýšil. Ale nedalo se říct, co cítil on. Teď vypadal jen unavený a napjatý. Špatně, všechno špatně…
"Promiňte, dovolte mi představit poručíka Simona Illyana z císařovy osobní bezpečnostní jednotky. Je to můj špion. Poručíku Illyane, velitelka Naismithová."
"Teď už kapitánka," vložila se automaticky. Poručík si s ní potřásl rukou. Jeho nevýrazná nevinnost byla v příkrém rozporu s bizarní scénou, kterou právě opustili. Tvářil se, jako by byl na recepci na vyslanectví. Dotekem mu na dlaň přenesla trochu krve. "Koho špehujete?"
"Mám raději výraz ‚dohled'," řekl.
"Byrokratické slovní hrátky," poznamenal Vorkosigan. Ke Cordelii dodal: "Špehuje mne. Představuje kompromis mezi císařem, Ministerstvem pro politickou výchovu a mnou."
"Fráze, kterou použil císař, byla příměří," řekl Illyan nezúčastněně.
"Ano. Poručík Illyan má také biočip eidetické paměti. Můžete ho pokládat za chodící záznamník, který si může císař přehrávat podle libosti."
Cordelia si ho po očku prohlédla. "Škoda, že jsme se nemohli setkat za příznivějších okolností," řekla Vorkosiganovi opatrně.
"Tady žádné příznivé okolnosti nejsou."
Poručík Illyan si odkašlal a pohlédl na Bothariho, který si probíral prsty a zíral na zeď. "Co teď, pane?"
"Hm. V té místnosti je až příliš mnoho fyzických důkazů, nemluvě o svědcích, kteří vědí, kdo a kdy tam šel, než abychom se pokusili změnit scénář. Osobně si myslím, že to uděláme, jako kdyby tam Bothari vůbec nebyl. Skutečnost, že je jasně non compos mentis nebude pro prince nic znamenat, až se o tom dozví." Stál a zuřivě přemýšlel. "Budete prostě jako muset utéct, než jsem tam přišel já s Illyanem. Nevím, jak dlouho tady budu moci Bothariho ukrývat - možná, že mu seženu nějaká sedativa." Pohlédl na Illyana. "Co víte o císařově osobním agentovi v lékařské sekci?"
Illyan se tvářil nezávazně. "Je možné, že něco by se dalo zařídit."
"Hodný chlapec." Otočil se ke Cordelii. "Budete tu muset zůstat a Bothariho zvládnout. Illyan a já musíme teď hned odejít, nebo bude existovat příliš mnoho nevysvětlených minut mezi tou dobou, kdy jsme odešli od Vorhalase, a okamžikem, kdy zazněl poplach. Princovi bezpečáci tu místnost důkladně projdou a stejně tak zkontrolují pohyby všech zúčastněných."
"Byli Vorrutyer a princ členy stejné strany?" zeptala se. Snažila se v divokých vlnách barrayarské politiky najít nějaký opěrný bod.
Vorkosigan se hořce usmál. "Byli jen dobří přátelé."
A byl pryč. Nechal ji o samotě s Botharim a s jejím naprostým zmatkem.
ü
Cordelia přiměla Bothariho, aby si sedl na Vorkosiganovu židli u stolu. Bez ustání se tam neklidně vrtěl a nemluvil. Sedla si se zkříženýma nohama na postel a snažila se navodit atmosféru klidné kontroly a dobré nálady. Nebylo to snadné, protože její duše byla plná paniky, která se mocně drala na povrch.
Bothari vstal, začal chodit po místnosti a přitom si pro sebe povídal. Vlastně ne pro sebe, uvědomila si. A zcela určitě ne pro ni. Nesouvislý proud slov jí nedával žádný smysl. Čas plynul pomalu a byl mazlavý strachem.
Oba nadskočili, když se s cvaknutím otevřely dveře, ale byl to jen Illyan. Při pohledu na něj se Bothari skrčil do pozice

vrhače nožů.
"Služebníci bestie jsou ruce bestie," řekl. "Krmí je krví své ženy. Špatní služebníci."
Illyan se po něm nervózně podíval a vtiskl Cordelii do ruky několik ampulí. "Tady, dejte mu to. Jedna z nich by složila útočícího slona. Já tu nemůžu zůstat." Vyklouzl zpátky na chodbu.
"Zbabělče," řekla polohlasně za ním. Ale pravděpodobně měl pravdu. Ona asi měla větší šanci, že to do Bothariho dostane, než on. Bothariho rozčilení už dosahovalo explozivní úrovně.
Položila ostatní ampule stranou a se zářivým úsměvem k němu přistoupila. Její oči, rozšířené strachem, však účinek kazily. Bothariho oči byly jen blikající škvíry. "Komodor Vorkosigan chce, abyste si teď odpočinul. Poslal vám nějaké léky, které vám pomůžou."
Ostražitě před ní ustoupil. Zastavila se, opatrně, aby ho nezahnala do kouta. "Je to jen sedativum, vidíte?"
"Po lécích bestie byli démoni opilí. Zpívali a křičeli. Špatné léky."
"Ne, ne. Tohle jsou dobré léky. Po nich démoni usnou," slíbila. Bylo to jako jít po provaze potmě. Zkusila jiný přístup. "Postavte se do pozoru, vojáku," řekla ostře. "Inspekce."
To byl špatný tah. Skoro jí vyrazil ampuli z ruky, když se mu ji pokusila přitisknout k paži, a jeho ruka jí obemkla zápěstí jako náramek z horkého železa. Sykla bolestí, ale přesto dokázala ohnout prsty a přitisknout trysku rozprašovače k vnitřní straně jeho zápěstí, ještě než ji popadl a hodil přes místnost.
Přistála na zádech. Sjela po drsné rohožce s hlukem, který jí připadal příšerný, a hlavou narazila do dveří. Bothari se po ní vrhl. Může mě zabít, než to začne působit? přemýšlela divoce a přinutila se tvářit bezvládně, jako kdyby byla v bezvědomí. Bezvědomí lidé jistě nepředstavovali žádnou hrozbu.
Pro Bothariho zřejmě ne, protože jeho ruce se jí sevřely kolem krku. Jedním kolenem se jí opřel o žebra a Cordelia pocítila bolest, jak tam něco prasklo. Otevřela oči právě včas, aby uviděla, jak se jeho oči protáčejí vzhůru. Zkroucené ruce povolily a Bothari se skulil, opřený o ruce a kolena. Hlava se mu zmáměně zakymácela a pak se složil na podlahu.
Cordelia si sedla a opřela se o zeď. "Já chci domů," zamumlala. "Tohle v mém popisu práce nebylo." Chabý vtip nepomohl rozpustit chuchvalec hysterie, který jí stoupal do krku, takže se uchýlila ke starší a vážnější proceduře sebekázně a šeptala předepsaná slova téměř nahlas. Když skončila, její sebekontrola se vrátila.
Nedokázala Bothariho zvednout na lůžko. Pozvedla jeho těžkou hlavu a podložila ji polštářem a pak mu natáhla nohy a ruce do viditelně pohodlnější pozice. Až se vrátí Vorkosigan se svým stínem, mohou to vylepšit.
Konečně se dveře otevřely a Vorkosigan s Illyanem vešli. Rychle je za sebou zavřeli a opatrně obešli Bothariho.
"Tak co?" řekla Cordelia. "Jak to šlo?"
"Se strojovou přesností, jako skok červí dírou do pekla," odvětil Vorkosigan. Otočil ruku dlaní vzhůru v povědomém gestu, které se jí zarylo do srdce jako hák.
Rozpačitě se na něj podívala. "Jste stejně záhadný jako Bothari. Jak přijali zprávu o vraždě?"
"To bylo naprosto v pořádku. Jsem zatčený a mám domácí vězení pro podezření ze spiknutí. Princ si myslí, že jsem k tomu Bothariho navedl," vysvětlil. "Pánbůh ví jak."
"Víte, já vím, že jsem velmi unavená a že mi to moc jasně nemyslí," řekla. "Ale říkal jste ‚naprosto v pořádku'?"
"Komodore Vorkosigane," přerušil je Illyan. "Nezapomeňte, že tuto konverzaci budu muset hlásit."
"Jakou konverzaci?" řekl Vorkosigan. "My dva jsme tu sami, nepamatujete se? Mě nemusíte pozorovat, když jsem sám, to každý ví. Zanedlouho se začnou divit, proč tady ještě zůstáváte."
Poručík Illyan se zamračil nad takovou jezuitskou výmluvou. "Císařův záměr -"
"Ano? Povězte mi všechno, co víte o císařově záměru," řekl Vorkosigan s divošským výrazem.
"Císařovým záměrem, jak mi bylo řečeno, je, že vám má být zabráněno, abyste se inkriminoval. Já svou zprávu nemohu měnit, to víte."
"Tenhle argument jste použil před čtyřmi týdny. Sám vidíte, k čemu to vedlo."
Illyan se zatvářil znepokojeně.
Vorkosigan hovořil tichým a ovládaným hlasem. "Všechno, co císař ode mě chce, se stane. On je velký choreograf a bude mít svůj tanec snílků až do posledního kroku." Vorkosigan sevřel ruku v pěst a zase ji rozevřel. "Neodepřel jsem nic, co mi během služby císaři patřilo. Ani život. Ani svou čest, to musíte uznat." Ukázal na Cordelii. "Tenkrát jste mi na to dala své slovo. Chcete je vzít zpět?"
"Řekl by mi prosím vás někdo, o čem tu mluvíte?" přerušila ho Cordelia.
"Poručík Illyan momentálně prožívá menší konflikt mezi povinností a svědomím," řekl Vorkosigan. Se založenýma rukama hleděl na protější zeď. "To se nedá vyřešit, dokud znovu nedefinuje jedno nebo druhé, a on si teď musí vybrat."
"Víte, ona tu byla ještě jedna nehoda," Illyan trhl palcem směrem k Vorrutyerově kabině, "podobná, se zajatkyní, před pár týdny. Komodor Vorkosigan chtěl s tím tenkrát, ehm, něco udělat. Já jsem mu to rozmluvil. Pak… potom jsem souhlasil, že se nebudu plést do ničeho, co bude chtít udělat, pokud by se taková situace opakovala."
"Vorrutyer ji zabil?" zeptala se Cordelia morbidně.
"Ne," řekl Illyan. Rozmrzele se díval na své boty.
"Ale no tak, Illyane," řekl Vorkosigan unaveně, "když je tu nikdo neobjeví, můžeme předložit císaři vaši pravdivou zprávu a nechat ho, aby si ji upravil sám. Když je tu najdou, tak obecná integrita vašich zpráv nebude váš nejnaléhavější problém, to mi věřte."
"Kruci! Kapitán Negri měl pravdu," řekl Illyan.
"On ji obyčejně má - co to bylo v tomto případě?"
"Říkal, že když dovolím, aby soukromé úsudky i v nejmenším ovlivnily mou povinnost, že by to bylo jako být trochu těhotný - že následky by brzy byly nekontrolovatelné."

Vorkosigan se zasmál. "Kapitán Negri je velmi zkušený. Ale můžu vám říct, že je známo, že i on projevil občas soukromý úsudek, i když velmi zřídka."
"Ale Bezpečnost to místo tam teď rozebírá na kousky. Brzy se sem vrátí, když pro nic jiného, tak procesem eliminace. V okamžiku, kdy někoho napadne mě podezírat, že jsem nebyl úplně poctivý, je konec."
"Potom ano," souhlasil Vorkosigan. "Jak dlouho myslíte, že to bude trvat?"
"Kompletní prohlídku lodi dokončí za několik hodin."
"Tak prostě budete muset jejich snahu přesměrovat. Rozšiřte oblast, kterou prohledávají - neodletěl někdo od vlajkové lodi v době mezi Vorrutyerovou smrtí a zavedením bezpečnostního kordonu?"
"Ano, dvě lodi, ale -"
"Dobře. Použijte svůj císařský vliv. Nabídněte veškerou pomoc, kterou vy jako nejdůvěryhodnější pobočník kapitána Negriho můžete poskytnout. Často se o Negrim zmiňujte. Navrhujte. Doporučujte. Pochybujte. Radši nepodplácejte a nevyhrožujte, to je moc nápadné, i když i na to může dojít. Zlehčujte jejich inspekční postupy, postarejte se, aby se zprávy ztrácely, udělejte cokoli, co je třeba, abyste zkalil vody. Dejte mi osmačtyřicet hodin, Illyane. To je všechno, oč žádám."
"Všechno?" zarazil se Illyan.
"Ještě něco. Postarejte se, abyste to byl vy a nikdo jiný, kdo sem bude nosit jídlo a tak. A až to budete dělat, zkuste propašovat nějakou tu porci navíc."
ü
Vorkosiganovi se znatelně ulevilo, když Illyan odešel. Obrátil se ke Cordelii se smutným, rozpačitým úsměvem, který pocítila skoro stejně jako dotek. "Jsem rád, že jsme se zase setkali, lady."
Naznačila mu zasalutování a usmála se na oplátku. "Doufám, že jsem vám to tady moc nezkomplikovala. Chci říct, já osobně."
"Vůbec ne. Po pravdě řečeno, nesmírně jste věci zjednodušila."
"Východ je západ, nahoře je dole a být neoprávněně zatčený za to, že vašemu velícímu důstojníkovi podřízli krk, je zjednodušení. Já musím být na Barrayaru. Vy byste mi asi nevysvětlil, co se to tady děje, že?"
"Ne. Ale aspoň už chápu, proč je v barrayarské historii tolik šílenců. Netvořili historii, jsou jejím důsledkem." Vzdychl a pokračoval tak tiše, že téměř šeptal. "Ach, Cordelie. Nemáte tušení, jak moc vedle sebe potřebuju jednoho duševně zdravého, čistého člověka. Jste voda na poušti."
"Vypadáte hezky - hm, zdá se, že jste zhubnul." Pomyslela si, že vypadá o deset let starší než před šesti měsíci.
"Já?" Přejel si tvář rukou. "Mně to nemyslí. Vy musíte být vyčerpaná. Chcete jít spát, nebo něco takového?"
"Nevím, jestli bych to teď dokázala. Ale ráda bych se umyla. Nechtěla jsem si dávat sprchu, když jste byl pryč, pro případ, že je to tu monitorované."
"Dobrý nápad. Běžte."
Přetřela si necitlivé místo na stehně. Černá látka byla lepkavá krví. "A neměl byste pro mě jiné oblečení? Tohle je zničené. Mimochodem, patřilo Vorrutyerovi a ještě psychicky páchne."
"Pravda." Obličej mu potemněl. "To je vaše krev?"
"Jo, Vorrutyer si hrál na doktora. To nebolí, v tom místě nemám nervy."
"Hm." Vorkosigan se dotkl své jizvy a pousmál se. "Ano, myslím, že pro vás mám to pravé."
Osmimístným číselným kódem odemkl jednu ze svých zásuvek, prohrábl obsah až na dno a ke Cordeliině úžasu vytáhl její průzkumné maskáče, které nechala na Generalu Vorkraftovi. Byly vyčištěné, spravené, vyžehlené a úhledně složené.
"Boty nemám a výložky už neplatí, ale myslím, že vám padnou," poznamenal Vorkosigan lhostejně a podal jí je.
"Vy - vy jste si schoval mé šaty?"
"Jak vidíte."
"Dobré nebe. A - proč?"
Smutně zkřivil ústa. "No - to bylo všechno, co po vás zůstalo, když jste odešla. Kromě toho raketoplánu, který vaši lidé opustili na planetě, a to by byla poněkud neohrabaná upomínka."
Přejela rukou přes rezavě hnědou látku a najednou pocítila ostych. Ale těsně předtím, než se šaty a lékárničkou zmizela v koupelně, řekla rychle: "Pořád mám doma svou barrayarskou uniformu. Zabalenou v papíru, v zásuvce." Rázně mu pokývla a jeho oči zasvítily.
Když se vrátila, místnost byla ztemnělá jako za nočního klidu, až na světlo nad psacím stolem, kde Vorkosigan studoval data z disku na svém počítačovém terminálu. Cordelia se opět se zkříženýma nohama usadila na jeho posteli a pohybovala bosými prsty u nohou. "Co to je?"
"Práce. To je moje oficiální funkce ve Vorrutyerově štábu - měl bych říct ve štábu zesnulého admirála Vorrutyera." Sám sobě se pousmál, když se opravil, jako známý tygr z říkanky, který se vrátil z cesty s dámou v břiše. "Můj úkol je plánovat a aktualizovat pohotovostní rozkazy pro případ, že bychom museli ustoupit. Jak řekl císař na zasedání Rady: protože jsem byl tak přesvědčený, že to bude katastrofa, tak ji taky zatraceně můžu celou naplánovat. Teď mě tu mají tak trochu za páté kolo u vozu."
"Takže prozatím vaše válečné plány vycházejí?" zeptala se zdrceně.
"Vypadá to, že jsme do toho vložili o hodně víc, než si můžeme dovolit. Někteří to považují za pokrok." Vložil do počítače další data a pak obrazovku vypnul.
Snažila se mluvit o něčem jiném než o nebezpečné přítomnosti. "Takže nakonec vás neobvinili ze zrady?" zeptala se. Vzpomínala na jejich poslední rozhovor, který se odehrál tak dávno a v jiném světě.
"Z toho nakonec bylo něco jako remíza. Potom, co jste utekla, mě povolali zpátky na Barrayar. Ministr Grišnov - šéf politické výchovy a třetí skutečně mocný muž po císaři a kapitánu Negrim - prakticky slintal radostí, přesvědčený, že

mě konečně dostal. Ale moje žaloba proti Radnovovi byla nenapadnutelná. Císař se do toho vmísil, ještě než došlo na krev, a vynutil si kompromis, nebo lépe řečeno odklad. Vlastně mě obvinění nezprostili, obžaloba se pořád ještě nachází někde v právním archivu."
"Jak to císař udělal?"
"Mávnutím ruky. Dal Grišnovovi a celé prováleč né straně všechno, o co si řekli, celý escobarský plán jako na talíři, a víc než to. Dal jim prince. A taky jim přičetl všechny zásluhy. Oba, Grišnov i princ, si myslí, že se stanou faktickými vládci Barrayaru, až dobudeme Escobar. Císař dokonce přiměl Vorrutyera, aby spolkl mé povýšení. Zdůraznil mu, že mě bude mít pod přímou kontrolou. Vorrutyer okamžitě pochopil, jakou mu to dává příležitost." Při jakési palčivé vzpomínce Vorkosigan zaťal zuby a jeho pěst se podvědomě sevřela a otevřela.
"Jak dlouho jste se znali?" zeptala se opatrně. Vzpomněla si na bezednou jámu nenávisti, do které padla.
Podíval se stranou. "Chodili jsme spolu do školy a oba jsme byli stejně jmenovaní poručíky v době, kdy on byl ještě neškodný sexuální slídič. Jak jsem pochopil, to se v posledních letech zhoršilo, od té doby, co se začal přátelit s princem Sergem, a myslel si, že mu všechno projde. Pánbůh nám pomoz, skoro se mu to podařilo. Bothari prokázal veřejnosti velkou službu."
Ty jsi ho ale znal ještě líp, srdce moje, pomyslela si Cordelia. Bylo tak těžké zvládnout infikovanou představivost? Zdá se, že Bothari ti také prokázal velkou soukromou službu… "Když mluvíme o Botharim, příště mu podáte sedativa vy. Když jsem k němu přišla s ampulí, úplně zdivočel."
"Aha, ano. Myslím, že vím proč. Bylo to v jedné zprávě kapitána Negriho. Vorrutyer měl ve zvyku držet své loutky na drogách, a když chtěl lepší představení, používal řadu různých směsí. Jsem si dost jistý, že Bothari byl obětí něčeho podobného."
"To je hanebné." Udělalo se jí z toho špatně. Kolem bolesti v boku se jí křečovitě sevřely svaly. "Kdo je ten kapitán Negri, o kterém pořád mluvíte?"
"Negri? Snaží se na sebe neupozorňovat, ale jeho existence není žádné tajemství. Vede císařovu osobní bezpečnostní jednotku. Je to Illyanův šéf. Říká se, že je důvěrníkem císaře Ezara Vorbarry. Jestli si myslíte, že Ministerstvo pro politickou výchovu je císařova pravá ruka, pak Negri je jeho levá, ta, o které pravá ruka nesmí nic vědět. Hlídá interní bezpečnost na nejvyšších úrovních - ministerští šéfové, hrabata, císařská rodina - princ…" Vorkosigan se zahleděl do sebe a zamračil se. "Seznámil jsem se s ním docela dobře během příprav na tenhle stratégův zlý sen. Zvláštní člověk. Mohl mít jakoukoli hodnost, kterou by chtěl. Ale formality pokládá za bezvýznamné. Jeho zajímá jen podstata."
"Je to dobrý, nebo zlý člověk?"
"To je absurdní otázka."
"Jen jsem si myslela, že on by mohl být tou silou za trůnem."
"To sotva. Kdyby mu Ezar Vorbarra řekl, že je žába, začal by skákat a kvákat. Ne. Na Barrayaru je jen jeden císař a ten nedovolí nikomu, aby se dostal za jeho záda. Ještě si pamatuje, jak se sám dostal k moci."
Protáhla se a trhla sebou, když pocítila po straně bolest.
"Je vám něco?" zeptal se ihned starostlivě.
"Bothari mě tam kopl kolenem, když jsme měli tu potyčku kvůli sedativům. Byla jsem si jistá, že nás někdo uslyší. Byla jsem k smrti vyděšená."
"Můžu se podívat?" Jemně jí přejel prsty po žebrech. V duchu si představovala, že zanechávají duhovou světelnou stopu.
"Au."
"Ano. Máte dvě naprasklá žebra."
"Myslela jsem si to. Mám štěstí, že to nebyl krk." Lehla si na záda. Vorkosigan jí ovinul hruď pásy obinadla a pak si sedl vedle ní na lůžko. "Přemýšlel jste někdy o tom, že toho všeho necháte a odstěhujete se na nějaké místo, které nikoho nezajímá?" zeptala se Cordelia. "Třeba na Zemi."
Usmál se. "Často. Dokonce jsem trochu fantazíroval, že emigruju do Kolonie Beta a objevím se na vašem prahu. Máte vůbec práh?"
"Jako takový ne, ale pokračujte."
"Nedovedu si představit, čím bych se tam živil. Jsem stratég, ne technik, navigátor nebo pilot, takže bych se ve vaší obchodní flotile neuplatnil. Těžko by mě vzali do vaší armády, a nemám pocit, že by mě zvolili do nějakého úřadu."
Cordelia si odfrkla. "To by Permanentního Freddyho vyděsilo."
"Takhle nazýváte svého prezidenta?"
"Já jsem ho nevolila."
"Jediné zaměstnání, které bych viděl jako možné, by bylo stát se učitelem bojových umění, ve sportu. Provdala byste se za instruktora džuda, drahá kapitánko? Ale ne," povzdechl. "Mám Barrayar v kostech. Nemůžu ho setřást, ať cestuju, jak daleko chci. Bůh ví, že tenhle zápas vůbec není čestný. Ale jít do exilu pouze proto, abych našel klid, by znamenalo vzdát veškerou naději na čest. Poslední porážka, která by v sobě neměla sémě budoucího vítězství."
Vzpomněla si na smrtící náklad v jejím konvoji, který byl teď v bezpečí na Escobaru. V porovnání se všemi životy, které na něm závisely, její a Vorkosiganův život nevážily víc než peříčko. Domnívala se, že Vorkosigan pokládá žal v jejím obličeji za strach.
"Vidět váš obličej není zrovna totéž jako probudit se z noční můry." Jemně se jí dotkl, přejel špičkami prstů po její čelisti, na okamžik jí položil na ústa palec, lehčí než polibek. "Spíš to je, jako kdybych stále ještě snil a přitom věděl, že až se probudím, bude tam skutečný svět. Však uvidíte." Stiskl jí ruku a povzbudivě se usmál.
Bothari se na podlaze pohnul a zasténal.
"Já se o něj postarám," řekl Vorkosigan. "Vyspěte se trochu, dokud můžete."

KAPITOLA 9

Probudil ji pohyb kolem a hlasy. Vorkosigan vstával ze židle, Illyan stál před ním napjatý jako struna a říkal: "Vorhalas a princ! Jdou sem!"

"K sakru…" Vorkosigan se otočil na podpatku a očima přejel malou místnost. "Bude to muset být koupelna. Složíme ho do sprchy."

Vorkosigan rychle vzal Bothariho za ramena a Illyan za nohy. Narazili s ním do rámu úzkých dveří a pak ho hodili ve sprše na zem.

"Neměl by dostat další sedativum?" zeptal se Illyan.

"Asi ano. Cordelie, dejte mu další ampuli. Je moc brzy, ale jestli ho teď někdo uslyší, bude to znamenat smrt pro vás oba." vypakoval ji do místnůstky velikosti skříně, strčil jí do ruky lék a zhasl. "Žádný hluk, žádné pohyby."

"Mám zavřít dveře?" zeptal se Illyan.

"Částečně. Opřete se o rám, tvařte se nedbale a nedovolte princovu tělesnému strážci, aby vstoupil do vašeho psychologického prostoru."

Cordelia si prohmatala cestu ve tmě, klekla si a přitiskla k paži bezvědomého seržanta další rozprašovač. Usadila se na logickém místě a zjistila, že vidí malý výsek Vorkosiganovy kabiny v zrcadle, obráceně. Bylo to matoucí. Slyšela, jak se dveře kabiny otevřely a ozvaly se nové hlasy.

"- pokud ho nechcete taky oficiálně postavit mimo službu, budu pokračovat standardním postupem. Já jsem tu místnost viděl. To obvinění je nesmyslné."

"Uvidíme," řekl druhý hlas, sevřený a vzteklý.

"Nazdar, Arale." Majitel prvního hlasu byl asi padesátiletý důstojník v oficiální zelené uniformě. Potřásl si s Vorkosiganem rukou a podal mu balíček datových disků. "Za hodinu odlétáme na Escobar. Tohle právě přivezl kurýr - kopie posledních aktualizací. Nařídil jsem, aby tě informovali o tom, co se děje. Podle celého svazku se Eskové stahují. Dokonce opustili tu hrbolatou náhradní cestu červí dírou na Tau Ceti. Zahnali jsme je na útěk."

Ten druhý měl na sobě také zelenou uniformu, pozlacenou víc, než kdy viděla. Ozdoby z drahokamů na jeho hrudi se ve světle Vorkosiganovy stolní lampy blýskaly a mrkaly jako ještěrčí oči. Bylo mu asi třicet, měl černé vlasy, čtverhrannou napjatou tvář, těžká víčka, a rty teď měl zlobně sevřené.

"Oba dva ale nejedete, že?" řekl Vorkosigan. "Vysoký důstojník by správně měl zůstat na vlajkové lodi. Teď když je Vorrutyer mrtvý, jeho povinnosti přecházejí na prince. Ty psí závody, které jste naplánovali, byly založené na předpokladu, že on bude stále na svém místě."

Princ Serg ztuhl v rozhořčení. "Já povedu své mužstvo na Escobar! Jen ať si otec a jako kamarádíčci zkusí říct, že nejsem žádný voják!"

"Vy," řekl Vorkosigan unaveně, "budete sedět ve svém opevněném paláci, který polovina všech inženýrů musí pořád přebudovávat, a budete tam pořádat večírky, zatímco vaši muži za vás budou umírat, dokud tu zemi nevykoupíte samotnou vahou mrtvol nahromaděných na ní, protože takhle válčit vás naučil váš mentor. A potom pošlete domů zprávu o velkém vítězství. Možná, že byste mohl prohlásit seznam padlých za přísně tajný."

"Arale, opatrně," varoval ho šokovaný Vorhalas.

"Zacházíte příliš daleko," zavrčel princ. "Zvlášť na muže, který se nedostane blíž k boji, než že se bude držet u ústí červí díry, která vede domů. Pokud chcete mluvit o - přílišné opatrnosti." Jeho tón jasně naznačoval, že použil eufemismus namísto ošklivějšího slova.

"Těžko mi můžete dát domácí vězení v mé kabině a pak mě obviňovat ze zbabělosti za to, že jsem nebyl na frontě, pane. I propaganda ministra Grišnova dovede simulovat logiku lépe."

"To by se vám líbilo, Vorkosigane, co?" zasyčel princ. "Strčit mě sem dozadu a pak pobrat všechnu slávu pro sebe a pro toho vrásčitého šaška Vortalu a jeho podezřelé pokrokáře. Jen přes mou mrtvolu! Vy tady budete sedět, dokud nezplesnivíte."

Vorkosigan zaťal zuby, přivřel oči a jeho výraz byl nečitelný. Rty se mu roztáhly do bezkrevného úsměvu, ale okamžitě je zase zavřel. "Musím formálně protestovat. Pokud přistanete se svým mužstvem na Escobaru, opustíte své řádné místo."

"Klidně si protestujte." Princ přistoupil do jeho těsné blízkosti, naklonil se k jeho obličeji a snížil hlas: "Ale ani můj otec nebude žít navždy. A až ten den přijde, váš otec už vás nebude moci chránit. Vy a Vortala a všichni jeho kamarádi budete první, kteří stanou u zdi, to vám slibuju." Vzhlédl, protože si vzpomněl, že Illyan se tiše opírá o dveře. "Nebo se možná ocitnete zpátky v kolonii malomocných a pět let tam budete patrolovat."

V koupelně se Bothari ve svém polovičním komatu neohrabaně pohnul a ke Cordeliinu zděšení začal chrápat. Poručíka Illyana přepadl křečovitý záchvat kašle. "Promiňte," zalapal po dechu, zašel do koupelny a pevně za sebou zavřel dveře.

Stiskl vypínač a vyměnil si s Cordelii němý pohled plný paniky za její stejně tichý výraz zoufalství. S obtížemi otočili ve stísněném prostoru Bothariho mrtvou váhu na bok, až zase začal dýchat tiše. Cordelia dala Illyanovi signál palcem nahoru, Illyan přikývl a protáhl se dveřmi zpět.

Princ odešel. Admirál Vorhalas se ještě chvilku zdržel, aby si se svým podřízeným řekl pár slov.

"- napiš to. Já to podepíšu, než poletíme."

"Aspoň s ním nebuď na jedné lodi," prosil ho Vorkosigan s vážnou tváří.

Vorhalas vzdychl. "Jsem rád, že se snažíš dostat mi ho ze zad. Ale někdo musí tuhle klec pro císaře vyčistit, když Vorrutyer už není, díky bohu. Tebe on nechce, tak to vypadá, že si vybral mě. Proč se nedokážeš vztekat jen na

podřízené jako normální člověk, místo na své nadřízené jako blázen? Myslel jsem si, že už jsi z toho vyléčený, potom co jsem viděl, že strpíš od Vorrutyera."
"To už je mrtvé a pohřbené."
"Ano." Vorhalas automaticky udělal pověrčivé gesto, zřejmě pozůstatek z dětství. Nemělo to nic společného s vírou, byl to jen zvyk.
"Mimochodem - co je to kolonie malomocných?" zeptal se Vorkosigan zvědavě.
"Tys to nikdy neslyšel? No, asi vím proč. Nikdy jsi nepřemýšlel o tom, proč dostáváš do své posádky takový podíl cvoků a nenapravitelných živlů, nebo těch, kteří jsou tak akorát na propuštění?"
"Nečekal jsem, že budu dostávat elitu armády."
"Velení tomu říkalo Vorkosiganova kolonie malomocných."
"A já jsem byl velitel malomocných, co?" Vorkosigan vypadal spíš pobavený než uražený. "No, jestli oni byli to nejhorší, co může armáda nabídnout, tak třeba nakonec nedopadneme tak špatně. Dej na sebe pozor. Nechtěl bych být jeho druhým důstojníkem."
Vorhalas se zasmál a potřásli si rukama. Vyrazil ke dveřím, ale zarazil se. "Myslíš, že provedou protiútok?"
"Pane bože, samozřejmě. Tohle přece není žádná obchodní předsunutá hlídka. Ti lidé bojují o své domovy."
"Kdy?"
Vorkosigan zaváhal. "Někdy potom, co začnete vyloďovat pozemní vojsko, ale dlouho předtím, než vyloďování skončí. Ty bys to udělal jinak? To je nejhorší doba, kdy můžete zahájit ústup. Raketoplány nevědí, jestli mají stoupat nebo klesat, jejich mateřské lodi se rozprchly na všechny strany nebo byly sestřeleny, zásoby nemusely dorazit, ty, co dorazily, nepotřebujete, organizační schéma velení se zhroutilo - a absolutní kontrolu má nezkušený velitel…"
"Jde mi z tebe mráz po zádech."
"Ano, tak… zkus zdržet start tak dlouho, jak to půjde. A ujisti se, že velitelé lodí vezoucích mužstvo mají křišťálově jasné rozkazy pro případ ústupu."
"Princ to takhle nevidí."
"Ano, nemůže se dočkat, až provede přehlídku."
"Co mi radíš?"
"Tentokrát nejsem tvůj velitel, Rulfe."
"Já za to nemůžu. Já jsem tě císaři doporučil."
"Já vím. Stejně bych to nevzal. Místo toho jsem doporučil tebe."
"Tak jsme skončili s tím sodomitou a sexuálním deviantem Vorrutyerem." Vorhalas bezútěšně potřásl hlavou. "Něco je tady špatně…"
Vorkosigan ho jemně vystrnadil ze dveří, hluboce si vydechl a zůstal stát, před očima vizi budoucnosti. Pak vzhlédl a podíval se Cordelii do očí se smutnou ironií. "Když staří Římané pořádali vítězné přehlídky, nebyl tam někdo, kdo jel po boku hrdiny a šeptal mu do ucha, že není neporazitelný a že i na něj čeká smrt? Staří Římané si o něm museli myslet, že je to pěkný otrava."
Zůstala v klidu.
Vorkosigan a Illyan přinesli Bothariho z jeho improvizovaného, nepohodlného úkrytu. Byli na půl cestě ve dveřích, když Vorkosigan zaklel. "Přestal dýchat."
Illyan podrážděně sykl. Rychle položili Bothariho na záda na drsnou rohožku. Vorkosigan mu položil ucho na hruď a sáhl mu na krk, jestli má puls.
"Pitomec jeden." Ostře udeřil seržanta oběma pěstmi do hrudní kosti a znovu se zaposlouchal. "Nic."
S divokým výrazem se otočil na podpatku. "Illyane, najděte toho, kdo vám dal ty ještěrčí chcanky a ať vám dá dávku protilátky. Rychle. A nenápadně. Hodně nenápadně."
"Jak jste - co když - neměl byste - stojí to za to?" začal Illyan. Bezmocně rozhodil rukama a vyběhl ze dveří.
Vorkosigan se podíval na Cordelii. "Chcete stlačovat nebo dýchat?"
"Asi stlačovat."
Klekla si vedle Bothariho boku a Vorkosigan u jeho hlavy, zvrátil ji dozadu a vdechl do něj vzduch. Cordelia se opřela rukama o jeho hrudní kost a vší silou ji rytmicky stlačovala. Stlačit, stlačit, stlačit, vdechnout, znovu a znovu, nezastavit se. Po chvilce se jí začaly třást ruce a na čele jí vyrazil pot. Cítila, jak jí vlastní žebra s každým stlačením hlasitě skřípou a dostávala křeče do prsních svalů.
"Musíme se vyměnit."
"Dobře. Už jsem taky udýchaný."
Vyměnili si místa a Vorkosigan převzal srdeční masáž. Cordelia stiskla Botharimu nozdry a přitiskla svá ústa na jeho. Měl je mokrá od Vorkosiganových slin. Byla to strašná parodie polibku, ale bylo nemyslitelné, aby ucukla. Pokračovali dlouho.
Konečně se vrátil poručík Illyan. Sotva popadal dech. Klekl si a přitiskl novou ampuli na Bothariho šlachovitý krk, nad krkavici. Nic se nestalo. Vorkosigan stále pumpoval.
Náhle se Bothari otřásl, pak ztuhl a nahrbil záda. Nepravidelně zalapal po dechu a zase přestal.
"Tak dělej," naléhala Cordelia, napůl pro sebe.
S ostrým, křečovitým nádechem se jeho dýchání obnovilo. Bylo sice trhané, ale stálé. Cordelia se přesunula z klečící pozice do sedu na podlaze a zírala na Bothariho s neradostným triumfem. "Utrpení je bestie."
"Myslel jsem, že takové věci pro vás mají smysl," řekl Vorkosigan.
"V abstraktním smyslu slova. Většinou jen klopýtám ve tmě spolu se zbytkem tvorstva, narážím do věcí a divím se, že to bolí."

Vorkosigan také stále zíral na Bothariho a po tváři mu stékal pot. Pak vyskočil a odběhl ke stolu.
"Ten protest. Musím ho mít napsaný a podaný, než Vorhalas odjede, nebo to sakra nebude k ničemu." Vklouzl na židli a začal rychle psát na klávesnici.
"Co je na tom tak důležitého?" zeptala se Cordelia.
"Psst. Později." Zuřivě několik minut psal a pak dopis elektronicky poslal svému veliteli.
Bothari mezitím nepřestával dýchat, ale jeho obličej stále měl smrtelně zelenošedou barvu.
"Co uděláme teď?" zeptala se Cordelia.
"Počkáme. Modlete se, aby ta dávka byla správná," podrážděně se podíval na Illyana, "a že to v něm nevyvolá nějaký druh mánie."
"Neměli bychom začít vymýšlet, jak bychom tyhle dva odsud dostali?" zaprotestoval Illyan.
"Vymýšlejte." Vorkosigan strkal do konzole další datové disky a četl si na obrazovce taktické výstupy. "Ale jako skrýš to tady má dvě výhody, které jinde na lodi nenajdete. Jestli jste tak dobrý, jak tvrdíte, ani hlavní politický důstojník, ani princovi lidé to tady nemonitorují -"
"Jsem si úplně jistý, že jsem všechny jejich odposlechy zneškodnil. Sázím na to svou pověst."
"Teď právě na to sázíte svůj život, tak byste radši měl mít pravdu. Za druhé, na chodbě jsou dva ozbrojení strážci proto, aby sem nikoho nepustili. Těžko můžete chtít víc. Připouštím, že je tu trochu těsno."
Illyan rozhořčeně zvedl oči ke stropu. "Bezpečáky jsem při prohlídce mátl, nakolik jsem se jen odvážil. Nemůžu udělat víc, když na sebe nechci upoutat víc pozornosti, než odvracím."
"Vydrží to ještě šestadvacet hodin?"
"Snad." Illyan se na svého svěřence zamračil. Měl starosti a byl zmatený. "Vy něco plánujete, pane, že?" Nebyla to otázka.
"Já?" Vorkosiganovy prsty pracovaly na klávesnici a obličej mu osvětlovalo barevné světlo obrazovky. "Já jenom čekám a doufám, že se naskytne nějaká rozumná příležitost. Až princ odjede na Escobar, vezme většinu svých bezpečnostních důstojníků s sebou. Trpělivost, Illyane."
Stiskl tlačítko na klávesnici. "Vorkosigan taktickému středisku."
"Tady je velitel Venne, pane."
"Prima. Venne, chtěl bych, abyste mi sem posílali aktualizace každou hodinu potom, co princ a admirál Vorhalas odletí. A okamžitě mě informujte, bez ohledu na denní dobu, kdybyste začali dostávat neobvyklé zprávy o čemkoli neplánovaném."
"Ano, pane. Princ a admirál Vorhalas právě odlétají, pane."
"Dobře, pokračujte. Konec."
Opřel se a začal bubnovat prsty o stůl. "Teď budeme čekat. Bude to trvat asi dvanáct hodin, než se princ dostane na oběžnou dráhu Escobaru. Brzy potom začnou přistávat. Signál z Escobaru sem letí hodinu a hodinu mu to trvá zpět. Bitva může skončit za dvě hodiny. Mohli bychom ten posun zkrátit o tři čtvrtiny, kdyby nám princ dovolil pohnout se z místa."
Nedbalým tónem těžko maskoval napětí, bez ohledu na radu, kterou sám dal Illyanovi. Místnost, v níž se nacházel, pro něj téměř neexistovala. V duchu se pohyboval s armádou, kroužící na klesající oběžné dráze kolem Escobaru, s rychlými, třpytivými kurýrními loděmi, hrozivými křižníky, pomalými transportéry s mužstvem, břicha plná mužů. Jeho prsty otáčely zapomenutým světelným perem, dokola a zpátky, dokola a zpátky.
"Neměl byste se najíst, pane?" navrhl Illyan.
"Co? Asi ano. A vy, Cordelie, vy musíte být hladová. Dojděte pro to, Illyane."
Illyan odešel pro jídlo. Vorkosigan ještě pár minut pracoval u svého stolního terminálu, než ho s povzdechem vypnul.
"Asi bych měl taky pomýšlet na spánek. Naposled jsem spal na palubě Generala Vorhartunga, když jsme se přibližovali k Escobaru - to už je myslím den a půl. Asi tak v té době, kdy vás zajali."
"Nás zajali trochu dřív. Skoro celý den nás táhli ve vleku."
"Ano. Mimochodem, blahopřeju vám, to byl velmi úspěšný manévr. Jestli tomu dobře rozumím, tak to nebyl skutečný válečný křižník, že?"
"To vám opravdu nemůžu říct."
"Někdo se to chystá prohlásit za svůj úlovek."
Cordelia potlačila úsměv. "Mně to nevadí." Chystala se položit mu další otázky, ale Vorkosigan kupodivu změnil téma.
"Chudák Bothari. Byl bych rád, kdyby mu císař dal medaili. Obávám se, že to nejlepší, co pro něj můžeme udělat, je poslat ho do nemocnice."
"Jestli císař natolik Vorrutyera neměl rád, proč mu dal velení?"
"Protože Vorrutyer byl Grišnovův muž a bylo to o něm veřejně známo, a taky byl princův oblíbenec. Všechna špatná vejce byla tak řečeno v jednom košíku." Ukončil větu sevřenou pěstí.
"Měla jsem pocit, že v jeho případě jsem se setkala s nejhorším zlem. Myslím, že po tomhle už mě nic skutečně nevyděsí."
"Ges Vorrutyer? To byl jen malý ničema. Staromódní řemeslný vrah, sem tam spáchal zločin. Opravdu neodpustitelné činy jsou dílem klidných mužů v krásných místnostech čalouněných zeleným hedvábím, kteří rozsévají smrt jako velkoobchodníci po celých posádkách, aniž by po ní bažili, bez hněvu nebo touhy nebo jakéhokoli citu, který by je omlouval, s výjimkou studeného strachu z nějaké předstírané budoucnosti. Ale zločiny, kterým doufají v té budoucnosti zabránit, jsou imaginární. Ty, které páchají v současnosti - ty jsou skutečné." Mluvil stále tišeji, až nakonec téměř šeptal.
"Komodore Vorkosigane - Arale -, co vás tak užírá? Jste tak rozčilený, že bych čekala, že každou chvíli začnete chodit

po stropě." Utrápený, myslela si.
Krátce se zasmál. "Přesně tak se cítím. Asi je to tím čekáním, to mi moc nejde. To u vojáka není dobré. Závidím vám vaši schopnost trpělivě čekat. Vypadáte klidná jako měsíční světlo na vodě."
"Je hezké?"
"Moc."
"Zní to pěkně. My nic takového doma nemáme." Naznačený kompliment ji absurdně potěšil.
Illyan se vrátil s podnosem a z Vorkosigana už nic víc nedostala. Najedli se a Vorkosigan se uložil ke spánku, nebo aspoň ležel na posteli se zavřenýma očima. Přesto každou hodinu vstal, aby si prohlédl nové taktické zprávy.
Poručík Illyan se mu díval přes rameno a Vorkosigan mu ukazoval významné rysy strategie, které se vynořovaly jeden po druhém.
"Mně se to zdá velmi dobré," poznamenal jednou Illyan. "Nevím, proč jste tak úzkostlivý. Opravdu by se nám to mohlo podařit, i když z dlouhodobého hlediska bude mít Esco pořád kontrolu nad surovinami. Ale ty jim k ničemu nebudou, jestliže to všechno brzy skončí."
Protože se báli, aby se Bothari opět nedostal do hlubokého komatu, nechali ho téměř přijít k vědomí. Seděl v koutě jako hromada neštěstí, chvílemi spal a chvílemi bděl, ale zlé sny měl v obou případech.
Nakonec Illyan odešel do své kabiny, aby se vyspal, a Cordelia si také zdřímla. Spala dlouho, probudila se, až když Illyan přinesl další podnos s jídlem. Byla už dezorientovaná v čase, který v této neměnné místnosti neubíhal. Vorkosigan nicméně sledoval čas minutu po minutě. Po jídle zmizel v koupelně, aby se umyl a oholil a vrátil se v čisté vycházkové zelené uniformě, upravený, jako kdyby šel na konferenci s císařem.
Podruhé zkontroloval poslední taktickou zprávu.
"Už začaly jednotky přistávat?" zeptala se Cordelia.
Zkontroloval svůj chronometr. "Už skoro před hodinou. První zprávy by měly začít přicházet každým okamžikem." Teď seděl klidně jako člověk hluboce meditující, s obličejem jako kámen.
Dorazila taktická aktualizace za poslední hodinu. Vorkosigan se začal probírat zprávami a zřejmě hledal nejdůležitější body. Uprostřed četby mu obrazovku překryla tvář velitele Venneho.
"Komodore Vorkosigane? Dostáváme něco velice podivného. Chcete, abych vám tam dolů rovnou poslal kopii needitovaného příjmu?"
"Ano, prosím. Ihned."
Vorkosigan projížděl směs různých rozhovorů, až narazil na ústní zprávu velitele jedné lodi, tmavého a zavalitého muže, který mluvil do svého deníku s hrdelním přízvukem, poznamenaným strachem.
A tady to máme, zaúpěla Cordelia v duchu.
"- útočí raketoplány!. Vracejí nám každý výstřel! Plazmové štíty jsou teď na maximu - nemůžeme do nich poslat víc energie a stále střílet. Buď musíme spustit štíty a zkusit zvýšit naši palebnou sílu, nebo útok vzdát…" Přenos přerušila statika. "- nevím, jak to dělají. Přece nemohli nacpat do těch raketoplánů dost motorů, aby vyvolali tohle…" Další statický šum. Přenos náhle skončil.
Vorkosigan našel další. Znepokojený Illyan se mu nakláněl přes rameno. Cordelia seděla tiše na posteli a poslouchala se skloněnou hlavou. Pohár vítězství, hořký na jazyku, těžký v žaludku, smutný jako porážka…
"- vlajková loď je pod těžkou palbou," hlásil další velitel. Cordelia s překvapením poznala jeho hlas a natáhla krk, aby uviděla jeho tvář. Byl to Gottyan, zřejmě se konečně stal kapitánem. "Já úplně spustím štíty a pokusím se jednoho z nich dostat maximální palbou."
"Nedělej to, Korabiku," křikl Vorkosigan, ale bez sebemenší naděje. Ať bylo rozhodnutí jakékoli, bylo učiněno před hodinou a jeho následky byly už nesmazatelně zapsány v čase.
Gottyan se otočil stranou. "Připravený, veliteli Vorkallonere? Pokoušíme se -" začal, ale jeho slova se ztratila ve statickém šumu. Následovalo ticho.
Vorkosigan tvrdě udeřil pěstí do stolu. "K sakru! Jak dlouho jim potrvá, než si uvědomí…" Hleděl do sněžící obrazovky, potom přehrál záznam ještě jednou, zíral na něj s hrozivým výrazem, v němž se mísil žal, zuřivost a nevolnost. Pak si vybral jiné pásmo, tentokrát počítačovou grafiku vesmíru kolem Escobaru, kde byly lodě zobrazeny jako malá mrkající barevná světélka prolétající prostorem. Vypadala malička, jasná a prostá jako dětská hra. Vorkosigan nad tím potřásl hlavou, rty měl sevřené a bezkrevné.
Opět ho přerušil Venneho obličej. Byl bledý, od koutků úst se mu táhly rýhy napětí.
"Pane, myslím, že byste měl raději přijít do taktického střediska."
"To nemůžu, Venne, porušil bych domácí vězení. Kde jsou komodoři Helski nebo Couer?"
"Helski odjel s princem a admirálem Vorhalasem, pane. Komodor Couer je teď tady. Vy jste momentálně nejvyšší důstojník na palubě."
"Princ se vyjádřil velmi přesně."
"Princ - myslím, že princ je mrtvý, pane."
Vorkosigan zavřel oči a neradostně si vzdychl. Opět oči otevřel a naklonil se dopředu. "Je to potvrzené? Máte nějaké nové rozkazy od admirála Vorhalase?"
"Totiž - admirál Vorhalas byl s princem, pane. Jejich loď byla zasažena." Venne se otočil, aby se podíval na něco přes rameno, a pak se obrátil zpátky. "Je to," odkašlal si, "je to potvrzené. Princova vlajková loď byla… zlikvidována. Nezbylo nic než trosky. Velíte teď vy, pane."
Vorkosiganův výraz byl chladný a nešťastný. "Tak okamžitě vyšlete modré pohotovostní rozkazy pro nepředvídané okolnosti. Všechny lodě ihned přestanou střílet. Všechnu energii do štítů. Tato loď okamžitě odletí k Escobaru, maximální rychlostí. Musíme zkrátit ten časový posun."

"Modré pohotovostní rozkazy, pane? Ale to je všeobecný ústup!"
"Já vím, veliteli. Já jsem je psal."
"Ale všeobecný ústup…"
"Veliteli Venne, Escobarané mají nový zbrojní systém. Říká se tomu plazmové zrcadlové pole. Byl nově vyvinutý na Kolonii Beta. Obrací to palbu útočníka zpátky k němu. Naše lodě se sestřelují vlastní palbou."
"Můj bože! Co můžeme dělat?"
"Nic, zatraceně, pokud nechceme vpadnout na jejich lodě a začít ty darebáky škrtit holýma rukama jednoho po druhém. Je to lákavé, ale nepraktické. Vyšlete ty rozkazy! A nařiďte hlavnímu inženýrovi a hlavnímu pilotovi, aby se dostavili do taktického střediska. A pošlete velitele stráží sem dolů, aby odvolal své lidi. Nechci, aby mě někdo omráčil, jen co vyjdu ze dveří."
"Ano, pane." Venne ukončil hovor.
"Nejdřív se musím postarat, aby se ty lodi s mužstvem otočily," řekl Vorkosigan polohlasně a vstal ze své otáčecí židle. Otočil se a zjistil, že Cordelia i Illyan se na něj dívají.
"Jak jste se dozvěděl -" začal Illyan.
"- o plazmových zrcadlech?" dokončila Cordelia.
Vorkosiganova tvář byla zcela bez výrazu. "Řekla jste mi to vy, Cordelie, ve spánku, když byl Illyan pryč. Byla jste samozřejmě pod vlivem léku. Nebudete mít žádné následky."
Zděšeně se napřímila. "To… vy mizerný… mučení by bylo čestnější!"
"To bylo elegantní, pane," blahopřál mu Illyan. "Věděl jsem, že jste dobrý."
Vorkosigan po něm střelil pohledem plným nelibosti. "Na tom nezáleží. Informace byla potvrzená příliš pozdě, než aby nám to nějak prospělo."
Někdo zaklepal na dveře.
"Pojďte, Illyane. Je čas dovést mé vojáky domů."

KAPITOLA 10

Illyan se sotva o hodinu později vrátil pro Bothariho a pak Cordelia zůstala dvanáct hodin sama. Přemýšlela, že z místnosti uteče, což vlastně bylo její povinností vojáka, a provede někde nějakou malou sabotáž. Ale jestliže Vorkosigan skutečně řídil všeobecný ústup, nemělo smysl do toho zasahovat.
Ležela na jeho posteli, v hlavě černo únavou. Zradil ji, nebyl o nic lepší než jeho krajané. "Můj perfektní bojovník, můj drahý pokrytec" - vypadalo to, že Vorrutyer ho nakonec znal lépe než ona… ne. To bylo nespravedlivé. Když z ní vylákal tu informaci, konal jen svou povinnost; ona dělala totéž, když ji před ním skrývala tak dlouho, jak to jen bylo možné. A jako jeden voják vůči druhému - i když sama byla jen rádoby voják, kolik měla za sebou aktivní služby, pět hodin? - musela souhlasit s Illyanem, bylo to elegantní. Neshledala na sobě žádné pozdější účinky čehokoli, co Vorkosigan použil, aby se tajně dostal do její mysli.
Čehokoli… Co tedy vlastně mohl použít? Z koho to vymámil, a kdy? Illyan mu to nepřinesl. Byl stejně překvapený jako ona, když jim Vorkosigan ten kousek tajné informace sdělil. Buď musela předpokládat, že má někde v kabině ukrytou zásobu výslechových drog, nebo…
"Dobrý bože," zašeptala, ne jako kletbu, ale jako modlitbu. "O co jsem to tu zakopla?" Chodila po místnosti a jednotlivé věci najednou začínaly zapadat do sebe.
V srdci si byla jistá. Vorkosigan ji nikdy nevyslýchal, věděl o plazmových zrcadlech předem.
Také se zdálo, že byl jediným člověkem v barrayarském velení, kdo to věděl. Vorhalas to nevěděl. Princ určitě ne. Ani Illyan.
"Všechna špatná vejce v jednom košíku," říkala si pro sebe. A upustil ten košík? To nemohl být jeho plán! To jistě ne…
Najednou před sebou uviděla jasný, kompletní obraz - nejničivější spiknutí za účelem politické vraždy v barrayarské historii a také nejrafinovanější, mrtvoly skryté pod horami mrtvol, které nikdy nikdo nenajde…
Ale někde tu informaci musel získat. Někdy mezi tou dobou, kdy ho opustila ve chvíli, kdy neměl horší starosti než strojovnu plnou vzbouřenců, a současností, kdy se snažil dostat odzbrojenou armádu zpátky do bezpečí, než ji zničí palba, kterou ona sama rozpoutala. Někde v tiché místnosti čalouněné zeleným hedvábím, kde velký choreograf naplánoval tanec smrti a kde kola služby rozdrtila čest poctivého člověka.
Démonicky marnivý Vorrutyer se před její rostoucí vizí zmenšoval, byl velký jen jako myš, pak jako blecha a nakonec jako špendlíková hlavička.
"Můj bože, a já jsem si myslela, že je Aral nervózní. Musel být prakticky bez sebe. A císař - princ byl jeho syn. Je tohle všechno pravda? Nebo jsem stejný blázen jako Bothari?"
Přinutila se sednout si, pak lehnout, ale intriky a úklady se jí stále převracely v mozku jako planetárium ukazující zradu uvnitř zrady a rychle se spojující v jednom bodě v prostoru a čase, aby dospěly ke svému konci. Hustá krev jí tepala v hlavě a bylo jí špatně.
"Třeba to není pravda," uklidňovala se nakonec. "Zeptám se ho a on mi řekne, že to není pravda. Prostě mě vyslýchal ve spánku. My jsme je přemohli a já jsem hrdinka, která zachránila Escobar. On je prostě voják, který dělá svou práci." Otočila se na bok a hleděla do šera. "Je svatého Dyndy a dneska pojedu domů."
Nakonec ji vysvobodil Illyan. Odvedl ji do vězení.
ü
Všimla si, že tam vládne trochu jiná atmosféra. Stráže se na ni nedívaly stejně - ve skutečnosti se zdálo, že se pohledu

na ni vyhýbají. Procedury byly stále stejně přísné a účinné, ale podstatně mírnější. Jeden obličej poznala, byl to ten strážce, který ji odvedl do Vorrutyerovy kabiny, ten, který ji litoval. Teď tu zřejmě velel, nové červené výložky poručíka měl spěšně a nakřivo připevněné k límci. Na cestu sem dolů si Cordelia opět oblékla Vorrutyerovu kombinézu. Tentokrát jí dovolili převléci se do oranžového pyžama v soukromí. Pak ji eskortovali do stálé cely, ne do vazebního prostoru.

Cela měla ještě jednoho obyvatele, mladou, výjimečně krásnou Escobaranku. Ležela na kavalci a hleděla do zdi. Nevzhlédla, když Cordelia vstoupila, ani neodpověděla na její pozdrav. Po nějaké době přišel barrayarský lékařský tým a odvedl ji. Šla beze slova, ale u dveří se s nimi začala prát. Na znamení lékaře jí zdravotník dal sedativum v ampuli, která Cordelii připadala známá, a za další moment ji odnesli bezvědomou.

Doktor, o němž si podle jeho věku a hodnosti Cordelia myslela, že to je asi šéflékař, se chvíli zdržel, aby ošetřil její žebra. Potom ji nechali o samotě. Čas jí dělily jen periodické dávky jídla a příležitostné změny hluku a vibrací ve stěnách kolem, podle nichž hádala, co se děje venku.

Asi o osm jídel později, když ležela deprimovaná na kavalci, se světla ztlumila. Opět se rozsvítila, ale téměř vzápětí zase pohasla.

"Ouvej," zamumlala, když se jí propadl žaludek a začal se vznášet. Rychle se chytla kavalce a pevně se držela. Její předvídavost byla za chvíli odměněná, když ji přinejmenším tři g přimáčkla zpátky. Světla nepřestávala blikat a pak se opět octla v beztížném stavu.

"Plazmový útok," řekla si. "Štíty musejí být přetížené."

Lodí otřásl obrovský náraz. Odhodil ji z kavalce přes celu do absolutní tmy, beztíže a ticha. Přímý zásah! Odrazila se od protější stěny, šmátrala po něčem, čeho by se zachytila, a bolestně si narazila loket - o co? O stěnu, o podlahu, o strop? Točila se ve vzduchu a křičela. Palba z vlastních řad, pomyslela si hystericky - zabijí mě moji vlastní lidé. Perfektní konec mé vojenské kariéry… Zaťala zuby a zaposlouchala se s intenzivním soustředěním.

Bylo příliš ticho. Přišli o vzduch? Před očima se jí objevila ošklivá představa, že ona jediná zůstala naživu, zavřená v téhle černé krabici jako v pasti a odsouzená k tomu, aby se vznášela, dokud se buď pomalu neudusí, nebo nezmrzne. Cela bude její rakev, o pár měsíců později ji otevře nějaký záchranný tým.

A ještě horší představa byla, že zasáhli můstek. Nervové centrum, kde určitě byl Vorkosigan, a kam Escobarané určitě zaměřili palbu - rozmačkaly ho létající trosky, zmrzl bleskově ve vakuu, spálil ho plazmový oheň nebo byl uvězněný někde mezi rozdrcenými palubami?

Její prsty nakonec našly něco, čeho se mohla chytit. Byla v rohu, to bylo dobře. Opřela se v koutě a schoulila se na podlaze, dech jí proudil z plic a do plic v nerovnoměrných výdeších a nádeších.

V naprosté tmě uplynula neznámá doba. Paže a nohy se jí třásly úsilím, jak se snažila zůstat přitisknutá v koutě. Pak loď kolem ní zasténala a světla se rozsvítila.

Ale k čertu, pomyslela si, tohle je strop.

Gravitace se vrátila a práskla s ní o zem. Levou rukou jí projela bolest a paže pak znecitlivěla. Vylezla zpátky na kavalec a chytla se jeho tyčí tak pevně, až jí zbělely kotníky. Jednu nohu prostrčila pod tyčí a pořádně se zapřela.

Nic. Čekala. Její oranžovou košilí prosakovalo něco mokrého. Podívala se dolů a spatřila hrot růžovožluté kosti, který prorazil kůži jejího předloktí, a krev hrnoucí se z rány. Neobratně vyklouzla z košile, obalila ji kolem paže a snažila se krev zastavit. Tlak probudil bolest. Pokusně zavolala o pomoc. Někdo přece musel celu sledovat.

Nikdo nepřišel. Během dalších tří hodin pokus opakovala, vřískala, mluvila rozumně, zdravou rukou bez ustání mlátila na dveře, nebo prostě jen seděla na kavalci a brečela bolestí. Gravitace i světla se dále měnily. Nakonec zažila známý pocit, že ji něco protahuje hrncem lepidla, což znamenalo skok červí dírou. Prostředí se zklidnilo.

Když se dveře cely konečně otevřely, vylekalo ji to natolik, že se odtáhla ke stěně a narazila si hlavu. Ale byl to jen poručík, který vězení velel, a přivedl s sebou ošetřovatele. Poručík měl na čele zajímavou červenofialovou bouli zvíci vejce. Zdravotník vypadal, jako by ho někdo pronásledoval.

"Tahle je druhá nejhorší," řekl poručík ošetřovateli. "Potom už to můžete brát po řadě."

Bílá ve tváři a vyčerpaná tak, že mlčela, Cordelia odmotala obvaz z paže, aby jí ruku vyšetřili a spravili. Ošetřovatel byl schopný, ale postrádal jemnost šéflékaře. Než jí nakonec dal plastickou sádru, skoro omdlela.

Žádné další známky útoku nebyly slyšet. Otvorem ve stěně jí prostrčili čistou vězeňskou uniformu. O dvě další jídla později pocítila další skok červí dírou. Myšlenky se jí bez ustání točily na kole strachu a kdykoli spala, zdály se jí sny. A kdykoli se jí zdály sny, byly to noční můry.

ü

Nakonec to byl poručík Illyan, kdo pro ni přišel a spolu s vězeňským strážcem ji eskortoval. Z radosti, že vidí známou tvář, ho málem políbila. Ale místo toho si ostýchavě odkašlala a zeptala se tónem, o kterém doufala, že by prošel jako nonšalantní: "Je komodor Vorkosigan po tom útoku v pořádku?"

Illyan zvedl obočí a pobaveněji studoval pohledem. "Jistě."

Jistě. Jistě. Tohle ‚jistě' dokonce naznačovalo, že nebyl ani zraněn. Oči se jí zalily úlevou, což se pokusila zamaskovat výrazem chladného profesionálního zájmu. "Kam mě vedete?" zeptala se ho, když opouštěli lodní vězení a vydali se chodbou.

"Do raketoplánu. Dokud se nevyřídí výměnná jednání, budete umístěna do tábora válečných zajatců na planetě a pak vás pošlou domů."

"Domů! A co válka?"

"Ta skončila."

"Skončila!" Zažívala tu informaci. "Skončila. To bylo rychlé. Proč Escobarané nevyužijí své výhody a nepronásledují vás?"

"Nemůžou. Zapečetili jsme východ z červí díry."
"Zapečetili? Ne jen zablokovali?"
Přikývl.
"Jak k čertu můžete zapečetit červí díru?"
"To je vlastně velmi stará myšlenka. Ohnivé lodě."
"Co?"
"Pošlete dovnitř loď a vyvoláte obrovskou explozi hmoty a antihmoty uprostřed, mezi uzlovými body. Vyvolá to rezonanci - nic jiného se tam po celé týdny nedostane, dokud to nedohoří."
Cordelia hvízdla. "Chytré - proč nás to nenapadlo? A jak dostanete pilota ven?"
"Proto jste na to možná nepomysleli. My ho ven nedostaneme."
"Bože - jaká smrt." Okamžitě si ji živě a jasně představila.
"Byli to dobrovolníci."
Strnule potřásla hlavou. "Jenom Barrayaran…" Zkusila přejít na nějaké méně děsivé téma. "Máte hodně zajatců?"
"Moc ne. Celkem asi tisíc. Na Escobaru nám zůstalo asi jedenáct tisíc vojáků pozemního vojska. Proto jste teď docela cenná. Možná vás zkusíme vyměnit za víc než deset našich."
Zajatecký raketoplán byl člun bez oken a společně s ní letěli jen dva další. Jeden z asistentů jejího inženýra a ta tmavovlasá escobarská dívka, která s ní byla v cele. Její technik by si s ní byl velmi rád vyměňoval příběhy, ale sám toho neměl příliš, co by mohl nabídnout. Celou dobu strávil zamčený v cele spolu se třemi dalšími členy posádky. Ty odvezli na planetu už včera.
Krásná Escobaranka, mladá podporučice, kterou zajali, když byla její loď před dvěma měsíci vyřazena z provozu během bojů o červí díru vedoucí na Kolonii Beta, měla ještě méně co říct. "Musela jsem někde ztratit pojem o čase," řekla znepokojeně. "Když jste zavření v cele a nikoho nevidíte, tak to není těžké. Jen jsem se včera probudila na jejich ošetřovně a nemohla jsem si vzpomenout, jak jsem se tam dostala."
A jestli je ten lékař tak dobrý, jak vypadá, tak si ani nikdy nevzpomeneš, pomyslela si Cordelia. "Pamatuješ se na admirála Vorrutyera?"
"Na koho?"
"To je jedno."
Raketoplán konečně přistál a vchod se otevřel. Dovnitř proniklo sluneční světlo a závan voňavého letního vzduchu. Náhle si uvědomili, jaký zápach celé dny dýchali.
"Páni, kde to jsme?" řekl technik s obdivem, když ho stráže postrčily a prošel dveřmi ven. "To je krása!"
Cordelia šla za ním a nahlas se zasmála, když místo okamžitě poznala. Ale nebyl to šťastný smích.
Zajatecký tábor tvořily tři řady barrayarských polních přístřešků, ošklivých šedých půlkulatých staveb, obehnaných silovým polem. Nacházely se na dně kilometr širokého amfiteátru porostlého lesem. V dálce pod tyrkysovým nebem zahlédla vodopád. Mlhavé, teplé a tiché odpoledne vyvolalo v Cordelii dojem, že odsud nikdy neodešla.
Ano, byl tu dokonce i vchod do podzemního skladu. Už nebyl maskovaný, ale rozšířený, s velkým vydlážděným prostorem vpředu pro nakládání a vykládání. Místo bylo plné raketoplánů, života a činorodosti. Malý vodopád s tůní byly pryč. Během chůze se otočila a znovu si planetu prohlédla. Teď když o tom přemýšlela, zdálo se nevyhnutelné, že skončili tady, bylo to vlastně dost logické. Bezmocně potřásla hlavou.
Upravený a bezvýrazný strážce Cordelii a její escobarskou společnici zaregistroval a nasměroval je do obydlí v polovině jedné řady. Když vešly, našly dalších jedenáct žen v prostoru pro padesát lidí. Mohly si vybrat kavalec. Starší zajatkyně se na ně doslova vrhly v touze dozvědět se novinky. Kyprá, asi čtyřicetiletá žena udělala mezi nimi pořádek a představila se.
"Já jsem poručice Marsha Alfrediová. V tomhle obydlí jsem nejvyšší velící důstojník, nakolik se v téhle žumpě dá udržet pořádek. Víte, co se to krucinál děje?"
"Já jsem kapitánka Cordelia Naismithová z beťanské Expediční jednotky."
"Díky bohu. Můžu vám to tady předat."
"Ach jo." Cordelia se připravila na nejhorší. "Informujte mě."
"Bylo to peklo. Strážci jsou prasata. Pak se tu ale najednou včera ukázalo pár vysokých barrayarských důstojníků a prošli si to tady. Nejdřív jsem si myslela, že hledali ženský na znásilnění jako ta poslední parta. Ale dneska ráno asi polovina strážných zmizela - všichni ti nejhorší - a nahradila je posádka, která vypadá, jako by šla na přehlídku. A barrayarský velitel tábora - nemohla jsem tomu uvěřit. Dneska ráno ho vyvedli na přistávací dráhy raketoplánů a zastřelili ho! Každému na očích!"
"Dobře," řekla Cordelia poněkud bezvýrazně. Odkašlala si. "Mimochodem, už jste to slyšela? Barrayarani byli kompletně vypuzeni z escobarského sektoru. Teď pravděpodobně zahajují dlouhodobá jednání o příměří a usilují o nějakou dohodu."
Následovalo užaslé ticho a potom jásot. Některé ženy se smály, některé plakaly, některé se navzájem objímaly a některé seděly o samotě. Některé vyběhly ven, aby zprávu oznámily v sousedních obydlích a odtamtud po celém táboře. Všechny se vyptávaly Cordelie na podrobnosti. Stručně jim popsala průběh bojů, ale nezmínila se o vlastních závěrech ani o zdroji svých informací. Když viděla jejich radost, byla po dlouhých dnech konečně šťastnější.
"No, to vysvětluje, proč se Barrayarani tak najednou začali chovat líp," řekla poručice Alfrediová. "Asi předtím nečekali, že je někdo bude volat k zodpovědnosti."
"Mají nového velitele," vysvětlila jí Cordelia. "Ten má zvláštní vztah k zajatcům. Ať by byli zvítězili, nebo prohráli, jeho velení by vždycky přineslo změny."
Alfrediovou to nepřesvědčilo. "Jo? A kdo to je?"

"Nějaký komodor Vorkosigan," řekla Cordelia neutrálně.
"Vorkosigan, Řezník z Komarru? Panebože, to zas můžeme čekat věci!" Alfrediovou to doopravdy vyděsilo.
"Řekla bych, že jste dneska ráno na letišti viděli slušnou záruku jejich dobrých úmyslů."
"To myslím jen dokazuje, že je blázen," řekla Alfrediová. "Velitel tábora se toho zneužívání vůbec neúčastnil. Ten zdaleka nebyl nejhorší."
"Ale velel tady. Pokud o nich věděl, měl je zastavit. Jestli nevěděl, byl neschopný. V každém případě byl zodpovědný."
Cordelia zjistila, že vlastně obhajuje barrayarskou popravu a zarazila se. "Nevím." Potřásla hlavou. "Já za Vorkosigana neodpovídám."
Zvenku se ozval hluk připomínající vzbouření. Do jejich přístřešku vrazila deputace dalších zajatkyň dychtivých slyšet, že byl potvrzen mír. Stráže se stáhly na obvod tábora a čekaly, až se vzrušení uklidní. Cordelia musela dvakrát opakovat svou souhrnnou zprávu. Z mužské části tábora dorazili členové její vlastní posádky, vedení Parnellem.
Parnell vyskočil na kavalec a oslovil oranžový dav. Musel křičet, aby přehlušil radostný povyk. "Ta paní vám neříká všechno. Já jsem se dozvěděl skutečný příběh od jednoho z barrayarských strážců. Potom, co nás vzali na palubu vlajkové lodi, unikla a osobně zavraždila barrayarského velitele, admirála Vorrutyera. Proto se zhroutil jejich pokrok. Sláva kapitánce Naismithové!"
"Tak to ve skutečnosti nebylo," namítla, ale její slova se utopila v křiku a provolávání slávy. "Já jsem Vorrutyera nezabila. Hej, postavte mě na zem!" Její posádka s Parnellem v čele si ji vysadila na ramena a nesla ji v improvizovaném průvodu kolem tábora. "To není pravda! Nechte toho! Au!"
Bylo to jako pokoušet se zastavit příliv čajovým šálkem. Příběh musel působit na zbité zajatce jako kdyby se jim konečně splnilo životní přání. Byl to balzám na jejich zraněného ducha, stal se jejich zprostředkovanou pomstou. Předávali si ho, zdokonalovali, přidávali si k němu vlastní dodatky jako námořnickou latinu, až se během čtyřiadvaceti hodin rozrostl do něčeho bohatého a nezničitelného jako legenda. Po několika dnech se Cordelia přestala snažit. Pravda byla příliš komplikovaná a dvojznačná na to, aby se jim mohla líbit. Pokud Cordelia neříkala všechno, co mělo něco společného s Vorkosiganem, nebyla schopná sdělit příběh přesvědčivě. Její povinnost pak vypadala bezvýznamná, nudná a bezbarvá. Toužila po domově, po své rozumné matce a bratrovi a po klidu, a po jedné jediné myšlence, která by se dala spojit s druhou, aniž by vyvolala řetěz tajných hrůz.

KAPITOLA 11

Život v táboře se brzy navrátil k rutině nebo aspoň k tomu, co vždycky rutinou mělo být. Následovaly týdny čekání na konec zdlouhavých jednání o výměně zajatců a každý si neustále propracovával své podrobné plány, co bude dělat, až se dostane domů. Cordelia postupně navázala téměř normální vztahy s ostatními zajatkyněmi v přístřešku, i když ty se jí stále snažily poskytovat speciální výhody a služby. Vorkosigan se neozval.
Jednoho odpoledne ležela na kavalci a předstírala spánek, když ji vyburcovala poručice Alfrediová.
"Je tady nějaký barrayarský důstojník a říká, že s tebou chce mluvit." S podezřívavým, nepřátelským výrazem ji Alfrediová sledovala ke dveřím. "Myslím, že bychom jim neměli dovolit, aby tě odsud odvedli samotnou. Už brzo pojedeme domů. A oni s tebou jistě nic dobrého nezamýšlejí."
"To je v pořádku, Marsho."
Před přístřeškem stál Vorkosigan ve vycházkové zelené uniformě, kterou členové štábu nosili denně. Jako obvykle ho doprovázel Illyan. Vypadal napjatý, nesmělý, unavený a uzavřený do sebe.
"Kapitánko Naismithová," řekl formálně, "mohu s vámi mluvit?"
"Ano, ale ne tady." Byla si tísnivě vědomá pohledů svých spoluvězeňkyň. "Můžeme se jít někam projít?"
Přikývl a mlčky se vydali na cestu. Vorkosigan sepnul ruce za zády. Cordelia strčila ruce do kapes své oranžové košile. Illyan šel za nimi jako pes, kterého nemohli setřást. Vyšli z tábora a zamířili k lesu.
"Jsem ráda, že jste přišel," řekla Cordelia. "Chtěla jsem se vás na pár věcí zeptat."
"Ano. Chtěl jsem vás navštívit dřív, ale měl jsem dost práce, když jsem chtěl tuhle záležitost řádně uzavřít."
Kývla směrem ke žlutým výložkám na jeho límci. "Blahopřeju vám k povýšení."
"Jo, tohle." Letmo se jedné výložky dotkl. "To je bezvýznamné. Jen formalita, která má urychlit mou práci."
"A jaká je to práce?"
"Rozpustit armádu, hlídat prostor kolem téhle planety a vozit politiky sem a tam mezi Barrayarem a Escobarem. Všeobecný úklid, teď když večírek skončil. Dozor nad výměnou zajatců."
Šli po široké, vyšlapané stezce zelenošedým lesem a stoupali po svahu ke kráteru.
"Chtěl jsem se omluvit za to, že jsem vás vyslýchal pod vlivem drog. Vím, že vás to hluboce urazilo. Musel jsem to udělat, bylo to nezbytné. Armáda to potřebovala."
"Nemáte se za co omlouvat." Pohlédla zpátky na Illyana. Musela se dozvědět… "Jak jsem si později uvědomila, není doslova nic, za co byste se měl omlouvat."
Neodpověděl. "Rozumím," řekl nakonec. "Jste velmi bystrá."
"Naopak, jsem velice popletená."
Otočil se k Illyanovi. "Poručíku, moc bych si přál, abyste mi prokázal laskavost. Chtěl bych být pár minut o samotě s touto dámou, abych s ní projednal velice soukromou záležitost."
"To bych neměl dělat, pane. To přece víte."
"Kdysi jsem ji požádal, aby se za mě provdala. Nikdy mi neodpověděla. Když vám dám své slovo, že nebudeme mluvit o ničem, co se toho netýká, smím mít na chvíli soukromí?"
"Ach tak…" Illyan se zamračil. "Vaše slovo, pane?"

"Mé slovo Vorkosigana."
"Tak… to je asi v pořádku." Illyan si nevrle sedl na padlý kmen a čekal, zatímco Vorkosigan a Cordelia pokračovali v chůzi dál po stezce.
Nahoře se ocitli na povědomé výspě s výhledem do kráteru, na stejném místě, kde kdysi dávno Vorkosigan plánoval, jak se opět zmocnit své lodi. Posadili se na zem a pozorovali činnost v táboře. Z této vzdálenosti nebylo nic slyšet.
"Bývaly doby, kdybyste to byl nikdy neudělal," poznamenala Cordelia. "Myslím to, že byste dal falešné slovo."
"Časy se mění."
"Ani byste mi nelhal."
"To je pravda."
"A nezastřelil byste bez rozmyšlení člověka za zločiny, kterých se neúčastnil."
"To nebylo bez rozmyšlení. Předtím stál před válečným soudem, byl to souhrnný proces. A rychle to napravilo zdejší situaci. A v každém případě to uspokojí Mezihvězdnou soudní komisi. Od zítřka je budu mít na krku. Budou vyšetřovat týrání zajatců."
"Myslím, že jste zaslepený krví. Jednotlivé životy pro vás ztrácejí význam."
"Ano. Bylo jich tolik. Už je čas toho nechat." Výraz jeho slov i tváře zmrtvěl.
"Jak vás císař získal pro takovou… výjimečnou vraždu? Právě vás, ze všech lidí. Byl to váš nápad? Nebo jeho?"
Nesnažil se vymlouvat ani nic popírat. "Byl to jeho nápad, a Negriho. Jsem jen jeho agent."
Jemně tahal prsty za stonky trávy a jeden po druhém je delikátně lámal. "Nepřišel s tím přímo. Nejdřív mě požádal, abych převzal velení invaze na Escobar. Začal úplatkem - pozice místokrále této planety, až bude kolonizovaná. Odmítl jsem. Pak zkusil vyhrožovat, řekl, že mě předhodí Grišnovovi a nechá mě zavřít pro zradu bez císařské milosti. Poslal jsem ho k čertu, ani jsem nepoužil tolik slov. To byl mezi námi dvěma špatný moment. Pak se omluvil. Začal mi říkat lorde Vorkosigane - když chtěl být urážlivý, oslovoval mě kapitáne. Pak zavolal kapitána Negriho se složkou, která ani neměla název, a hra skončila.
Rozum. Logika. Argumenty. Důkazy. Seděli jsme v místnosti čalouněné zeleným hedvábím v císařské rezidenci na Vorbarr Sultaně celý jeden osudový týden, císař, Negri a já, a probírali jsme to, zatímco Illyan se nudil v hale a studoval císařovu sbírku umění. Mimochodem, Illyana jste odhadla správně. O skutečném účelu invaze nemá tušení.
Nakrátko jste viděla i prince. Můžu k tomu dodat, že jste ho viděla v jeho nejlepší formě. Vorrutyer kdysi mohl být jeho učitelem, ale princ ho už dávno překonal. Ale kdyby byl měl aspoň minimální ponětí o politické službě, myslím, že by mu byl jeho otec odpustil i ty nejhorší osobní neřesti.
Byl nevyrovnaný a obklopil se lidmi, v jejichž zájmu bylo učinit ho ještě nevyrovnanějším. Byl pravým synovcem svého strýce Jurije. Grišnov chtěl skrz něj vládnout Barrayaru, až princ nastoupí na trůn. Sám o sobě Grišnov by myslím byl ochotný počkat - za posledních osmnáct měsíců princ zorganizoval na svého otce dva atentáty."
Cordelia nehlučně hvízdla. "Skoro to začínám chápat. Ale proč jste ho prostě tiše neodklidili z cesty? Císař a váš kapitán Negri by to jistě dokázali, když nikdo jiný."
"O tom se taky diskutovalo. Bůh mi pomoz, dokonce jsem se nabídl, že tu akci provedu, měla to být alternativa k téhle… krvavé lázni."
Odmlčel se. "Císař umírá. Už nemá čas čekat, až se to vyřeší samo. Je skoro posedlý touhou nechat po sobě svou dynastii v pořádku. Ale problémem je princův syn. Jsou mu teprve čtyři. Šestnáct let regentské vlády je dlouhá doba. Když je teď princ mrtvý, Grišnov a celá ministerská strana by rovnou vyplnili to mocenské vakuum, kdybychom je nechali na pokoji.
Prince zabít nestačilo. Císař měl dojem, že musí zničit celou prováleč nou stranu, a to tak účinně, aby opět nepovstala aspoň jednu celou generaci. A já jsem byl na ráně a hudroval jsem na strategické problémy s Escobarem. Pak Negriho špionážní síť přinesla zprávu o plazmových zrcadlech. Vojenská rozvědka tu informaci neměla. Potom jsem přišel zase já s novinkou, že moment překvapení je ztracen. Víte, že část toho také zatajil? Nemohlo to skončit jinak než katastrofou. A pak tam byl Grišnov, prováleč ná strana a princ, a všichni toužili po slávě. Císař musel jen ustoupit o krok a nechat je, aby se řítili do vlastní zkázy." Trávu teď vytahoval po hrstech.
"Všechno to tak krásně zapadalo do sebe, bylo to přímo hypnoticky fascinující. Ale riskantní. Dokonce byla možnost, že když události necháme, aby nabraly vlastní vývoj, budou zabiti všichni kromě prince. Poslali mě tam, kde jsem měl přehled o tom, jestli všechno jde podle scénáře. Podněcoval jsem prince, abych si byl jistý, že bude v pravý čas v první linii. To byla ta scénka, které jste byla svědkem v mé kabině. Já jsem vůbec nebyl rozčilený. Jen jsem zatloukal další hřebík do rakve."
"Už asi chápu, proč další agent byl… lodní šéflékař?"
"Jistě."
"Roztomilé."
"To jistě." Vorkosigan si lehl do trávy a hleděl do tyrkysového nebe. "Nedokážu být ani poctivý vrah. Vzpomínáte si, jak jsem říkal, že chci jít do politiky? Myslím, že z té ambice jsem vyléčený."
"A co Vorrutyer? Toho jste taky měl nechat zabít?"
"Ne. V původním scénáři měl být obětním beránkem. Jeho role by byla, aby se císaři po katastrofě omluvil za celý ten nezdar, a sice v plně japonském smyslu slova. Měla to být součást celkového zhroucení válečné strany. Na to, že byl princův duchovní rádce, jsem mu jeho osud nezáviděl. Celou dobu, co se po mně vozil, jsem viděl, jak se mu půda drolí pod nohama. Byl z toho zmatený. Byl zvyklý na to, že mě vždycky dokázal rozvzteklit. Pro něj to byl ohromný sport, když jsme byli mladší. Nechápal, proč tu schopnost ztratil." Jeho zrak byl stále zaostřený někam do vysoké modré prázdnoty, nedíval se na ni.
"Jestli vám na tom záleží, tak jeho smrt zachránila spoustu jiných životů. Byl by se pokoušel pokračovat v boji hodně

dlouho, aby si zachránil svou politickou kůži. Za tu cenu mě nakonec koupili. Myslel jsem si, že když budu ve správný čas na správném místě, dokážu ústup zvládnout lépe než kdokoli jiný z generálního štábu."
"Takže jsme byli všichni jen nástroje Ezara Vorbarry," řekla Cordelia pomalu s pocitem nevolnosti. "Já a můj konvoj, vy, Escobarané - dokonce i ten Vorrutyer. Tolik pokud jde o vlastenecké nadšení a spravedlivý hněv. Všechno je jen šaráda."
"To je pravda."
"Je mi z toho hodně zima. Byl princ opravdu tak špatný?"
"O tom není pochyb. Nebudu vás znechucovat podrobnostmi z Negriho zprávy…, ale císař řekl, že když se to neudělá teď, museli bychom to zkusit sami o pět nebo deset let později a pravděpodobně bychom to zpackali a všichni naši přátelé by zahynuli v celoplanetární občanské válce. On zažil během svého života dvě. To byla ta noční můra, která ho pronásledovala. Nějaký Caligula nebo Jurij Vorbarra mohou vládnout dlouho, zatímco čestní muži váhají udělat, co je třeba, aby je zastavili, a ti nejhorší na tom jen vydělají. Císař sám sebe neušetří ničeho. Pořád pročítá zprávy - dostával všechny slovo od slova perfektní. Tohle nepodnikl snadno nebo s lehkým srdcem. Možná nesprávně, ale ne snadno. Nechtěl, aby princ zemřel v hanbě, víte. Byl to poslední dar, který mu mohl dát."
Seděla strnule, objímala si kolena a vrývala si do paměti jeho profil. Měkký odpolední větřík šuměl v lese a rozfoukával zlatou trávu.
Otočil se k ní. "Bylo to špatné, Cordelie, když jsem na to přistoupil? Kdybych nešel já, prostě by našel někoho jiného. Vždycky jsem se snažil jít po cestě cti. Ale co má člověk dělat, když všechny možnosti jsou zlé? Čin je hanebný, nečinnost je hanebná a každá cesta vede do křovin smrti."
"Vy chcete, abych vás soudila?"
"Někdo musí."
"Je mi líto. Já vás můžu milovat. Můžu pro vás nebo s vámi truchlit. Můžu sdílet vaši bolest. Ale nemůžu vás soudit."
"Ach tak." Otočil se na břicho a díval se dolů k táboru. "Moc s vámi mluvím. Kdyby mi můj mozek někdy dovolil útěk od reality, asi by se ze mě stal blábolící šílenec."
"Vy s nikým jiným takhle nemluvíte, že?" zeptala se poplašeně.
"Proboha, to ne. Vy jste - vy jste - já nevím, co jste. Ale potřebuju vás. Provdáte se za mě?"
Vzdychla a položila si hlavu na kolena. Kolem prstu si omotala stonek trávy. "Já vás miluju. To doufám víte. Ale Barrayar nemůžu přijmout. Barrayar žere své děti."
"To je všechno ta zatracená politika. Jsou lidé, kteří stráví celý život, aniž by o ní vůbec věděli."
"Ano, ale vy nejste jeden z nich."
Posadil se. "Nevím, jestli bych dostal vízum do Kolonie Beta."
"Letos asi ne. Ani příští rok. Všichni Barrayarani jsou tam teď pokládáni za válečné zločince. Pokud jde o politiku, nezažili jsme podobné vzrušení celá léta. Jsou z toho momentálně jako opilí. A pak je tu ještě Komarr."
"Chápu. Měl bych problém dostat práci i jako instruktor džuda. A vzato kolem a kolem, asi bych neměl psát paměti."
"Teď zrovna byste se asi těžko vyhnul davovému lynčování." Podívala se na jeho ponurý obličej. Chyba - vzalo ji to u srdce. "Já-já musím jet domů, aspoň na čas. Navštívit rodinu a promyslet si všechno v míru a v klidu. Možná, že bychom vymysleli nějaké alternativní řešení. Můžeme si aspoň psát."
"To asi ano." Vstal a pomohl vstát i jí.
"Kde teď po tom všem budete?" zeptala se. "Máte zpátky svou hodnost."
"No, musím dokončit všechnu tu špinavou práci," mávl rukou směrem k zajateckému táboru a naznačil tím celé escobarské dobrodružství. "- a pak myslím taky pojedu domů. A budu se opíjet. Už mu nemůžu sloužit. V téhle věci mě využil. Smrt jeho syna a pěti tisíc mužů, kteří ho doprovázeli do pekla, bude od nynějška vždycky stát mezi námi. Vorhalas, Gottyan…"
"Nezapomeňte na Escobarany. A taky na pár Beťanů."
"Budu si je pamatovat." Kráčel vedle ní po stezce. "Je něco, co v táboře potřebujete? Pokusil jsem se postarat o to, aby tu byly veškeré zásoby v rámci našich limitů, ale je možné, že jsem něco přehlédl."
"Vypadá to, že tábor je teď v pořádku. Já nic zvláštního nepotřebuju. Co všichni opravdu potřebujeme, je jet domů. Ne - když na to teď myslím, chtěla bych od vás jednu laskavost."
"Jmenujte ji," řekl dychtivě.
"Hrob poručíka Rosemonta. Nikdy nebyl označen. Možná, že už se tam nikdy nedostanu. Dokud je ještě možné najít zbytky našeho tábora, mohl byste tam někoho poslat, aby ho označil? Mám všechna jeho čísla a data, vyplňovala jsem osobní papíry dost často. Pořád si je pamatuju."
"Osobně na to dohlédnu."
"Počkejte." Zastavil se a Cordelia k němu natáhla ruku. Jeho silné prsty obemkly její zašpičatělé, jeho pokožka byla teplá a suchá a jeho dotek ji pálil. "Než vyzvedneme chudáka poručíka Illyana…"
Vzal ji do náruče a políbili se, poprvé a dlouze.
"Ach bože," zamumlala poté. "Asi to byla chyba. Tolik to bolí, když přestaneš."
"No tak mě nech…" Jeho ruka jí jemně pohladila vlasy a pak se do nich zoufale zabalila a vytvořila lesklou kouli. Znovu se políbili.
"Ehm, pane?" poručík Illyan, blížící se po cestě, si hlasitě odkašlal. "Nezapomněl jste na štábní konferenci?"
Vorkosigan Cordelii s povzdechem odstrčil. "Ne, poručíku, nezapomněl jsem."
"Smím vám blahopřát, pane?"
"Ne, poručíku."
Illyan se přestal usmívat. "Já… já vám nerozumím, pane."

"To je úplně v pořádku, poručíku." Pokračovali v chůzi. Cordelia zase měla ruce v kapsách a Vorkosigan sepnul své za zády.
ü
Druhý den pozdě odpoledne, když už většina escobarských žen odletěla raketoplánem k lodi, která je měla odvézt domů, se u dveří přístřešku objevil vyšňořený barrayarský strážce a ptal se po kapitánce Naismithové.
"Admirál posílá uctivý pozdrav, madam, a rád by věděl, jestli byste laskavě nepřišla zkontrolovat údaje na tabulce, kterou nechal udělat pro vašeho důstojníka. Je ve své kanceláři."
"Ano, jistě."
"Cordelie, prokristapána, nechoď tam sama," zasyčela poručice Alfrediová.
"To je v pořádku," odpověděla jí Cordelia polohlasně. "Vorkosigan není zlý."
"Ano? A co chtěl včera?"
"Už jsem ti to říkala, chtěl zařídit tu tabulku."
"To nemohlo trvat celý dvě hodiny. Uvědomuješ si, že jste byli pryč tak dlouho? Viděla jsem, jak na tebe koukal. A ty - když ses vrátila, vypadala jsi jako ohřátá smrt."
Cordelia podrážděně odmávla její starostlivé protesty a následovala extrémně zdvořilého strážce do zásobovacích jeskyní. Administrativní kanceláře barrayarských vojenských sil byly zřízeny v jedné postranní komoře. Panovala tam obezřetná, činorodá atmosféra, naznačující, že štábní důstojníci jsou nablízku, a vskutku, když vstoupili do Vorkosiganovy kanceláře, kde bylo jeho jméno zdobně napsáno přes rozmazané jméno jeho předchůdce, našli ho tam. Illyan, jeden kapitán a jeden komodor s ním stáli kolem obrazovky počítače a zřejmě se účastnili nějaké porady. Vorkosigan se ohlédl a pozdravil opatrným pokývnutím, na které odpověděla stejně. Ráda bych věděla, jestli jsou moje oči stejně hladové jako jeho, pomyslela si. Tahle ukázka dobrých mravů, kterou předvádíme, abychom skryli své soukromé myšlenky, nebude k ničemu, když si nebudeme hlídat výraz očí.
"Je to na kapitánově stole, Cor - kapitánko Naismithová," ukázal jí mávnutím ruky. "Běžte a prohlédněte si to." Opět věnoval pozornost svým čekajícím důstojníkům.
Byla to prostá ocelová tabulka, standardní, jakou vydávala barrayarská armáda. Jméno, čísla a data byly správně. Krátce se tabulky dotkla. Vypadala, že vydrží dlouho. Vorkosigan skončil poradu a přistoupil k ní.
"Je to dobré?"
"Fajn." Usmála se na něj. "Našli jste ten hrob?"
"Ano, váš tábor je stále z malé výšky rozeznatelný ze vzduchu. Ale další dešťová sezona by ho už zlikvidovala."
Přes rozruch u vchodu se k nim donesl hlas strážce hlídajícího dveře. "To říkáte vy. Co já vím, tak by to mohly být bomby. To nemůžete vézt dovnitř." Následoval další hlas, který mu odpověděl: "On to musí osobně podepsat. To jsou zase moje rozkazy. Vy chlapi se chováte, jako kdybyste tu válku vyhráli."
Druhý mluvčí, muž ve tmavočervené uniformě escobarského laboranta, prošel pozadu dveřmi. Táhl za sebou plovoucí paletu vznášející se na laně, která vypadala jako nějaký bizarní balon. Byla naložená velkými kanystry, každý byl asi půl metru vysoký a posázený kontrolními panely a vstupními otvory. Cordelia je okamžitě poznala, ztuhla a udělalo se jí špatně. Vorkosiganův obličej byl bez výrazu.
Technik se rozhlédl. "Na tohle mám doručenku, kterou musí podepsat admirál Vorkosigan osobně. Je tady?"
Vorkosigan pokročil o krok kupředu. "Já jsem Vorkosigan. Co je to, pane…"
"- laborant," napověděla mu šeptem Cordelia.
"- laborante?" dokončil Vorkosigan hladce, i když rozezlený pohled, který jí věnoval, naznačoval, že to nebyla přesně ta nápověda, kterou chtěl.
Technik se kysele usmál. "Tohle vracíme odesilateli."
Vorkosigan obešel paletu. "Ano, ale co to je?"
"Všichni vaši parchanti," řekl technik.
Cordelia rozpoznala nelíčený zmatek ve Vorkosiganově hlase a dodala: "To jsou děložní replikátory - ehm -, admirále. Plně vybavené, s vlastním zdrojem energie - ale potřebují servis, to ano -"
"Každý týden," souhlasil laborant se zlomyslnou srdečností. Vytáhl datový disk. "Posílají vám s nimi instrukce."
Vorkosigan vypadal vyděšeně. "A co s nimi mám k čertu dělat?"
"Myslel jste si, že na tuhle otázku odpoví naše ženské, co?" odvětil laborant stroze a sarkasticky. "Osobně bych navrhoval, abyste je pověsil jejich otcům kolem krku. Na každém je označení otcovské části genu, takže byste neměl mít problém se zjištěním, komu co patří. Tady to podepište."
Vorkosigan převzal podpisovou destičku a dvakrát si ji přečetl. Opět obešel paletu a s hluboce ustaraným pohledem počítal kontejnery. Dokončil okruh u Cordelie a řekl tiše: "Nevěděl jsem, že dokážou dělat něco takového."
"U nás doma se používají pořád."
"Musejí být fantasticky komplexní."
"A taky drahé. Jsem překvapená - asi se jen nechtěli dohadovat, jestli je vezmou domů s jejich matkami. Některé z nich byly hodně emocionálně rozrušené ohledně potratu. Jste vinní ztrátou jejich pokrevní linie." Její slova ho zasahovala jako kulky; litovala, že se nevyjádřila jinak. "A jsou všechny živé?"
"Jistě. Vidíš ta zelená světla? Mají placenty a všechno ostatní. Plavou ve své plodové vodě stejně jako doma."
"Pohybují se?"
"Myslím, že ano."
Přetřel si tvář a s pohledem štvance zíral na kontejnery. "Sedmnáct. Bože, Cordelie, co s nimi budu dělat? Mám doktora, samozřejmě, ale…" Otočil se k fascinovanému úředníkovi. "Sežeňte šéflékaře, ať se sem okamžitě dostaví." Obrátil se zpátky ke Cordelii a pokračoval polohlasně: "Jak dlouho ty věci budou fungovat?"

"Celých devět měsíců, když bude třeba."
"Můžu dostat to potvrzení, admirále?" řekl laborant hlasitě. "Čekají mě další povinnosti." Zvědavě si prohlížel Cordelii v jejím oranžovém pyžamu.
Vorkosigan nepřítomně načmáral své jméno světelným perem dolů na podpisovou destičku, připojil otisk palce a podal ji zpátky laborantovi. Stále vypadal jako hypnotizovaný nákladem kanystrů na paletě. Cordelia je také obešla s morbidní zvědavostí a přečetla si data. "Ten nejmladší vypadá asi sedm týdnů starý. Nejstaršímu jsou víc než čtyři měsíce. To se muselo stát hned potom, co válka začala."
"Ale - co já mám s nimi dělat?" opakoval pro sebe. Cordelia ho nikdy neviděla ve větších rozpacích.
"Co obyčejně děláte s nemanželskými dětmi vojáků? Ta situace přece už někdy musela nastat, i když asi ne v takovémhle měřítku."
"Obyčejně vyvoláme potrat. V tomhle případě se to asi už v jistém smyslu stalo. Tolik problémů - očekávají, že je necháme naživu? Plovoucí plody - miminka v konzervách…"
"Já nevím," povzdechla Cordelia zamyšleně. "Tohle je skupinka naprostých lidských vyvržženců. Jenže - nebýt milosti boží a seržanta Bothariho, jedno z těchhle konzervovaných dětí mohlo být moje a Vorrutyera. Nebo taky moje a Bothariho."
Vorkosigan při tom pomyšlení vypadal, že je mu nanic. Snížil hlas skoro do šepotu a začal znovu: "Ale co já… co ty bys chtěla, abych s nimi udělal?"
Musí to být docela šok, náhle zjistit, že jsi sedmnáctkrát těhotný - a ještě k tomu v tvém věku, pomyslela si. Zdusila černý humor - Vorkosigan byl tak jasně vyvedený z míry - a slitovala se nad jeho zmatkem. "Asi by ses měl o ně postarat. Nemám tušení, co to bude obnášet, ale - podepsal jsi převzetí."
Vzdychl. "Pravda. Svým způsobem jsem dal své slovo." Použil pro problém známý termín, a tím znovu nabyl rovnováhu. "Mé slovo Vorkosigana, po pravdě řečeno. Ano. Dobře. Objektivně definováno, máme plán útoku a můžeme pracovat."
Vstoupil lékař a zarazil se při pohledu na vznášející se paletu. "Co sakra - ach, ano, já vím, co to je. Nikdy jsem si nemyslel, že to uvidím…" Přejel prsty přes jeden kanystr s výrazem určitého technického zájmu. "To jsou naše?"
"Zdá se, že ano, všechny," odpověděl Vorkosigan. "Escobarani nám je poslali zpátky."
Lékař se zasmál. "Pěkně obscénní gesto. Ale asi je jasné proč. Proč je prostě nespláchneme?"
"Asi kvůli nějaké nevojenské představě o hodnotě lidského života," řekla Cordelia vztekle. "Některé kultury ji mají."
Lékař zvedl obočí, ale jak její slova, tak absolutní nedostatek pobavení v obličeji jeho velitele ho zkrotily.
"Tady jsou instrukce," Vorkosigan mu podal disk.
"Jo, dobře. Můžu jeden vyprázdnit a rozebrat?"
"Ne, to nemůžete," řekl Vorkosigan chladně. "Dal jsem své slovo, že se o ně postaráme. O všechny."
"Jak vás k tomu k čertu přiměli? No dobře, třeba si seženu jeden později…" Znovu si začal lesklé přístroje prohlížet.
"Máte tady vybavení, abyste zvládli všechny problémy, které mohou nastat?" zeptal se Vorkosigan.
"To tedy nemáme. Jediné místo by byla Císařská vojenská nemocnice. A ti ani nemají porodnické oddělení. Ale vsadím se, že Výzkum by tyhle miláčky strašně rád dostal…"
Cordelii trvalo jednu závratnou chvilku, než si uvědomila, že doktor mluví o kontejnerech, ne o jejich obsahu.
"Během týdne budou potřebovat servis. Můžete to tady provést?"
"Asi ne…" Lékař vložil disk do monitoru úředníkova terminálu a začal ho projíždět. "Musí tu být deset kilometrů psaných instrukcí… aha. Ne. Nemáme - ne. Smůla, admirále. Obávám se, že tentokrát budete muset svoje slovo odvolat."
Vorkosigan se usmál bez humoru, jako vlk. "Pamatujete si, co se stalo poslednímu člověku, který zpochybnil moje slovo?"
Lékařův úsměv se vytratil a na tváři mu zůstal nejistý výraz.
"Tak tohle jsou vaše rozkazy," pokračoval Vorkosigan stroze. "Během třiceti minut vy osobně odletíte s těmito… věcmi rychlou kurýrní lodí. Ta dorazí do Vorbarr Sultany dřív než za týden. Půjdete do Císařské vojenské nemocnice a jakýmkoli způsobem jim zabavíte lidi a vybavení, které je třeba k… dokončení projektu. Sežeňte si císařský příkaz, když budete muset. Přímo, ne postranními kanály. Jsem si jistý, že náš přítel Negri vás spojí. Dohlédněte na to, aby byly usazené na místě, dostaly servis, a pak se mi hlaste."
"To přece nemůžeme zvládnout za týden! Ani s kurýrem!"
"Zvládnete to za pět dní, při rychlosti šesti bodů nad pohotovostní maximum po celou cestu. Jestli inženýr ví, co dělá, motory nevybuchnou, dokud se nedostanete na osmičku. Je to úplně bezpečné." Ohlédl se přes rameno. "Couere, shromážděte posádku kurýrní lodě, prosím vás. A spojte mě s kapitánem, chci mu dát rozkazy osobně."
Komodor Couer zdvihl obočí, ale poslušně vstal.
Lékař s pohledem na Cordelii ztišil hlas. "Vidím tady beťanskou sentimentalitu, pane? V císařské službě je to trochu zvláštní, nemyslíte?"
Vorkosigan se usmál s přivřenýma očima a odpověděl mu stejným tónem: "Vidím tu beťanské porušení kázně, doktore? Byl bych vám vděčný, kdybyste soustředil svou energii na provedení rozkazů namísto na vymýšlení výmluv, proč nemůžete."
"Bylo by zatraceně snazší prostě otevřít kohoutky. A co s nimi hodláte dělat, až budou - kompletní, narození, nevím, jak tomu chcete říkat. Kdo za ně pak převezme zodpovědnost? Chápu vaši snahu udělat dojem na vaši přítelkyni, ale myslete dopředu, pane!"
Vorkosigan prudce svraštil obočí a z hloubi hrdla zavrčel. Lékař poodstoupil. Vorkosigan překryl zavrčení odkašláním a nadechl se.

"To bude můj problém. Moje slovo. Tam vaše zodpovědnost končí. Máte pětadvacet minut, doktore. Když to dokážete včas, možná vás nechám cestovat uvnitř raketoplánu." Jeho drobný bílý úsměv byl výmluvně agresivní. "Až je umístíte v Císařské vojenské, můžete si vzít tři dny dovolené, jestli chcete."
Lékař uznal porážku, ironicky pokrčil rameny a zmizel, aby si připravil věci na cestu.
Cordelia se za ním podívala s výrazem pochybností. "Udělá to?"
"Ale ano, jen mu chvíli trvá přesměrovat myšlení. Než dorazí do Vorbarr Sultany, bude se tvářit, že ten projekt sám vymyslel - a ty děložní replikátory taky." Vorkosiganův pohled se vrátil ke vznášející se paletě. "To je největší…"
Vstoupil strážný. "Promiňte, pane, ale kapitán escobarského raketoplánu se ptá po kapitánce Naismithové. Jsou připraveni k odletu."
Z komunikačního monitoru promluvil Couer: "Mám na lince kapitána kurýrní lodě, pane."
Cordelia věnovala Vorkosiganovi pohled bezmocné frustrace. Potvrdil ho malým potřesením hlavy a oba se beze slova vrátili ke svým povinnostem. Když Cordelia odcházela, přemýšlela o doktorových posledních slovech. A to jsme si mysleli, že jsme opatrní, řekla si. Opravdu si musíme dávat pozor na oči.

KAPITOLA 12

Cestovala domů asi s dvěma sty dalšími lidmi, většinou Escobarany, na palubě dopravní lodi z Tau Ceti narychlo pro ten účel upravené. Lidé trávili hodně času tím, že si navzájem sdělovali své příběhy a sdíleli vzpomínky ze zajetí. Brzy si uvědomila, že jejich schůzky jsou nenápadně řízené značným počtem důstojníků-psychologů, které Escobarané s lodí poslali. Po nějaké době začalo být její mlčení o vlastních zážitcích nápadné. Naučila se vypozorovat techniky, kterými je shromažďovali na zdánlivě improvizovaných skupinových terapiích, a vždycky se včas ztratila.
Nestačilo to. Zjistila, že ji tiše, ale vytrvale pronásleduje mladá inteligentní žena jménem Irena. Cordelia usoudila, že jí museli přidělit její případ. Vyskytovala se u jídla, na chodbách a ve společenských místnostech, vždy s novou záminkou, jak navázat rozhovor. Cordelia se jí vyhýbala, jak mohla, a když nemohla, obratně a někdy bez obalu nasměrovala rozhovor na jiné téma.
Po dalším týdnu dívka zmizela v davu, ale jednoho dne se Cordelia vrátila do své kabiny a zjistila, že její spolubydlící je pryč. Nahradila ji jiná, dobrácká starší žena s upřímným pohledem, oblečená v civilu. Nebyla to bývalá zajatkyně.
Cordelia si zachmuřeně lehla na postel a pozorovala ji, jak si vybaluje věci.
"Ahoj, já jsem Joan Spragueová," představila se žena vesele.
Nastal čas mluvit přímo. "Dobré odpoledne, doktorko Spragueová. Mýlím se, když vás identifikuji jako Ireninu šéfku?"
Spragueová se odmlčela. "Máte úplnou pravdu. Ale já raději udržuji vztahy na neformální bázi."
"Ale vůbec ne. Vy chcete udržet zdání, že jsou na neformální bázi. Dovedu rozeznat rozdíl."
"Vy jste velmi zajímavá, kapitánko Naismithová."
"Ano, a vás je tady víc a já jsem sama. Když budu souhlasit, že si s vámi pohovořím, odvoláte své ostatní psy?"
"Jsem tu, abyste si mohla se mnou promluvit - ale až budete připravená."
"Tak se mě ptejte na to, co chcete vědět. Ať to máme za sebou a obě si budeme moci odpočinout." Vlastně bych nějakou terapii potřebovala, řekla si Cordelia toužebně. Je mi hrozně…
Spragueová se s mírným úsměvem posadila na postel a soustředěně se na ni zadívala. "Chtěla bych zkusit pomoci vám vzpomenout si na to, co se stalo, když jste byla jako zajatkyně na barrayarské vlajkové lodi. Když si to uvědomíte, ať je to jakkoli hrozné, bude to první krok k vašemu uzdravení."
"Hm, mám dojem, že tady jde o nedorozumění. Naprosto jasně si pamatuju všechno, co se během té doby stalo. Nemám žádný problém s tím, abych si to uvědomila. Ráda bych se toho naopak zbavila, aspoň natolik, abych občas mohla spát."
"Aha. Pokračujte. Chcete mi popsat, co se tam stalo?"
Cordelia jí popsala všechny události od okamžiku skoku červí dírou z Kolonie Beta až po vraždu Vorrutyera, ale skončila vyprávění před okamžikem, kdy vstoupil Vorkosigan. "Pak jsem pár dní využívala různých skrýší na lodi, ale nakonec mě chytli a dali zpátky do vězení," řekla neurčitě.
"Dobře. Takže si nepamatujete, že vás admirál Vorrutyer znásilnil a že jste ho zabila."
"Neznásilnil mě a nezabila jsem ho. Myslím, že jsem se vyjádřila jasně."
Doktorka lítostivě potřásla hlavou. "V hlášení stojí, že Barrayarané vás odvedli z tábora dvakrát. Pamatujete si, co se tehdy stalo?"
"Ano, samozřejmě."
"Můžete mi to popsat?"
Vyhnula se odpovědi. "Ne." Tajemství princovy vraždy by pro Escobarany nemělo význam - těžko už mohli nenávidět Barrayarany víc -, ale pouhá zvěst o pravdě by mohla být zničující pro občanský pořádek na Barrayaru. Nepokoje, vojenská vzpoura, pád Vorkosiganova císaře - to by byly pouhé počáteční možné následky. Kdyby na Barrayaru vypukla občanská válka, mohl by v ní být Vorkosigan zabit? Bože, prosím tě, už žádnou smrt, prosila Cordelia unaveně.
Spragueovou to zjevně velice zajímalo. Cordelia cítila nátlak. Opravila se: "Měla jsem důstojníka, který byl zabit během beťanského průzkumu planety - o tom doufám víte?" Doktorka přikývla. "Na moji žádost zařídili, aby byla na jeho hrob umístěna tabulka. To je všechno."
"Rozumím," povzdechla Spragueová. "Měli jsme už podobný případ. Tu dívku také znásilnil Vorrutyer nebo některý z jeho mužů, a jeho lékařský personál to kryl. Asi se snažili chránit jeho pověst."
"Ano, myslím, že jsem se s ní setkala na palubě vlajkové lodi. A byla taky v mém zajateckém baráku, že?"
Překvapený pohled Spragueové to potvrdil, i když udělala drobné neurčité gesto, naznačující profesionální utajení.

"V jejím případě máte pravdu," pokračovala Cordelia. "Jsem ráda, že dostává, co potřebuje. Ale se mnou se mýlíte. A taky se mýlíte, pokud jde o Vorrutyerovu pověst. Jediný důvod, proč o mně rozhlásili tuhle hloupou historku, je, že si mysleli, že bude vypadat líp, kdyby ho zabila slabá žena než jeden z jeho vlastních bojovníků."
"Fyzické důkazy z vašeho lékařského vyšetření mi stačí, abych o tom pochybovala," řekla Spragueová.
"Jaké fyzické důkazy?" zeptala se Cordelia udiveně.
"Důkazy mučení," odvětila doktorka chmurně a dokonce trochu naštvaně. Ale Cordelia věděla, že není naštvaná na ni.
"Cože? Nikdy mě nemučili."
"Ano, vynikající zastírací manévr. Je to odporné, ale fyzické stopy nedokázali zakrýt. Jste si vědomá toho, že jste měla zlomenou ruku, dvě zlámaná žebra, řadu pohmožděnin na krku, hlavě, rukou, pažích, prostě na celém těle? A vaše biochemie ukazuje na extrémní stres, smyslovou deprivaci, značnou ztrátu váhy, poruchy spánku, přebytek adrenalinu - mám pokračovat?"
"Jo, to," řekla Cordelia.
"Jo, to?" opakovala po ní doktorka se zdviženým obočím.
"To můžu vysvětlit," řekla Cordelia horlivě. Maličko se zasmála. "Svým způsobem za to asi můžete vy Escobarani. Byla jsem na vlajkové lodi v cele během jejich ústupu. Házelo to tam se mnou - všechno se okolo mlelo jako štěrk v plechovce, včetně mě. Odtamtud mám ty zlomené kosti a tak."
Doktorka si učinila poznámku. "Dobře. Velmi dobře, opravdu. To bylo chytré. Ale ne dost chytré - vaše kosti byly zlámané při dvou různých příležitostech."
"Ach tak," řekla Cordelia. A jak jí mám vysvětlit Bothariho, aniž bych se zmínila o Vorkosiganově kabině? Přítel se mě snažil uškrtit…
"Chtěla bych, abyste uvažovala o drogové terapii," řekla doktorka Spragueová opatrně. "Barrayarané vám perfektně zablokovali paměť, dokonce líp než té druhé, a u ní to vyžadovalo skutečně hluboké sondy. Ve vašem případě to myslím bude ještě víc zapotřebí. Ale musíme mít vaši dobrovolnou spolupráci."
"Díky bohu za to." Cordelia si lehla na postel a při pomyšlení na drogovou terapii si zakryla obličej polštářem. Krev jí stydla v žilách. Přemýšlela, jak dlouho by asi snesla hloubkové sondy pídící se po neexistujících vzpomínkách, než by si je začala vymýšlet, aby jim vyhověla. A co bylo ještě horší - první účinek sondování by musel vynést na povrch tajné agónie, které v její mysli překrývaly všechno ostatní - Vorkosiganovy skryté rány. Vzdychla, sundala si polštář z hlavy a přitiskla si ho na prsa. Vzhlédla a spatřila Spragueovou, jak ji velice starostlivě pozoruje. "Vy jste tu ještě?"
"Já tady budu pořád, Cordelie."
"To… toho jsem se bála."
Potom už z ní Spragueová nic nedostala. Cordelia se bála usnout, protože se obávala, že bude mluvit ze spaní nebo že ji dokonce budou ve spánku vyslýchat. Občas si trochu zdřímla, ale s úlekem se probudila, kdykoli se v kabině něco pohnulo, jako například když její spolubydlící v noci vstala a šla do koupelny. Cordelia nijak neobdivovala tajné záměry Ezara Vorbarry v této válce, ale aspoň uspěl v tom, co chtěl. Děsilo ji pomyšlení na všechnu tu bolest a smrt, které se ukázaly marné jako dým, a rozhodla se, že nedovolí, aby jí byla přičtena zbytečná smrt jakýchkoli Vorkosiganových vojáků, ano, dokonce ani smrt Vorrutyera a velitele tábora.
Na konci cesty byla daleko nervóznější než na jejím začátku. Byla na pokraji skutečného zhroucení, bušilo jí v hlavě, nemohla spát, podivně se jí třásla levá ruka a začínala koktat.
ü
Cesta z Escobaru do Kolonie Beta byla mnohem snazší. Trvala jen čtyři dny - ke svému překvapení zjistila, že speciálně pro ni poslali rychlou beťanskou kurýrní loď. Na holovizi ve své kabině si prohlížela zprávy. Byla z války smrtelně unavená, ale náhodou zaslechla Vorkosiganovo jméno a nedokázala odolat, aby si zprávu neprohlédla a dozvěděla se tak, jaký má veřejnost názor na jeho roli.
Se zděšením zjistila, že kvůli jeho práci se Soudní vyšetřovací komisí mu jak beťanský, tak escobarský tisk vyčítaly způsob, jakým se zacházelo se zajatci, jako kdyby je měl na starosti od začátku. Se vší parádou vytáhli starou, nepravdivou historii z Komarru a všude zlořečili jeho jménu. Ta nespravedlnost ji rozzuřila a znechuceně zprávy vypnula.
Konečně se dostali na oběžnou dráhu Kolonie Beta. Cordelia neopouštěla navigační a komunikační kanály, aby zahlédla aspoň kousek domova.
"Tak tady konečně máme naše staré pískoviště."
Kapitán jí vesele přepojil obraz. "Posílají pro vás raketoplán, ale nad hlavním městem je bouřka a trochu se to zdrží, než bouřka ustane natolik, aby mohli na letišti spustil zástěny."
"Tak já radši počkám a zavolám mámě až ze země," poznamenala Cordelia. "Ona teď asi bude v práci a nemá smysl ji tam obtěžovat. Nemocnice není od přistaviště raketoplánů daleko. Můžu si v klidu dát drink a počkat, až bude mít po směně, aby mě mohla vyzvednout."
Kapitán jí věnoval podivný pohled. "No tak jo."
Konečně loď přistála. Cordelia si se všemi potřásla rukou, poděkovala posádce kurýrní lodi za cestu a vstoupila do raketoplánu. Letuška ji přivítala s hromadou nových šatů.
"Co to všechno je? Panebože, konečně uniforma Expediční jednotky! Lepší pozdě než nikdy, co?"
"Oblékněte si to," pobízela ji letuška s neobvykle srdečným úsměvem.
"Proč ne." Už dlouho měla na sobě stále tutéž vypůjčenou escobarskou uniformu a už ji pořádně unavovala. Pobaveně vzala do ruky blankytné oblečení a lesklé černé vysoké boty. "Na co jezdecké boty, pro pána krále? V Kolonii Beta skoro koně nejsou, jen v zoo. Ale ti vypadají nebezpečně, to přiznávám."
Když zjistila, že je v raketoplánu jediná cestující, na místě se převlékla. S vysokými botami jí musela letuška pomoci.

"Ten, kdo tyhle boty navrhl, by je měl nosit do postele," zamumlala Cordelia. "Nebo možná je tam nosí."
Raketoplán klesal a Cordelia se postavila k oknu, aby se poprvé podívala na své rodné město. Žlutohnědý opar se konečně rozdělil, spirálou dosedli na letiště a dojeli ke vchodu.
"Vypadá to, že je tu dneska spousta lidí."
"Ano, prezident bude mít řeč," řekla letuška. "Je to úžasné, i když já jsem ho nevolila."
"Permanentní Freddy sehnal tolik lidí, aby si sem přišli poslechnout jeho řeč? To nevadí. Já se ztratím v davu. Tohle je trochu moc povyku a já bych dneska radši byla neviditelná."
Už cítila počínající zklamání a přemýšlela, jak bude hluboké. Escobarská doktorka měla pravdu v zásadě, i když ne ve faktech - ještě pořád musela splatit emocionální dluh, který se jí usadil jako hrouda někde pod žaludkem.
Motory raketoplánu naposled zaječely a ztichly. Cordelia vstala, ale kvůli usmívající se letušce cítila neklid. "Doufám, že mě tam nečeká nějaký u-uvítací výbor. Opravdu si myslím, že dneska bych to nezvládla."
"Někdo vám pomůže," ujistila ji letuška. "A už přichází."
Do raketoplánu vstoupil muž v civilním sarongu a široce se usmíval. "Dobrý den, kapitánko Naismithová. Já sem Philip Gould, prezidentův tiskový tajemník," představil se. Cordelia byla v šoku. Tiskový tajemník byla funkce na vládní úrovni. "Je mi ctí se s vámi setkat."
Reagovala rychle. "N-neplánujete tu nějakou obrovskou p-parádu, že ne? Já o-opravdu chci jen jít domů."
"No, pan prezident má v plánu projev. A také pro vás něco má," řekl uklidňujícím tónem. "Vlastně doufal, že by společně s vámi přednesl několik projevů, ale o tom si můžeme promluvit později. Ale i když neočekáváme, že by hrdinka z Escobaru trpěla trémou, připravili jsme pro vás několik poznámek. Budu pořád s vámi a pomůžu vám s narážkami a s tiskem." Podal jí ruční čtečku. "Zkuste vypadat překvapeně, až vystoupíte z raketoplánu."
"Já jsem překvapená." Rychle si prohlédla text. "Ttohle je s-snůška lží!"
Zatvářil se ustaraně. "Vždycky jste měla tenhle problém s výslovností?" zeptal se obezřetně.
"N-ne, to je památka na služby escobarských psychologů a na v-válku. Kdo s tímhle n-nesmyslem vůbec přišel?"
Řádek, který obzvlášť zachytil její pozornost, se zmiňoval o "zbabělém admirálu Vorkosiganovi a jeho smečce rváčů".
"Vorkosigan je nejstatečnější člověk, kterého jsem kdy potkala."
Gould ji vzal pevně pod paží a vedl ji k východu z raketoplánu. "Už musíme jít, abychom stihli holovizní přenos. Tak ten řádek prostě vynecháte, ano? A teď se usmívejte."
"Chci vidět svou matku."
"Je s prezidentem. Tak jdeme."
Vystoupili z tunelu vedoucího od východu z raketoplánu a spatřili chaotický zástup mužů, žen a kamer. Všichni najednou se začali překřikovat s otázkami. Cordelia se celá třásla, přicházelo to ve vlnách, které začínaly na dně jejího žaludku a šířily se vzhůru. "Já nikoho z těch lidí neznám," sykla ke Gouldovi.
"Nezastavujte se," zasyčel na ni zpátky přes strnulý úsměv. Na balkoně nad letištní halou postavili přehlídkovou tribunu. Halu zaplňoval pestrý dav ve sváteční náladě. Tváře se před Cordeliinýma očima rozmazávaly. Konečně uviděla známý obličej své matky, která se současně usmívala a plakala, a k potěšení novinářů, kteří všechno bedlivě natáčeli, jí padla do náruče.
"Dostaň mě odsud co nejdřív," zašeptala zuřivě matce do ucha. "Já už to moc dlouho nevydržím."
Matka si ji podržela na délku paže od sebe. Nechápala, stále se usmívala. Její místo zaujal Cordeliin bratr, za nímž se shromáždila jeho nervózní a pyšná rodina. Dívali se na ni a Cordelia měla pocit, že ji hltají očima.
Zahlédla svou posádku, také v nových uniformách. Stáli s nějakými vládními úředníky. Parnell jí ukázal vztyčený palec a usmíval se jako blb. Dostrkali ji na tribunu vedle pultíku, kde stál prezident Kolonie Beta.
Permanentní Freddy se jejím zmateným očím zdál být v nadživotní velikosti, veliký a kvetoucí. Proto asi působil v holovizi tak dobře. Popadl ji za ruku a za jásotu davu ji pozvedl. Cordelia si připadala jako idiot.
Prezident se svým projevem podával slušný výkon, dokonce se ani nemusel uchylovat k poznámkám na čtečce. Řeč byla plná šovinistického vlastenectví, které tak opojilo zemi potom, co odešla. Ani jedno slovo z deseti se nedotklo skutečné pravdy, dokonce ani z beťanského hlediska. Postupně a s velkým hereckým profesionalismem se propracoval k medaili. Cordelii začalo těžkopádně bít srdce, když pochopila, oč jde. Zoufale se snažila uniknout skutečnosti a otočila se k tiskovému tajemníkovi.
"To je pro mou p-posádku, za plazmová zrcadla?"
"Ti už své medaile dostali." Copak se nikdy nepřestane usmívat? "Tahle je jen pro vás."
"A-ach tak."
Jak se ukázalo, měla dostat medaili za svou statečnost, za to, že jako samotná žena bez pomoci provedla atentát na admirála Vorrutyera. Permanentní Freddy se ve skutečnosti vyhnul slovu atentát, stejně jako neomaleným výrazům, jako jsou vražda nebo zabití. Použil raději neurčité fráze jako "osvobození vesmíru od zlotřilé zmije".
Projev se dovlekl do konce a prezident jí vlastní rukou navlékl přes hlavu lesklou medaili, nejvyšší beťanský řád, na pestrobarevné stuze. Gould postrčil Cordelii před řečnický pult a ukázal na zeleně zářící slova z její čtečky, pochodující ve vzduchu před jejíma očima. "Začněte číst," zašeptal.
"Už jsem v záběru? Aha - ehm… Lidé Kolonie Beta, mého milovaného domova," to bylo prozatím v pořádku, "když jsem vás opustila, abych se postavila hrozbě barrayarské tyranie, na p-pomoc našemu příteli a spojenci Escobaru, neměla jsem ani tušení, že osud mě přivede tváří v tvář v-vznešenějšímu osudu."
A tady se odchýlila od scénáře. Sama sebe bezmocně pozorovala, jako kdyby se dívala na loď klesající do vln. "Nevím, co je tak v-vznešeného na zmasakrování sadistického osla Vorrutyera. A nepřijala bych medaili za v-vraždu neozbrojeného m-muže, i kdybych to udělala."
Sundala si medaili z krku. Stuha se jí zachytila ve vlasech, s bolestí a vztekem ji vytrhla. "Říkám to naposledy, já jsem

Vorrutyera nezabila. Vorrutyera zabil jeden z jeho vlastních mužů. Zezadu ho chytil a podřízl mu krk od ucha k uchu. Já jsem tam byla, k čertu. Celou mě zakrvácel. Novináři obou stran do vás cpou lži o té h-hloupé válce. Jsou to pitomí slídilové! Vorkosigan nevelel zajateckému táboru, když se tam odehrávala ta zvěrstva. Jakmile tam velení převzal, zastavil to. Z-z-zastřelil jednoho z vlastních důstojníků, jen aby uspokojil vaši t-touhu po pomstě, a taky ho to stálo jeho čest, to vám můžu říct."
Zvuk z řečnického pultu náhle odpojili. Otočila se k Permanentnímu Freddymu se slzami vzteku, přes které viděla jeho užaslý obličej rozmazaně, a vší silou mu hodila medaili zpátky. Minula jeho hlavu a lesklá medaile se skutálela dolů z balkonu do davu.
Někdo jí zezadu přitiskl paže k tělu. Vyvolalo to v ní nějaký zapomenutý reflex a zuřivě vykopla.
Kdyby se prezident nepokusil uhnout, nic by se mu nestalo. Takhle ho špička její jezdecké boty zasáhla do slabin s absolutní, neplánovanou přesností. Jeho rty se zaokrouhlily do nezvučného "och" a složil se za pultem.
Cordelia trhaně dýchala, a když jí tucet dalších rukou popadl za ruce, pas a nohy, začala plakat, "P-prosím, nezavírejte mě zase! Já bych to nevydržela. Já jsem jen chtěla jít domů. Dejte tu zatracenou ampuli pryč! Ne! Ne! Žádné drogy, prosím, prosím! Je mi to líto!"
Vytlačili ji ven a mediální událost roku se zhroutila stejně jako Permanentní Freddy.
ü
Hned potom ji odvedli do tiché místnosti, byla to jedna z kanceláří správy letiště. Po chvíli se dostavil prezidentův osobní lékař a vzal si vše na starost. Kromě Cordelie a její matky poslal všechny pryč a dal Cordelii trochu času, aby se vzpamatovala. Poté, co začala plakat, jí trvalo skoro hodinu, než se uklidnila. Konečně se v ní přestaly vzdouvat vlny trapnosti a pobouření a dokázala si sednout a mluvit, i když to znělo, jako by měla velkou rýmu.
"Prosím, omluvte mě u prezidenta. Kdyby mě někdo varoval nebo se mě předem zeptal - já teď zrovna nejsem v nejlepší formě."
"Měli jsme si to sami uvědomit," řekl lékař s lítostí. "Zažila jste těžkou zkoušku, a daleko víc se vás to osobně týkalo než to, co vojáci jinak obvykle prožívají. Omluvit bychom se měli my vám za to, že jsme vás vystavili zbytečnému stresu."
"Mysleli jsme si, že to bude hezké překvapení," dodala Cordeliina matka.
"Překvapení to tedy bylo. Jenom doufám, že mě za to nezavřou do čalouněné cely. Momentálně mám všech cel až až."
Při tom pomyšlení se jí sevřelo hrdlo a opatrně se nadechla, aby znovu nabyla klidu.
Přemýšlela o tom, kde teď asi je Vorkosigan a co dělá. Opíjet se znělo čím dál lépe a přála si, aby s ním přitom mohla být. Přitiskla si na kořen nosu palec a ukazováček a snažila se třením snížit napětí. "Můžu teď už jít domů?"
"Je venku ještě ten dav?" zeptala se její matka.
"Obávám se, že ano. Pokusíme se držet je zpátky."
S doktorem po boku a s matkou na druhé straně intenzivně vzpomínala na Vorkosiganův polibek po celou dlouhou cestu k matčinu pozemnímu vozidlu. Dav se na ni stále tlačil, ale zdál se tišší, uctivější a skoro vystrašený - velký rozdíl oproti jejich předcházející prázdninové náladě. Bylo jí líto, že jim zkazila slavnost.
ü
Před šachtou vedoucí k bytu její matky byl také zástup, i v hale před výtahovými tunely a dokonce i v prostoru před jejími dveřmi. Cordelia se usmála a mírně, opatrně jim zamávala, ale na všechny otázky odpovídala zavrtěním hlavou. Nedůvěřovala si, že by dokázala mluvit souvisle. Protlačili se skrz a konečně se za nimi zavřely dveře.
"No nazdar. Asi to mysleli dobře, ale proboha, měla jsem pocit, že mě chtějí sežrat zaživa."
"Lidi byli ohromně vzrušení z té války a taky kvůli Expediční jednotce - s každým, kdo má na sobě modrou uniformu, se zachází jako s hvězdou. A když přijeli domů zajatci a rozneslo se, cos udělala - byla jsem ráda, že jsem věděla, že už jsi byla v bezpečí, můj ubohý drahoušku!" Opět Cordelii objala a ta to ráda přijala.
"Tak to vysvětluje, kde vzali všechny ty nesmysly. Byly to všechno jen pitomé drby. Začali s tím Barrayarani a každý jim to prostě sežral. Nemohla jsem s tím nic dělat."
"A co ti tedy udělali?"
"Pořád mě pronásledovali a otravovali s nabídkami terapie - mysleli si, že Barrayarani mi zablokovali paměť… aha, už ti rozumím. Ty ses ptala, co mi udělali Barrayarani. Nic moc. V-vorrutyer by mi byl velmi rád něco provedl, ale potkala ho nehoda, ještě než vlastně začal." Rozhodla se, že nebude matce vyprávět podrobnosti, aby ji nerozrušila. "Ale něco důležitého se přece stalo." Zaváhala. "Znovu jsem se setkala s Aralem Vorkosiganem."
"S tím hrozným člověkem? Když jsem slyšela jeho jméno ve zprávách, přemýšlela jsem, jestli je to tentýž člověk, který loni zabil tvého poručíka Rosemonta."
"Ne. Ano. Chci říct, že on nezabil Rosemonta, to udělal jeden z jeho lidí. Ale je to on."
"Nechápu, proč s ním tak cítíš."
"Ty bys měla taky, zachránil mi život. Schoval mě ve své kabině na ty dva chybějící dny potom, co byl Vorrutyer zabit. Byli by mě za to popravili, kdyby mě chytili dřív, než se změnilo velení."
Její matka byla spíš rozrušená než uznalá. "A on - udělal ti něco?"
Otázka v sobě skrývala ironii, na kterou neexistovala odpověď. Cordelia se ani své matce neodvážila říct o nesnesitelném břemenu pravdy, které jí vložil na bedra. Její matka nepochopila výraz štvance na Cordeliině tváři.
"Ale, miláčku. Je mi to tak líto."
"Co? Ale ne, sakra. Vorkosigan není žádný násilník. Má skrupule, pokud jde o zajatce, nedotkl by se zajatkyně ani tyčí. Požádal mě…" Hleděla do laskavé, starostlivé a milující zdi matčina obličeje a slova se vytratila. "Hodně jsme hovořili. Je fajn."
"Moc dobrou pověst nemá."

"Jo, něco už jsem viděla. Všechno jsou to lži."
"On - on tedy není vrah?"
"Víš…" Cordelia nedokázala neříct pravdu. "On asi z-zabil spoustu lidí. Je voják, víš. Je to jeho práce. Každý to někdy přežene. Ale já vím jen o třech, které zabil mimo svou povinnost."
"Jenom tři?" opakovala její matka slabě. Obě se odmlčely. "Tak on není sexuální zločinec?"
"To určitě ne! I když, jak jsem pochopila, prožil poněkud podivné období po tom, co jeho žena spáchala sebevraždu - myslím, že si neuvědomuje, kolik toho vím, i když Vorrutyerovi se jako zdroji nedá věřit, ačkoli u toho všeho byl. Mám dojem, že částečně mluvil pravdu, přinejmenším o jejich vzájemném vztahu. Vorrutyer byl Vorkosiganem jasně posedlý. A Aral mluvil velmi neurčitě, když jsem se ho na to ptala."
Když viděla zděšený obličej své matky, pomyslela si, že je moc dobře, že se nikdy nechtěla stát advokátkou. Všichni moji klienti by potřebovali terapii už napořád, pomyslela si. "Všechno to dává mnohem větší smysl, když se s ním člověk setká osobně," dodala nadějně.
Cordeliina matka se nejistě zasmála. "Vypadá to, že tě úplně okouzlil. Co tedy na něm je? Konverzační schopnosti? Že dobře vypadá?"
"Já přesně nevím. Většinou mluví o barrayarské politice. Říká, že k ní má averzi, ale mně se to jeví spíš jako posedlost. Nedokáže toho nechat ani na pět minut. Jako kdyby ji prostě měl v sobě."
"Je to - hodně zajímavé téma?"
"Je to strašné," řekla Cordelia upřímně. "Po jeho pohádkách na dobrou noc bys neusnula týden."
"Nemůže to být jeho vzhled," vzdychla matka. "Viděla jsem ho v holovizi, víš."
"A nahrála jsi to?" zeptala se Cordelia s náhlým zájmem. "Kde to je?"
"Určitě je to někde na videu," připustila matka. "Ale vážně, Cordelie - tvůj Reg Rosemont vypadal desetkrát líp."
"To asi ano," souhlasila Cordelia, "objektivně vzato."
"Tak co vlastně na tom muži je?"
"Já nevím. Ctnost v jeho chybách, možná. Odvaha. Síla. Energie. Mě by zatloukl do země, kdykoli by si vzpomněl. Má nad lidmi moc. Není to přesně vůdčí charakter, i když to je v něm taky. Lidi ho buď zbožňují, nebo k smrti nenávidí. Ten nejpodivnější člověk, jakého jsem kdy potkala, ho současně miloval i nenáviděl. Ale v jeho přítomnosti nikdo neusíná."
"A do které kategorie patříš ty, Cordelie?" zeptala se její matka zamyšleně.
"No, nemůžu říct, že ho nenávidím. Ale taky ho nezbožňuju." Nadlouho se odmlčela a pak se matce podívala rovnou do očí. "Ale když je zraněný, já krvácím."
"Ach tak," řekla matka a zbledla. Její ústa se usmívala, ale uhnula pohledem a začala se zbytečnou rázností uklízet těch pár Cordeliiných věcí.
ü
Odpoledne čtvrtého dne její dovolené Cordelii přivedl její nadřízený důstojník znepokojivou návštěvu.
"Kapitánko Naismithová, tohle je Dr. Mehtová z lékařské služby Expediční jednotky," představil ji komodor Tailor.
Doktorka Mehtová byla štíhlá, snědá žena asi v Cordeliině věku. Tmavé vlasy měla stažené dozadu a v modré uniformě vypadala chladně a asepticky.
"Snad ne další psychiatr," povzdechla si Cordelia. Svaly na šíji jí ztuhly. Další výslechy - další překrucování, další uhýbání, stále křehčí síť lží, která by měla zakrýt mezery v jejím příběhu, kde se skrývala Vorkosiganova hořká pravda…
"Zpráva komodorky Sprague ové konečně dorazila a byla zařazena do tvé karty - trochu pozdě, jak se zdá." Tailorovy rty se soucitně sevřely. "Je to děsné, promiň. Kdybychom měli tu zprávu dřív, mohli jsme tě minulý týden ušetřit. A všechny ostatní také."
Cordelia se začervenala. "Nechtěla jsem ho nakopnout. Tak nějak mi vletěl do rány. Už se to nestane."
Komodor Tailor potlačil úsměv. "No, já jsem ho nevolil. Permanentní Freddy není mou prioritou. I když," odkašlal si, "projevil o tvůj případ osobní zájem. Teď jsi celebrita, ať se ti to líbí nebo ne."
"Nesmysl."
"To není nesmysl. Máš závazky."
Koho cituješ, Bille? pomyslela si Cordelia. To nemáš ze sebe. Přetřela si šíji rukou. "Myslela jsem si, že už žádné závazky nemám. Co ode mě ještě můžou chtít?"
Tailor pokrčil rameny. "Byl tady návrh - jak mi bylo řečeno -, že by ses mohla v budoucnosti stát mluvčí - vládní mluvčí, díky svým válečným zkušenostem. Až se uzdravíš."
Cordelia si odfrkla. "Zřejmě mají o mé vojenské kariéře velice zvláštní iluze. Podívej se - pokud jde o mne, Permanentní Freddy může předstírat, co chce, a může se snažit vlichotit těm hermafroditním voličům v Quartzu. Ale já n-nebudu hrát roli propagační dojné krávy pro jakoukoli stranu. Mám averzi k politice - to cituju jednoho přítele."
"No dobrá…" Pokrčil rameny, jako kdyby právě jen vykonal svou povinnost a s větší rozhodností pokračoval: "Ať je to jak chce, moje starost je dát tě do pořádku, aby ses zase mohla vrátit do práce."
"Já js- budu v pořádku, až skončí m-moje měsíční dovolená. Potřebuju si jen odpočinout. Chci se vrátit zpátky k Průzkumu."
"To můžeš. Jakmile tě doktoři uznají schopnou."
"Aha." Trvalo jen okamžik, než pochopila hlubší smysl. "Ne - počkej moment. Já mám trochu problém s doktorkou Sprague ovou. Je to milá dáma, její důvody byly správné, ale vycházela ze špatných předpokladů."
Komodor Tailor se na ni smutně zadíval. "Myslím, že bude lepší, když tě teď předám doktorce Mehtové.
Ona ti všechno vysvětlí. Budeš s ní spolupracovat, viď, Cordelie?"
Cordelia ve strachu stiskla rty. "Jestli dobře rozumím tomu, co mi říkáš, tak jestli vašeho dušezpytce neuspokojím, tak už se nikdy nedostanu na průzkumnou loď. Žádné v-velení, a vlastně taky budu bez práce."

"To - to říkáš velmi tvrdě. Ale jak sama víš, psychologické profily jsou nesmírně důležité pro Průzkum, kde se malé skupiny lidí na dlouhou dobu ocitají v izolaci."
"Ano, to vím…" Nuceně se usmála. "Budu s-spolupracovat. J-jistě."

KAPITOLA 13

"Takže," řekla dr. Mehtová vesele příští odpoledne a položila svou krabici na stůl v bytě Naismithových, "tohle je naprosto neinvazivní vyšetřovací metoda. Nebudete nic cítit, nic vám to neudělá, jenom mi to naznačí, která témata jsou důležitá pro vaše podvědomí." Odmlčela se, spolkla kapsli a pokračovala: "Alergie, promiňte. Představujte si to jako emocionální virguli, která hledá podzemní proudy zážitků."
"A řekne vám, kde máte vrtat studnu, že?"
"Přesně tak. Vadí vám, když budu kouřit?"
"Klidně kuřte."
Mehtová si zapálila aromatickou cigaretu a nedbale ji odložila na popelník, který si přinesla s sebou. Kouř se vinul ke Cordelii. Přimhouřila oči před jeho štiplavou vůní. Zvláštní neřest u lékařky - nu což, všichni máme své slabosti. Hleděla na krabici a snažila se potlačit podráždění.
"Tak začneme od začátku," řekla Mehtová. "Červenec."
"Mám na to říct srpen nebo něco takového?"
"Ne, tohle není test volných asociací - tuhle práci udělá stroj. Ale můžete, jestli chcete."
"Dobře."
"Dvanáct."
Apoštolové, pomyslela si Cordelia. Vajíčka. Dvanáct dní vánoc. "Smrt."
Zrození, napadlo Cordelii. Barrayarané z vyšších tříd všechno vkládají do svých dětí. Jméno, majetek, kulturu, dokonce pokračující vládu. Obrovské břemeno, žádný div, že se děti pod tímhle náporem hroutí.
Mehtová posunula popelník trochu stranou. Nepomohlo to, ve skutečnosti to bylo horší.
"Sex."
Nepravděpodobné, když já jsem tady a on tam… "Sedmnáct."
Kanystry, pomyslela si Cordelia. To bych ráda věděla, jak se těmhle ubohým, nešťastným kouskům života daří.
Doktorka Mehtová se nejistě zamračila nad daty, která četla. "Sedmnáct?" opakovala.
Osmnáct, pomyslela si Cordelia rozhodně. Doktorka Mehtová si udělala poznámku.
"Admirál Vorrutyer."
Ta ubohá, zmasakrovaná ropucha. Víte, Vorrutyere, myslím, že jste říkal pravdu, kdysi jste Arala musel mít rád. Co vám asi udělal? Nejspíš vás zavrhl, takovou bolest chápu. Takže nakonec máme něco společného…
Mehtová nastavila další číselník, znovu se zamračila a otočila ho zpátky. "Admirál Vorkosigan."
Ach lásko, buďme k sobě upřímní… Cordelia se unaveně soustředila na modrou uniformu Mehtové. Kdyby tu studnu navrtala tady, našla by gejzír - pravděpodobně už to ví, dělá si další poznámku…
Mehtová se podívala na svůj chronometr a se zvýšenou pozorností se naklonila kupředu. "Pojďme si povídat o admirálu Vorkosiganovi."
Pojďme si nepovídat, pomyslela si Cordelia. "A co s ním?"
"Víte, jestli hodně spolupracuje s jejich výzvědnou službou?"
"Myslím, že ne. Jeho hlavní práce je štábní taktika, když - když nepatroluje."
"Řezník z Komarru."
"To je zatracená lež," řekla Cordelia automaticky, ale hned litovala, že promluvila. "Kdo vám to řekl?" otázala se Mehtová. "On sám."
"On sám, aha."
Tohle vám vrátím. "No," - ne, spolupracuj, buď klidná. Já jsem klidná… Ta ženská by měla buď přestat kouřit, nebo tu cigaretu zhasnout. Pálí mě to do očí.
"Jaký vám nabídl důkaz?"
Žádný, uvědomila si Cordelia. "Své slovo, řekla bych. Svou čest."
"To je poněkud nehmotné." Zapsala si další poznámku. "A vy jste mu věřila?"
"Ano."
"Proč?"
"Zdálo se - zdálo se, že to odpovídá jeho charakteru."
"Byla jste šest dní jeho zajatkyní během té průzkumné mise, že ano?"
"To je pravda."
Mehtová poklepala svým světelným perem a nepřítomně řekla "hm", dívajíc se skrz ni. "Vy jste zřejmě úplně přesvědčená o Vorkosiganově pravdomluvnosti. Takže si nemyslíte, že by vám někdy lhal?"
"No, to ano, ale konec konců, byla jsem důstojník nepřátelské armády."
"Ale přesto se zdá, že jeho prohlášení přijímáte bez jakýchkoli pochyb."
Cordelia se jí to pokusila vysvětlit. "Slovo muže je pro Barrayarana něco víc než jen neurčitý slib, přinejmenším pro tyhle staromódní typy. Prosím vás, vždyť na tom se dokonce zakládá jejich vláda, přísahy loajality a tak dál."
Mehtová si nezvučně hvízdla. "Vy tedy schvalujete jejich formu vlády?"
Cordelia se neklidně ošila. "To zrovna ne. Jen ji začínám trochu chápat, to je všechno. Myslím, že by se dalo zařídit, aby fungovala."

"Takže tahle záležitost s čestným slovem - vy věříte, že je nikdy neporušil?"
"Tedy…"
"Takže porušil."
"Viděla jsem, jak to udělal. Ale stálo ho to strašně moc."
"Tedy existuje cena, za kterou své slovo poruší."
"Nejedná se o cenu. Jde o to, co ho to stojí."
"Nechápu rozdíl."
"Cena je něco, co dostanete. Když vás to něco stojí, tak ztrácíte. On ztratil… hodně, na Escobaru."
Hovor se stáčel na nebezpečné území. Musím změnit téma, uvažovala Cordelia ospale. Nebo si zdřímnout… Mehtová opět zkontrolovala čas a intenzivně studovala Cordeliin výraz.
"Escobar," řekla Mehtová.
"Aral na Escobaru ztratil svou čest, víte. Řekl, že pojede domů a bude se opíjet. Myslím, že Escobar mu zlomil srdce."
"Aral… vy si tykáte?"
"On mi říká ‚milá kapitánko'. Vždycky mi to připadalo legrační. Svým způsobem to hodně odhaluje. Já jsem pro něj opravdu ženský voják. Vorrutyer měl opět pravdu - myslím, že pro něj představuju řešení jeho potíží. Jsem ráda…" V místnosti začínalo být teplo. Zívla. Cáry kouře se kolem ní ovíjely jako chapadla.
"Voják."
"Má rád své vojáky, víte. Opravdu. Je plný toho zvláštního barrayarského vlastenectví. Všechna čest patří císaři. A císař za to sotva stojí…"
"Císař."
"Chudák. Stejně zmučený jako Bothari. Možná, že je stejně šílený."
"Bothari? Kdo je Bothari?"
"Hovoří s démony. Démoni mu odpovídají. Bothari by se vám líbil. Aral ho má rád. Já taky. Je to ten správnej chlap, kterého byste chtěla mít s sebou na vaší příští cestě do pekla. Mluví jejich řečí."
Mehtová se zamračila, opět posunula číselníky a poklepala dlouhým nehtem na obrazovku s daty. Vrátila se o krok zpět.
"Císař."
Cordelia sotva udržovala oči otevřené. Mehtová si zapálila další cigaretu a položila ji vedle nedopalku první.
"Princ," řekla Cordelia. Nesmím mluvit o princi.
"Princ," opakovala Mehtová.
"Nesmím mluvit o princi. Ta hora mrtvol…" Cordelia mhouřila oči před kouřem. Kouř - ten divný, štiplavý kouř z cigaret, jenom je zapálila, nikdy si je nedala do úst…
"Vy… jste mě… nadrogovala…" Hlas se jí zlomil do přidušeného zavytí. Namáhavě vstala. Vzduch byl jako lepidlo.
Mehtová se naklonila kupředu a soustředěně pootevřela ústa. Pak vyskočila ze židle a hned zase klesla překvapeně zpátky, když se na ni Cordelia vrhla.
Cordelia smetla záznamový přístroj ze stolu. Skočila po něm, když se roztříštil na podlaze a bušila do něj svou zdravou pravou rukou. "Nikdy nemluv! Už žádná smrt! Nemůžete mě nutit! Zpackala jste to - tohle vám nemůže projít. Lituju, hlídací pse, pamatuju si každé slovo, je mi líto, zastřelil ho, prosím mluv se mnou, prosím pusť mě odsud, prosím pusť mě ven, prosímpusťměven…"
Mehtová se pokoušela zvednout Cordelii z podlahy a hovořila k ní uklidňujícím tónem. Cordelia zaslechla poslední kousky jejího blábolení, "- to by neměla dělat - idiosynkratická reakce - naprosto neobvyklé. Prosím, kapitánko Naismithová, pojďte si lehnout…"
Něco se v prstech Mehtové zalesklo. Ampule.
"Ne!" zaječela Cordelia, překulila se na záda a kopla ji. Strefila se. Ampule jí vylétla z ruky a zakutálela se pod nízký stůl.
"Žádné drogy, žádné drogy, ne, ne, ne…"
Mehtová zezelenala. "Dobře! Dobře! Ale pojďte si lehnout - tak, to je dobře…" Vyskočila, zesílila klimatizaci na maximum a uhasila druhou cigaretu. Vzduch se rychle pročistil.
Cordelia ležela na pohovce, nabírala dech a třásla se. Byla tak blízko - tak blízko k tomu, aby ho zradila - a tohle bylo teprve první sezení. Postupně jí přestávalo být horko a myslelo jí to jasněji.
Posadila se a zakryla si obličej rukama. "To byla špinavost," řekla jednotvárným hlasem.
Na tváři Mehtové se objevil tenký úsměv, zakrývající vzrušení. "Ano, trochu byla. Ale bylo to nesmírně produktivní sezení. Přineslo mnohem víc, než jsem čekala."
To se vsadím, pomyslela si Cordelia. Můj výkon se ti líbil, co? Mehtová klečela na podlaze a sbírala kousky rozbitého záznamníku.
"Omlouvám se za ten přístroj. Nedovedu si představit, co to do mě vjelo. Zničila jsem vaše… výsledky?"
"Ano, měla jste prostě usnout. Je to zvláštní. A ne, nezničila." S triumfálním výrazem vytáhla z trosek kazetu a opatrně ji položila na stůl. "Už to nebudete muset podstoupit znovu. Tady to všechno je. To je moc dobře."
"Co vám to dává?" zeptala se Cordelia suše přes prsty.
Mehtová ji pozorovala s profesionálním zájmem. "Vy jste bezpochyby ten nejnáročnější případ, jaký jsem kdy měla. Ale tohle by vás mělo přesvědčit, jestli jste stále měla nějaké pochybnosti o tom, že Barrayarané vám, ehm, upravili paměť. Vaše data byla prakticky mimo stupnici." Rozhodně přikývla.
"Víte," řekla Cordelia, "mně se vaše metody moc nelíbí. Já mám - zvláštní averzi k tomu, aby mi někdo proti mé vůli podával drogy. Myslela jsem si, že takové věci jsou protizákonné."
"Ale někdy je to zapotřebí. Data jsou mnohem čistší, když si subjekt není vědom, že je pozorován. Je pokládáno za

dostatečně etické, když je svolení získáno post facto."
"Svolení post facto, hm," broukla Cordelia. Strach a zuřivost se jí omotaly kolem páteře jako dvojitá spirála a svíraly ji čím dál pevněji. Namáhavě udržovala na tváři úsměv a snažila se, aby se nezměnil v zavrčení. "To je právní koncepce, se kterou jsem se nikdy nesetkala. Zní to téměř - barrayarsky. Nechci, abyste na mém případu pracovala," dodala náhle.
Mehtová si učinila poznámku a s úsměvem vzhlédla.
"To není vyjádření mých citů," zdůraznila Cordelia. "To je legální žádost. Odmítám od vás jakékoli další léčení."
Mehtová s porozuměním přikývla. Je ta ženská hluchá?
"Obrovský pokrok," řekla Mehtová šťastně. "Čekala jsem, že obrannou averzi objevím až tak za týden."
"Cože?"
"Přece jste nepředpokládala, že Barrayarané si dají s vámi takovou práci a nevloží přitom do vás obranné mechanismy, že. Samozřejmě musíte mít nepřátelské pocity. Jen nezapomeňte, že to nejsou vaše vlastní pocity. Zítra na nich budeme pracovat."
"To tedy nebudeme!" Svaly pod vlasy měla napjaté jako dráty. Prudce ji rozbolela hlava. "Jste propuštěná."
Mehtová se zatvářila nedočkavě. "Výtečně!"
"Slyšela jste mě?" naléhala Cordelia. Kde se v mém hlase bere ten ječivý tón? Klid, klid…
"Kapitánko Naismithová, musím vám připomenout, že nejsme civilistky. Nejsem s vámi v normálním vztahu lékaře a pacienta, obě podléháme vojenské disciplíně v zájmu, jak předpokládám, armádní…, ale na tom nezáleží. Stačí, když vám řeknu, že jste si mě nenajala a nemůžete mě tedy propustit. Tak zítra."
Když odešla, Cordelia zůstala sedět celé hodiny, zírala na zeď a nepřítomně houpala nohama po straně pohovky, dokud její matka nepřišla domů s večeří. Druhý den opustila byt časně ráno. Toulala se městem, jak ji napadlo, a vrátila se až pozdě večer.
ü
Ten večer, unavená a osamělá, si sedla, aby napsala první dopis Vorkosiganovi. Když si však uvědomila, že jeho poštu pravděpodobně čtou další oči, možná Illyanovy, zahodila první náčrt už v polovině. Svůj druhý pokus formulovala opatrněji. Psala rukou, na papír, a protože byla sama, políbila dopis, než ho zalepila, a pak se sama sobě ironicky usmála. Bylo daleko dražší poslat na Barrayar papírový dopis než elektronický, ale on to zvládne stejně jako ona. Tahle metoda byla nejbližší osobnímu doteku.
Druhý den brzy dopoledne zavolala Mehtová na komunikační terminál a vesele Cordelii sdělila, že má volno - něco jí do toho přišlo a odpolední sezení bylo zrušené. O Cordeliině nepřítomnosti předcházející den se nezmínila.
Cordelii se nejdřív ulevilo, ale pak o tom začala přemýšlet. Jen pro jistotu opět odešla z domova. Den by mohl být příjemný, nebýt prachu, který novináři zvířili kolem jejich bytové šachty a nebýt toho, že uprostřed odpoledne zjistila, že ji sledují dva muži ve velmi nenápadných civilních saronzích. Sarongy byly v módě loni, letos byly módní exotické a výstřední malby na těle, aspoň pro odvážné. Cordelia, která měla na sobě svou starou rezavě hnědou kombinézu z Průzkumu, je ztratila z dohledu, když se je pokusila sledovat přes bar s pornografickou pocitovou show. Ale později odpoledne se opět ukázali, když se potulovala zoologickou zahradou v Silice.
ü
U dveří zazněl zvonek, když měla další odpoledne přijít Mehtová. Cordelia se neochotně dohrabala ke dveřím. Jak ji dneska zvládnu? Dochází mi inspirace. Jsem tak unavená…
Sevřel se jí žaludek. Co teď? Ve dveřích stáli Mehtová, komodor Tailor a robustní laborant. Ten vypadá, že by zvládl i Bothariho, pomyslela si Cordelia, když ho viděla. Ustoupila a odvedla je do matčina obývacího pokoje. Matka odešla do kuchyně, údajně uvařit kávu.
Komodor Tailor se posadil a nervózně si odkašlal. "Cordelie, musím ti říct něco, co pro tebe bude, obávám se, bolestné."
Cordelia se usadila na opěradle křesla a houpala nohama. Vycenila zuby v něčem, o čem doufala, že je to zdvořilý úsměv. "Z-zase na tobě nechali špinavou práci, co? To jsou radosti velení. Povídej."
"Chceme tě požádat, abys souhlasila s hospitalizací za účelem další terapie."
Bože dobrý, tak tady to máme. Svaly na břiše pod košilí se jí roztřásly, byla to volná košile, tak snad si toho nevšimnou. "Ano? Proč?" zeptala se nedbale.
"Obáváme se - velice se obáváme, že barrayarské naprogramování tvé mysli bylo daleko širší, než jsme si uvědomovali. Po pravdě řečeno, domníváme se…" odmlčel se a zhluboka se nadechl, "že se z tebe pokusili udělat svého agenta."
Bille, bylo to redakční nebo majestátní ‚my'? "Pokusili, nebo se jim to povedlo?"
Tailor uhnul očima. Mehtová na něho chladně a tvrdě pohlédla. "Naše názory v tomto směru se různí -"
Všimněte si všichni, jak se pečlivě vyhýbá slovu, "já", které by naznačovalo osobní zodpovědnost - naznačuje tím to nejhorší ‚my', provinilé ‚my' - co k čertu se mnou plánují?
"- ale ten dopis, který jsi předevčírem poslala barrayarskému admirálovi Vorkosiganovi-, mysleli jsme si, že bys nejdřív měla dostat příležitost ho vysvětlit."
"R-rozumím." Tak oni se odvážili! "To nebyl oficiální d-dopis. Jak by mohl být? Přece víte, že Vorkosigan odešel na odpočinek. Ale snad byste mi vysvětlili, jakým právem zadržujete a čtete mou soukromou poštu?"
"Bezpečnostní opatření pro stav nouze. Během války."
"Válka skončila."
Znejistěl. "Ale špionáž pokračuje."
To byla nejspíš pravda. Často přemýšlela o tom, jak se Ezar Vorbarra dozvěděl o plazmových zrcadlech, až do války nejtajnější nové zbrani beťanského arzenálu. Nervózně poklepávala nohou; přinutila se přestat. "Můj dopis." Mé srdce na papíře, papír zabalí kámen… Pokračovala chladným hlasem: "A co jste se z mého dopisu dozvěděli, Bille?"

"No, to je problém. Použili jsme naše nejlepší kryptografy a nejpokročilejší počítačové programy a pracovali jsme na tom skoro dva dny. Analyzovali jsme to až po molekulární strukturu papíru. Upřímně řečeno," pohlédl na Mehtovou poněkud podrážděně, "nejsem přesvědčen, že jsme něco našli."
Ne, pomyslela si Cordelia, nic jste nemohli najít. Tajemstvím byl jen polibek. Ten nebyl předmětem molekulární analýzy.
Zachmuřeně vzdychla. "Poslali jste ho, když jste s ním byli hotovi?"
"Tedy - obávám se, že pak z něho už nic nezbylo."
Nůžky stříhají papír… "Já nejsem agentka. D-dávám vám své slovo."
Mehtová vzhlédla se živým zájmem v očích.
"Mně se tomu taky nechce věřit," řekl Tailor.
Cordelia se mu podívala přímo do očí, uhnul pohledem. Ale ty mi věříš, pomyslela si. "Co se stane, když odmítnu jít do nemocnice?"
"Potom, jako tvůj velící důstojník, ti to musím nařídit."
Dřív se sejdeme v pekle - ne. Klid. Musí zůstat klidná, nechat je hovořit, třeba se z toho ještě vymluví. "I když je to proti tvému soukromému úsudku?"
"Tohle je vážná bezpečnostní záležitost. Obávám se, že soukromý úsudek tady nehraje roli."
"Ale prosím tě. Dokonce i kapitán Negri prý občas vyjádřil soukromý úsudek."
Něco řekla špatně. Jako by teplota v místnosti náhle poklesla.
"Jak víš o kapitánu Negrim?" zeptal se Tailor mrazivě.
"Každý ví o kapitánu Negrim." Zírali na ni. "Ale p-prosím vás, n-nechte toho. Kdybych byla Negriho agentkou, tak byste se to nikdy nedozvěděli. On není tak neschopný!"
"Naopak," řekla Mehtová odměřeně, "myslíme si, že je tak dobrý, že vy byste se to nikdy nedozvěděla."
"Nesmysl," řekla Cordelia znechuceně. "Jak jste na to přišla?"
Mehtová odpověděla doslovně. "Moje hypotéza je, že jste pod kontrolou - možná nevědomky - toho poněkud neblahého a záhadného admirála Vorkosigana. Že vaše programování začalo během vašeho prvního zajetí a pravděpodobně bylo dokončené později, koncem války. Měla jste se stát klíčovou postavou zdejší nové barrayarské špionážní sítě, která měla nahradit tu, kterou jsme právě vymýtili. Nasazeným špionem, který by nebyl aktivován celá léta, až do nějakého kritického okamžiku -"
"Neblahý?" přerušila ji Cordelia. "Záhadný? Aral? Vy byste mě rozesmáli." Spíš rozplakali…
"Je očividné, že vás má pod kontrolou," řekla Mehtová s uspokojením. "Zřejmě jste byla naprogramovaná, abyste ho poslouchala bez otázek."
"Nejsem počítač." Noha jí klepala o podlahu. "A Aral je jediný člověk, který mě nikdy k ničemu nenutil. Myslím, že to pro něj byla otázka cti."
"Vidíte?" řekla Mehtová Tailorovi, na Cordelii se ani nepodívala. "Všechny důkazy ukazují jedním směrem."
"Jen když si s-stojíte na hlavě!" vykřikla Cordelia zuřivě. Podívala se na Tailora. "Já ten rozkaz nemusím přijmout. Můžu rezignovat."
"My vaše svolení nepotřebujeme," řekla Mehtová klidně, "ani jako civilistky. Pokud s tím bude souhlasit vás nejbližší příbuzný."
"Moje matka by mi to nikdy neudělala!"
"My už jsme s ní o tom hovořili, a dlouho. Má o vás velikou starost."
"A-ach tak." Cordelia náhle ustoupila a podívala se směrem ke kuchyni. "Divila jsem se, proč jí to kafe trvá tak dlouho. Cítí se provinile, co?" Začala si tiše broukat úryvek písničky, ale nechala toho. "Vy jste se na to skutečně dobře připravili. Dokonce jste obsadili všechny východy."
Tailor se na ni smířlivě, i když nuceně usmál. "Nemáš se čeho bát, Cordelie. Naši nejlepší lidé budou pracovat pro tebe - s tebou…"
Na mně, pomyslela si Cordelia.
"A až to skončí, budeš se moci vrátit ke svému starému životu, jako kdyby se tohle nikdy nestalo."
Vygumujete mě, co? Vygumujete jeho… uanalyzujete mě k smrti, jako můj ubohý, plachý milostný dopis. Smutně se na Tailora usmála. "Lituji, Bille, ale já prostě mám strašnou představu, že mě o-oloupete jako cibuli, jak budete hledat semena."
Lehce se usmál. "Cibule nemají semena, Cordelie."
"Uznávám svůj omyl," řekla suše.
"A upřímně řečeno," pokračoval, "jestli ty máš pravdu a my se mýlíme, tak nejrychlejší způsob, jak to dokázat, je souhlasit s terapií." Usmál se jako rozumný člověk.
"Ano, to je pravda…" Až na tu drobnost týkající se občanské války na Barrayaru - to malé úskalí - kámen - papír obalí kámen…
"Je mi to líto, Cordelie." A opravdu bylo.
"To je v pořádku."
"To byl od Barrayaranů pozoruhodný trik," vysvětlovala Mehtová zamyšleně. "Schovat špionážní síť za milostnou aféru. Byla bych na to dokonce skočila, kdyby byly hlavní ukazatele pravděpodobnější."
"Ano." Cordelia srdečně souhlasila, i když v ní všechno vřelo. "Nikdo nepředpokládá, že se čtyřiatřicetiletá ženská zamiluje jako puberťačka. V mém věku je to docela neočekávaný… dar. Ve čtyřiačtyřiceti je to asi ještě neočekávanější."
"Přesně tak," řekla Mehtová, kterou potěšilo, jak Cordelia rychle chápe. "Profesionální důstojnice středního věku může jen těžko být předmětem romantických citů."

Tailor za jejími zády otevřel ústa, jako by chtěl promluvit, a zase je zavřel. Přemýšlivě se díval na své ruce.
"Myslíte, že mě z toho můžete vyléčit?" zeptala se Cordelia. "To jistě."
"Aha -" Seržante Bothari, kde teď jste? Příliš pozdě. "Nedáváte mi na vybranou, to je zvláštní." Zdržuj, napovídala jí její mysl. Hledej příležitost. Když žádnou nenajdeš, tak si ji vytvoř. Mysli si, že tohle je Barrayar, kde je možné všechno.
"Budu si moci ještě d-dát sprchu - převléci se a zabalit si? Předpokládám, že je to nadlouho."
"Samozřejmě." Tailor a Mehtová si vyměnili pohledy plné úlevy. Cordelia se příjemně usmála.
Doktorka Mehtová - bez laboranta - ji doprovodila do ložnice. Příležitost, přemýšlela Cordelia s pocitem závratě. "No dobře," řekla a zavřela za sebou dveře. "Můžeme si povídat, zatímco budu balit."
Seržante Bothari - někdy je čas na slova a někdy i ta nejlepší slova selžou. Vy jste člověk, který toho moc nenamluví, ale neselhal jste. Škoda, že jsem vám nerozuměla líp. Příliš pozdě…
Mehtová se posadila na postel a zřejmě pozorovala, jak se její úlovek zmítá na špendlíku. Byl to triumf její logické dedukce. Napíšeš o mně studii, Mehtová? ptala se v duchu. Papír obalí kámen…
Chodila po místnosti, otevírala zásuvky a bouchala dvířky skříněk. Našla pásek - dva pásky - a jeden řetězový. Byly tam její osobní průkazky, bankovní karty, peníze. Předstírala, že je nevidí. Při chůzi neustále mluvila. Její mozek pracoval na plné obrátky. Kámen rozbije nůžky…
"Víte, trochu mi připomínáte zesnulého admirála Vorrutyera. Oba mě chcete rozebrat na kousky a podívat se, jak funguju. Ale Vorrutyer se choval víc jako malé dítě. Neměl vůbec v úmyslu potom po sobě uklidit. Na druhé straně, vy mě chcete rozebrat a ani se přitom nezasmějete. Samozřejmě plánujete sestavit potom všechny kousky zase dohromady, ale z mého hlediska v tom vlastně není žádný rozdíl. Aral měl pravdu, když mluvil o lidech v zelených místnostech čalouněných hedvábím…"
Mehtová vypadala zmateně. "Vy jste přestala koktat."
"Ano…" Cordelia se zastavila před svým akváriem a zvědavě si je prohlížela. "Přestala jsem. To je divné." Kámen rozbije nůžky…
Sundala si košili. Stará známá nevolnost z paniky a strachu jí sevřela žaludek. Bezcílně se pohybovala za zády Mehtové, v ruce řetězový opasek a košili. Teď se musím rozhodnost. Teď se musím rozhodnout. Rozhoduju se - teď?
Vyrazila vpřed a omotala pásek kolem krku doktorky, paže jí stáhla dozadu a zajistila je druhým koncem pásku bez ohledu na bolest. Mehtová přidušeně vypískla.
Cordelia ji držela zezadu a šeptala jí do ucha.
"Za okamžik zas budete moci dýchat. Za jak dlouho, to záleží na vás. Teď vás čeká krátký kurz skutečných barrayarských výslechových technik. Nikdy předtím jsem je neschvalovala, ale v poslední době jsem přišla na to, že mají své použití - například když strašně spěcháte -" Nesmí uhodnout, že to jen hraju. Jen hraju. "Kolik mužů má Tailor kolem této budovy, a kde jsou rozmístěni?"
Lehce povolila řetěz. Mehtová, s užaslým vyděšeným pohledem, ze sebe vypravila: "Žádné."
"Všichni Kréťani jsou lháři," zamumlala Cordelia. "Bill taky není zrovna neschopný." Dotáhla doktorku k akváriu a ponořila jí obličej do vody. Mehtová se zuřivě bránila, ale Cordelia byla větší, silnější a měla lepší trénink. Držela ji pod vodou urputnou silou, která ji samotnou překvapovala.
Vypadalo to, že Mehtová je na omdlení. Cordelia ji vytáhla a dovolila jí párkrát se nadechnout.
"Chcete už opravit svůj odhad?" Bůh mi pomoz, co když to nebude fungovat? Teď už mi nikdy neuvěří, že nejsem agentka.
"Prosím," zalapala Mehtová po dechu.
"Tak dobře, zpátky." Znovu ji podržela pod vodou.
Zvířená voda se přelila přes okraj akvária. Cordelia viděla obličej Mehtové přes sklo, podivně zvětšený a smrtelně nažloutlý ve světle odraženém od písku. Z úst se jí draly stříbrné bubliny a vznášely se vzhůru kolem její tváře. Na moment to Cordelii fascinovalo. Vzduch pod vodou teče jako voda, pomyslela si, existuje anestetikum na smrt?
"Tak teď. Kolik a kde jsou?"
"Nejsou tam, vážně!"
"Tak se ještě napijte."
Při příštím nadechnutí ze sebe Mehtová vyrazila: "Vy byste mě nezabila."
"Udělejte si diagnózu, doktorko," zasyčela Cordelia. "Jsem duševně zdravá žena, která předstírá, že je blázen, nebo bláznivá, která předstírá, že je zdravá? Nechte si narůst žábry." Nekontrolovaně se jí zvýšil hlas. Strčila Mehtovou zpátky pod vodu a zjistila, že sama zadržuje dech. Co když jsem agentka a nevím o tom? Jak rozeznám kopii od originálu? Kámen rozbije nůžky…
Představa, jak drží hlavu té ženy pod vodou, dokud se nepřestane bránit, dokud neupadne do bezvědomí a ještě chvíli potom, aby dosáhla mozkové smrti, jí roztřásla ruce. Moc, příležitost, vůle - nic jí nechybělo. Tak takhle se Aral cítil na Komarru, pomyslela si. Teď tomu rozumím - ne, teď to vím.
"Kolik? Kde?"
"Čtyři," zaskřehotala Mehtová. Cordelii zalila úleva. "Dva venku v hale. Dva v garážích."
"Děkuji vám," řekla Cordelia s automatickou zdvořilostí, ale krk měla sevřený tak, že slova, která se dostala ven, hlas jen připomínala. "Promiňte…" Nedokázala říct, jestli ji zsinalá Mehtová slyšela. Papír obalí kámen…
Svázala ji a dala jí roubík, stejně jako kdysi viděla Vorkosigana svazovat Gottyana. Strčila ji na zem za postel, kam nebylo ode dveří vidět. Nastrkala si do kapes bankovní karty, průkazky a peníze. Pak pustila sprchu.
Po špičkách vyšla z ložnice. Trhaně dýchala ústy. Toužila po minutě, jediné minutě, kdy by znovu nabyla rovnováhy, ale Tailor i laborant byli pryč, pravděpodobně pili v kuchyni kávu. Neodvažovala se riskovat příležitost natolik, aby se zastavila a obula se.

Ne. Panebože - Tailor stál ve dveřích do kuchyně a právě pozvedal k ústům šálek kávy. Ztuhla, on se zarazil a zírali na sebe.
Cordelia si uvědomila, že její oči musejí být obrovské jako oči nějakého nočního zvířete. Nikdy nedokázala ovládat své oči.
Při pohledu na ni se Tailorova ústa podivně zkřivila. Pak pomalu zdvihl ruku a zasalutoval jí, sice nesprávnou rukou, ale ve druhé držel kávu. Napil se s pohledem pevně upřeným přes okraj hrnku.
Cordelia se se vší vážností postavila do pozoru, zasalutovala mu na oplátku a tiše vyklouzla ze dveří bytu.
ü
Na okamžik se zděsila, když našla na chodbě novináře s kameramanem, jednoho z těch nejvytrvalejších a nejprotivnějších, které včera vyhodila z domu. Usmála se na něj, hlava se jí točila rozjařením jako parašutistovi, který právě vykročil do vzduchu.
"Ještě pořád chcete ten rozhovor?"
Skočil jí na to.
"Tak pomalu. Tady ne. Hlídají mě, víte." Spiklenecky ztišila hlas. "Vláda to chce ututlat. To, co vím, by ji vyhodilo do povětří. Věci, týkající se zajatců. Mohl byste si na tom… udělat jméno."
"Tak kde?" zeptal se dychtivě.
"Co třeba na letišti? Tam je klidný bar. Pozvu vás na drink a můžeme si tam… naplánovat naši kampaň." Čas jí odtikával v hlavě. Čekala, že se každou chvíli rozlétnou dveře matčina bytu. "Ale je to nebezpečné. V hale jsou dva vládní agenti a dva jsou v garáži. Musím se kolem nich dostat, aniž by mě zpozorovali. Kdyby se přišlo na to, že s vámi mluvím, už byste na druhý rozhovor nedostal šanci. Nic násilného - chci jen tiše zmizet do noci a rozhlásíme pověst, že jsem šla na nějaké lékařské testy. Víte, co mám na mysli?" Byla si celkem jistá, že neví - jeho mediální služba se zabývala hlavně sexuálními fantaziemi -, ale viděla, jak se mu po tváři rozlévá představa novinářské slávy.
Obrátil se na svého kameramana. "Jone, dej jí svou bundu, klobouk a kameru."
Nastrkala si vlasy pod klobouk se širokým okrajem, vojenskou košili schovala pod bundu a nápadně držela kameru. Jeli výtahovým tunelem nahoru do garáží. U východu čekali dva muži v modrých uniformách. Hodila si kameru nedbale přes rameno a prošli kolem nich k novinářovu pozemnímu vozidlu.
V letištním baru objednala drinky a pořádně ze svého upila. "Hned se vrátím," slíbila a nechala ho tam sedět s nezaplacenou kořalkou.
Další zastávkou byl počítač prodávající jízdenky. Stáhla si jízdní řád. V nejbližších šesti hodinách nic na Escobar neletělo. To bylo moc dlouho. Letiště budou určitě prohledávat nejdřív. Kolem ní prošla žena v letištní uniformě a Cordelia ji zastavila.
"Promiňte, mohla byste mi pomoct najít jízdní řád soukromých nákladních lodí nebo jakoukoli soukromou loď, která brzy odlétá?"
Žena se zamračila a pak se s náhlým pochopením usmála. "Vy jste kapitánka Naismithová!"
Srdce se jí zastavilo a hned zas opile rozběhlo. Ne - chovej se normálně…
"Ano. No víte… novináři mi opravdu dávají zabrat. Určitě mi rozumíte." Cordelia se na ženu podívala, jako kdyby ji považovala za jednu ze svých nejlepších přítelkyň. "Chci to udělat bez hluku. Mohly bychom třeba jít do kanceláře? Já vím, že vy nejste jako oni. Vy respektujete soukromí, vidím vám to na tváři."
"Opravdu?" Ženě to zalichotilo, byla vzrušená. Odvedla Cordelii k sobě. V kanceláři měla přístup k celému rozvrhu řízení provozu a Cordelia si ho rychle prošla. "Hm, tahle vypadá dobře. Odlétá na Escobar za hodinu. Už je pilot na palubě, nevíte?"
"Tahle nákladní loď není certifikovaná pro cestující."
"To je v pořádku. Jen si chci promluvit s pilotem, osobně. A v soukromí. Můžete mě s ním spojit?"
"Zkusím to." Podařilo se. "Sejde se s vámi na bráně 27. Ale budete si muset pospíšit."
"Děkuju. Ale… víte, novináři mi hodně znepříjemnili život. Ti se nezastaví před ničím. Dokonce jsou tam dva, kteří šli tak daleko, že si oblékli uniformy Expediční jednotky a dostali se dovnitř. Říkají si kapitánka Mehtová a komodor Tailor. Jsou opravdu otravní. Kdyby tu některý z nich začal čenichat, myslíte, že byste tak nějak dokázala zapomenout, že jste mě tu viděla?"
"Ale jistě, kapitánko Naismithová."
"Říkejte mi Cordelie. Jste skvělá! Díky!"
Pilot byl velmi mladý, byla to jeho první praxe na nákladní lodi, než převezme větší zodpovědnost v osobní dopravě. Také ji poznal a okamžitě požádal o autogram.
"Asi se divíte, proč jsem si vás vybrala," začala, zatímco se mu podepisovala. Neměla nejmenší tušení, co mu řekne. Pilot vypadal jako někdo, koho by si v životě nikdo nevybral.
"Já, madam?"
"Věřte mi, bezpečáci si prošli váš životopis od začátku do konce. Jste důvěryhodný. Opravdu, skutečně důvěryhodný."
"Ale - takže nepřišli na to s tím cordolitem?" Jeho reakce na lichotku sváděla boj s poplašeností.
"A taky vynalézavý," improvizovala Cordelia s podivením, co může být cordolit. Nikdy o tom neslyšela. "Jste pro tuhle misi ten správný člověk."
"Jakou misi?"
"Pst, ne tak nahlas. Jsem na tajné misi pro prezidenta. Je to osobní. Je to tak delikátní mise, že o tom dokonce ani Ministerstvo války nic neví. Kdyby se to dostalo ven, mělo by to těžkou politickou odezvu. Musím doručit barrayarskému císaři tajné ultimátum. Ale nikdo nesmí vědět, že jsem opustila Kolonii Beta."

"A já vás tam mám vzít?" užasl. "Můj nákladní let -"
Mám dojem, že tohohle kluka bych dokázala přemluvit, aby mě dovezl až na Barrayar a ještě s použitím paliva jeho zaměstnavatele, pomyslela si. Ale to by byl konec jeho kariéry. Svědomí převládlo nad její stoupající dychtivostí.
"Ne, to ne. Váš nákladní let musí vypadat přesně jako obvykle. Mám se na Escobaru setkat s tajným kontaktem. Prostě povezete jeden kus nákladu, který není na seznamu. Mne."
"Já nemám právo vozit cestující, madam."
"Dobré nebe, copak si myslíte, že to nevím? Proč myslíte, že vám sám prezident dal přednost před ostatními kandidáty?"
"Páni. A já jsem ho ani nevolil."
Vzal ji na palubu nákladního raketoplánu a upravil jí místo k sezení mezi nákladem, naloženým na poslední chvíli. "Vy znáte všechna ta velká jména z Průzkumu, že, madam? Lightner, Parnell… myslíte, že byste mě jim někdy mohla představit?"
"Já nevím. Ale vy se ještě setkáte se spoustou velkých jmen z Expediční jednotky, až se vrátíte z Escobaru. To vám slibuju." Až někdy…
"Můžu vám položit osobní otázku, madam?"
"Proč ne? Všichni mi dávají osobní otázky."
"Proč máte na nohou pantofle?"
Podívala se na své nohy. "Nezlobte se, pilote Mayhewe. To je tajné."
"Aha." Odešel dopředu odstartovat.
Konečně sama. Opřela si čelo o chladnou, hladkou stranu plastikové bedny a tiše si pro sebe plakala.

KAPITOLA 14

Bylo kolem poledne místního času, když ji lehké letadlo, které si pronajala ve Vorbarr Sultaně, dopravilo nad dlouhé jezero. Jeho břeh lemovaly svahy ověnčené vinnou révou, vzadu je střídaly kopce zarostlé křovím. Kromě bezprostředního okolí jezera, na jehož okraji se rozkládala vesnice, tu obyvatelstvo bylo řídce roztroušené. Útes na mysu zasahujícím do vody byl korunován zříceninou starého opevnění. Obletěla ji a znovu zkontrolovala mapu, na níž byla zakreslená jako základní orientační bod. Směrem na sever odpočítala tři velké usedlosti a potom přistála na cestě, která se vinula nahoru do kopce ke čtvrté.
Rozlehlý starý dům, postavený z místního kamene, splýval s vegetací na svahu kopce. Zatáhla křídla a vypnula motor, klíče si dala do kapsy a vsedě nejistě hleděla na sluncem proteplenou čelní stranu domu.
Zpoza rohu se přiloudala vysoká postava v podivné hnědé a stříbrné uniformě. Muž měl v pouzdře u boku zbraň a ruka mu na ní něžně spočívala. Okamžitě věděla, že Vorkosigan musí být blízko, protože to byl seržant Bothari. Vypadal, že se těší dobrému zdraví, aspoň fyzicky.
Vyskočila z letounu. "Dobré odpoledne, seržante. Je admirál Vorkosigan doma?"
Podíval se na ni přivřenýma očima a pak se jeho tvář vyjasnila a zasalutoval jí. "Kapitánko Naismithová, madam. Ano."
"Vypadáte o mnoho líp, než když jsme se naposled viděli."
"Madam?"
"Na vlajkové lodi, u Escobaru."
Vypadal ustaraně. "Já - si na Escobar nevzpomínám. Admirál Vorkosigan říká, že jsem tam byl."
"Rozumím." Vzali ti vzpomínky, že? Nebo sis je zablokoval sám? To se teď nedá říct. "To je mi líto. Sloužil jste statečně."
"Opravdu? Propustili mě, potom."
"Vážně? A co ta uniforma?"
"To je livrej hraběte Vorkosigana, madam. Vzal mě do své osobní gardy."
"Já jsem… jsem si jistá, že mu budete dobře sloužit. Mohu vidět admirála Vorkosigana?"
"Je vzadu, madam. Můžete jít za ním." Odkráčel, zřejmě byl na obchůzce.
Pomalu šla kolem domu, slunce ji hřálo do zad. Odkopávala nezvyklou sukni svých šatů, až se jí vlnila kolem kolen. Koupila si je včera ve Vorbarr Sultaně, zčásti pro legraci, ale hlavně proto, že její stará průzkumná kombinéza s výložkami přitahovala v ulicích příliš mnoho pohledů. Vlasy měla volně rozčesané s pěšinkou uprostřed a sepnuté dozadu dvěma emailovými hřebeny, které si také koupila včera.
O trochu výše na kopci byla zahrada obehnaná nízkou šedou kamennou zdí. Ne, nebyla to zahrada, uvědomila si, když se přiblížila. Byl to hřbitov. Pracoval tam starý muž ve staré kombinéze, klečel v hlíně a zasazoval mladé květiny z ploché bedničky. Když se protáhla brankou, zašilhal na ni. Neměla pochyb o tom, kdo je. Byl o něco vyšší než jeho syn a jeho svaly byly hubené a šlachovité věkem, ale v kostech jeho obličeje viděla Vorkosigana.
"Generál hrabě Vorkosigan, pane?" Automaticky mu zasalutovala a pak si uvědomila, jak podivně to musí vypadat, když má na sobě šaty. Muž se pracně postavil na nohy. "Jsem kap - jmenuji se Cordelia Naismithová. Jsem Aralova přítelkyně. Já - nejsem si jistá, že se vám o mně zmínil. Je tady?"
"Dobrý den, madam." Postavil se víceméně do pozoru a zdvořile ji pokývl gestem, které jí bylo bolestně povědomé. "Řekl mi toho velmi málo a nijak nenaznačil, že bych se s vámi mohl setkat." Úsměv mu v obličeji zavrzal, jako by příslušné svaly dlouho nepoužíval a mezitím mu ztuhly. "Nemáte představu, jak jsem rád, že jsem se mýlil." Ukázal přes rameno na kopec. "Tam nahoře na vrcholu našeho pozemku je malý pavilon s výhledem na jezero. On tam… většinou sedává."
"Aha." Zpozorovala stezku stoupající kolem hřbitova. "Víte… nevím, jak to mám říct. Je střízlivý?"

Podíval se na slunce a stáhl své kožené rty. "Touto dobou už asi ne. Když se vrátil domů, tak nejprve pil jen po večeři, ale čas se postupem doby čím dál víc posouval. Je to nepříjemné, ale nemohu s tím nic dělat. Ačkoli jestli se mu opět objeví vnitřní krvácení, možná bych…" Zarazil se a prohlédl si ji s intenzivní, i když nejistou spekulací v očích. "Myslím, že si to selhání na Escobaru bere zbytečně osobně. Jeho rezignace určitě nebyla namístě."
Cordelia usoudila, že císař se v tomto ohledu starému hraběti nesvěřoval a pomyslela si, to nebylo selháni, které zlomilo jeho ducha, byl to úspěch, pane. Nahlas řekla: "Vím, že loajalita k vašemu císaři byla pro něj nejdůležitější věcí cti." Byla téměř posledním útočištěm a váš císař se rozhodl zbourat ji do základů, aby získal to, co potřeboval…
"Běžte nahoru," navrhl jí stařec. "Ale - asi bych vás měl varovat, dneska nemá zvlášť dobrý den."
"Děkuji vám. Rozumím."
Stál a díval se za ní, když vyšla z prostoru obehnaného zdí a pokračovala po klikaté pěšině. Stínily ji stromy, většinou dovezené ze Země, a nějaká další, zřejmě místní vegetace. Živý plot z keřovitých rostlin s květy, které vypadaly jako růžová pštrosí péra, byl zvlášť půvabný. Aspoň předpokládala, že jsou to květy, Dubauer by to věděl -
Pavilon ze zvětralého dřeva vypadal mírně orientálně a nabízel krásný výhled na jiskřivé jezero. Po stěnách se pnulo psí víno, jako by si chtělo nárokovat budovu zpět a vrátit ji kamenité půdě. Pavilon byl na všech čtyřech stranách otevřený. Byl zařízen několika ošumělými lehátky, velkým zašlým křeslem s podnožkou a malým stolem, na němž stály dvě karafy, několik sklenic a láhev husté bílé tekutiny.
Vorkosigan seděl v křesle s opřenou hlavou, oči měl zavřené a bosé nohy na podnožce. Nedbale odkopnuté sandály ležely stranou. Cordelia se na kraji pavilonu zastavila a s něžným potěšením ho pozorovala. Měl na sobě staré černé kalhoty od uniformy a velmi civilní košili s nečekaně řvavým květinovým vzorem. Zřejmě se ráno neholil. Všimla si, že na prstech u nohou má stejné černé pružné chloupky jako na prstech a hřbetech rukou. Rozhodla se, že jeho nohy se jí velice líbí - vlastně měla úplně bláznivě ráda každou část jeho těla. Jeho celkově sešlé vzezření už bylo méně zábavné. Byl unavený a víc než to. Byl nemocný.
Nepatrně otevřel oči a sáhl po křišťálovém pohárku naplněném jantarovou tekutinou, potom si to zjevně rozmyslel a místo toho popadl celou láhev. Vedle ní stála malá odměrka, kterou ignoroval a vypil doušek bílého nápoje přímo z láhve. Krátce se na láhev zašklebil, pak ji vyměnil za křišťálový pohár a napil se. Chvilku doušek převaloval v ústech a pak teprve polkl. Shrbil se v křesle o trochu více než předtím.
"Tekutá snídaně?" otázala se Cordelia. "Je to aspoň stejně dobré jako ovesná kaše s rokfórovým dresinkem?"
Prudce otevřel oči. "To jsi ty," řekl ochraptěle po chvilce. "Ty nejsi halucinace." Začal vstávat, ale rozmyslel si to a klesl nazpět v ochromeném ostychu. "Nechtěl jsem, abys viděla…"
Vystoupila po schodech do stínu, postrčila si lehátko blíž k němu a posadila se. Průšvih, pomyslela si. Uvedla jsem ho do rozpaků, když jsem ho přistihla v takovém stavu. Neudrží rovnováhu. Jak ho mám uklidnit? Chci, aby se se mnou vždycky cítil dobře… "Zkoušela jsem zavolat předem, hned když jsem včera přistála, ale nezastihla jsem tě. Jestli očekáváš halucinace, tak ty tedy musí být pozoruhodné. Nalij mi taky, prosím tě."
"Asi by ti víc chutnalo to druhé." Nalil jí z druhé karafy. Vypadal otřesený. Cordelia zvědavě ochutnala nápoj z jeho sklenice.
"Fuj! To není víno!"
"Brandy."
"V tuto hodinu?"
"Když začnu po snídani, obyčejně dosáhnu totálního bezvědomí do oběda," vysvětlil.
Teď už je skoro čas oběda, pomyslela si. Jeho řeč ji nejdřív zmátla, protože byla naprosto jasná, jen pomalejší a váhavější než obvykle. "Musí existovat méně jedovaté všeobecné anestetikum." Víno barvy světlé slámy, které jí nalil, bylo výborné, i když na její vkus dost suché. "Ty tohle děláš každý den?"
"Panebože, to ne." Otřásl se. "Maximálně dvakrát třikrát týdně. Jeden den piju, další den je mi špatně - kocovina je stejně dobrá jako být opilý, protože přestaneš myslet na jiné věci - a další den vyřizuju pochůzky pro otce a tak. V posledních několika letech hodně zeslábl."
Jak Vorkosiganovy počáteční rozpaky a hrůza z toho, že jí bude odporný, ustupovaly, jeho vědomí se postupně zaostřovalo. Sedl si, povědomým gestem si přejel rukou tvář, jako by chtěl setřít otupělost, a pokusil se o lehkou konverzaci. "To jsou hezké šaty. O moc lepší než ty oranžové hadry."
"Díky," řekla a okamžitě se mu přizpůsobila. "Je mi líto, že nemůžu říct totéž o tvé košili - je to opravdu tvůj vlastní vkus?"
"Ne, to byl dárek."
"To se mi ulevilo."
"Měl to být žert. Několik mých důstojníků se domluvilo a koupili mi ji u příležitosti mého prvního jmenování admirálem, před Komarrem. Vždycky na ně myslím, když ji mám na sobě."
"No, to je hezké. V tom případě bych si na ni asi mohla zvyknout."
"Tři z těch čtyř už jsou mrtví. Dva zemřeli na Escobaru."
"Chápu." To měl být lehký rozhovor. "Vypadáš strašně, víš to? Jsi bledý jak těsto."
"Ano, přestal jsem cvičit. Bothariho se to dotklo."
"Jsem ráda, že Bothari neměl moc problémů kvůli Vorrutyerovi."
"Bylo to o vlásek, ale dostal jsem ho z toho. Pomohlo Illyanovo svědectví."
"Ale propustili ho."
"Se ctí. Ze zdravotních důvodů."
"Přemluvil jsi svého otce, aby ho zaměstnal?"
"Ano. Zdálo se mi to správné. On nikdy nebude normální, jak my si to představujeme, ale aspoň má uniformu a zbraň a

nějaká pravidla, která musí dodržovat. Zřejmě mu to dává pocit jistoty." Pomalu přejel prstem po okraji sklenice s brandy. "Byl čtyři roky Vorrutyerovým důstojnickým sluhou, víš. Nebyl na tom moc dobře, když ho přidělili na Generala Vorkrafta. Byl na hranici rozpolcené osobnosti - měl dvojí vzpomínky a všechno ostatní, co se s tím pojí. Bylo to dost strašidelné. Zdá se, že být vojákem je jediná role, jejíž požadavky dokáže splnit. Poskytuje mu to jistou sebeúctu." Usmál se na ni. "Na druhé straně ty vypadáš jako zjevení z nebes. Můžeš - ehm - zůstat déle?"
V jeho obličeji byla váhavá touha, tiché přání, potlačené nejistotou. Váhali jsme tak dlouho, pomyslela si, že už se to stalo zvykem. Pak jí svitlo, že Vorkosigan se obává, že přijela jen na návštěvu. To by byla pekelně dlouhá cesta jen na popovídání, lásko. Ty jsi opravdu opilý.
"Jak dlouho budeš chtít. Když jsem přijela domů, zjistila jsem - že se to tam změnilo. Nebo já jsem se změnila. Nic už není jako dřív. Urazila jsem skoro každého a pořád jsem byla jen o krok před, řekněme, potížemi. Už se nemůžu vrátit. Vzdala jsem se své pozice v armádě - poslala jsem svou rezignaci z Escobaru - a všechno, co vlastním, je v tom malém letadle támhle dole."
Vychutnávala si potěšení, které mu během jejích slov rozsvítilo oči, když mu konečně došlo, že přijela natrvalo. Uspokojilo ji to.
"Já bych vstal," řekl a sklouzl na okraj židle, "ale z nějakého důvodu moje nohy předcházejí můj jazyk. Raději bych ti padl k nohám nějakým ovládanějším způsobem. Za chvíli se to zlepší. Do té doby, nesedla by sis sem ke mně?"
"Ráda." Přesedla si. "Ale nebudu tě tísnit? Jsem dost velká."
"Ani trochu. Nenávidím drobné ženské. Ach ano, takhle je to lepší."
"Ano." Uhnízdila se s ním v křesle s rukama kolem jeho hrudi, hlavu si mu položila na rameno a dokonce si o něj zahákla jednu nohu, aby zdůraznila jeho úplné zajetí. Ze zajatcových úst se ozvalo něco mezi povzdechem a smíchem. Cordelia si přála, aby takhle mohli zůstat sedět navždycky.
"Budeš muset nechat tuhleté sebevraždy alkoholem, víš."
Naklonil hlavu. "Myslel jsem, že jsem tě obelstil."
"Nemohla jsem si nevšimnout."
"Ale mně to vyhovuje. Je to strašně nepříjemné."
"Jenže tvůj otec si o tebe dělá starosti. Dost divně se na mě díval."
"Nesežehl tě pohledem, doufám. To umí výborně, zdokonaluje se v tom celý život."
"Vůbec ne. Usmíval se."
"Panebože." V koutcích očí se mu objevily úsměvné vrásky.
Zasmála se a natáhla krk, aby se mu podívala do tváře. Opravdu to bylo lepší…
"Taky se oholím," slíbil v návalu nadšení.
"Kvůli mně to nepřehaňuj. Já už jsem taky na odpočinku. Říká se tomu separátní mír."
"Mír, tak vida." Zabořil obličej do jejích vlasů a nadechl se jejich vůně. Jeho svaly pod ní se uvolnily, jako když povolí dlouho a příliš natažený luk.
ü
Několik týdnů po svatbě spolu podnikli první výlet. Cordelia doprovázela Vorkosigana na jeho pravidelné pouti do Císařské vojenské nemocnice ve Vorbarr Sultaně. Cestovali pozemním vozidlem vypůjčeným od hraběte. Bothari převzal svou zřejmě obvyklou roli a sloužil současně jako jejich řidič a tělesný strážce. Cordelii, která se v něm už vyznala natolik, že dovedla prokouknout jeho zamlklé způsoby, se zdál nervózní. Seděla mezi ním a Vorkosiganem a Bothari vrhal nejisté pohledy přes její hlavu.
"Řekl jste jí to, pane?"
"Ano, všechno. Je to v pořádku, seržante."
Cordelia povzbudivě dodala: "Myslím, že děláte správnou věc, seržante. Velmi mě to těší."
Trochu se uvolnil a téměř se usmál. "Děkuji vám, milady."
Nenápadně studovala jeho profil. Myslí jí kroužily všechny problémy, které Bothari přiveze zpátky z města k té vesnické ženě, kterou dnes přijali na Vorkosiganovo Surleau. Vážně pochybovala o tom, že je Bothari zvládne. Zkusila malou sondu.
"Přemýšlel jste o tom… co jí řeknete o její matce, až vyroste? Jednou to bude chtít vědět."
Beze slova přikývl a pak promluvil. "Řeknu jí, že zemřela. Řeknu jí, že jsme byli manželé. Tady není dobré být parchant."
Jeho ruka na ovládacím panelu ztuhla. "Tak to ona nebude. Nikdo jí tak nesmí říkat."
"Rozumím." Hodně štěstí, pomyslela si. Dala mu jednodušší otázku. "Už víte, jaké jí dáte jméno?"
"Elena."
"To je hezké. Elena Bothariová."
"Tak se jmenovala její matka."
Cordelii to tak překvapilo, že jí ujela poznámka: "Myslela jsem, že se na Escobar nepamatujete."
Uplynula chvíle, než řekl: "Paměťové drogy se dají potlačit, když víte jak."
Vorkosigan zvedl obočí. Zřejmě to pro něj také byla novinka. "Jak to děláte, seržante?" zeptal se opatrně, neutrálním tónem.
"Někdo, koho jsem kdysi znal, mi řekl… Napíšete si, co si chcete pamatovat a přemýšlíte o tom. Pak to schováte - stejně jako jsme schovávali vaše tajné dokumenty před Radnovem, pane - a oni je nikdy nenašli. A potom, první věc, kterou uděláte, když se vrátíte, ještě než se vám usadí žaludek, tak to vyndáte a podíváte se na to. Když si dokážete vzpomenout na jednu věc z toho seznamu, obyčejně si vzpomenete i na zbytek, ještě než oni se vrátí. A pak to celé děláte znova, a znova. Taky pomáhá, když máte nějaký předmět."
"A měl jste - nějaký předmět?" zeptal se Vorkosigan, kterého to viditelně fascinovalo.

"Pramen vlasů." Opět se nadlouho odmlčel a pak dodal: "Měla dlouhé černé vlasy. Hezky voněly."
Důsledky této historky Cordelii vylekaly a zmátly. Pohodlně se usadila a našla si něco venku, na co se mohla dívat. Vorkosigan se tvářil, jako kdyby konečně něco pochopil, jako člověk, který našel klíčový kousek skládačky. Cordelia pozorovala měnící se scenerii a užívala si jasného slunečního světla a letního vzduchu tak chladného, že nikdo nepotřeboval žádné ochranné pomůcky. Mezi kopci se míhaly záblesky zeleně a vody. Všimla si i něčeho jiného. Vorkosigan sledoval směr jejího pohledu.
"Tak už je vidíš, co?"
Bothari se lehce usmál.
"To letadlo, které se drží pořád za námi?" řekla Cordelia. "Ty víš, kdo to je?"
"Císařská bezpečnostní služba."
"Vždycky tě sledují, když jedeš do hlavního města?"
"Sledují mě pořád. Nebylo snadné přesvědčit lidi, že to s odchodem do penze myslím vážně. Než jsi přijela, bavil jsem se tím, že jsem je provokoval, aby se ukázali. Třeba jsem svoje letadlo za měsíčních nocí řídil opilý těmi kaňony na jihu. Je nové a velmi rychlé. To upoutalo jejich pozornost."
"Bože můj, to zní smrtelně nebezpečně. Opravdu jsi to dělal?"
Vypadal, že se za sebe mírně stydí. "Obávám se, že ano. Já jsem tenkrát nevěděl, že přijedeš. Bylo to napětí. Nepodnikal jsem žádné podobné úmyslně adrenalinové výpravy od doby, kdy jsem byl teenager. Stačilo mi to, co jsem zažil ve službě."
"Překvapuje mě, že jsi nehavaroval."
"Jednou ano," přiznal. "Ale byl to jen menší karambol. To mi připomíná, že musím zkontrolovat, jak je to s opravou. Už jim to trvá celé věky. Z toho alkoholu jsem musel být úplně zvadlý jako hadr a nikdy jsem neměl odvahu se obejít bez ramenních pásů. Nikomu se nic nestalo, jen tomu letadlu, a poničilo to nervy agentů kapitána Negriho."
"Dvakrát," poznamenal Bothari neočekávaně.
"Prosím, seržante?"
"Havaroval jste dvakrát." Seržantova ústa sebou cukla. "Vy si ten druhý případ nepamatujete. Váš otec říkal, že ho to nepřekvapilo. Pomohli jsme vás vytáhnout z bezpečnostní kapsle. Byl jste celý den v bezvědomí."
Vorkosigana to vylekalo. "Děláte si ze mě legraci, seržante?"
"Ne, pane. Můžete vidět kousky toho letounu. Jsou rozházené kilometr a půl podél Dendarijské rokle."
Vorkosigan si odkašlal a přikrčil se na sedadle. "Aha." Chvíli byl zticha a potom dodal: "Je to nepříjemné, mít takový výpadek paměti."
"Ano, pane," řekl Bothari bezvýrazně.
Cordelia se podívala na letadlo, které je sledovalo mezi kopci. "Pozorovali nás po celou dobu? I mě?"
Při pohledu na její výraz se Vorkosigan usmál. "Předpokládám, že tě sledovali od okamžiku, kdy jsi vstoupila na letiště ve Vorbarr Sultaně. Po Escobaru jsem z politického hlediska horký brambor. Tisk, který je tady třetí rukou Ezara Vorbarry, ze mě udělal něco jako hrdinu na odpočinku, který samovolně vyrval vítězství ze chřtánu porážky, a tak dále - absolutní voloviny. Bolí mě z toho břicho i bez brandy. Měl jsem to udělat líp, když jsem všechno věděl předem. Obětovali jsme příliš mnoho křižníků, které kryly transporty mužstva - ale byl to nutný kompromis, vyžadovala si to prostá aritmetika…"
Poznala mu na tváři, že mu myšlenky opět zabloudily do starého známého labyrintu úvah, co z vojenského hlediska mohlo být. Zatracený Escobar, pomyslela si, a zatracený váš císař, zatracený Serg Vorbarra a Ges Vorrutyer, zatracené všechny příležitosti doby a místa, které se spojily, aby změnily chlapcův sen o hrdinství v noční můru muže, kde existuje jen vražda, zločin a podvod. Její přítomnost mu byla velkou útěchou, ale nestačilo to - stále v něm zůstávalo něco v nepořádku, něco rozladěného.
Když se z jihu blížili k Vorbarr Sultaně, kopcovitá krajina se vyrovnala do úrodné planiny, kde se soustředilo víc obyvatelstva. Město se rozkládalo na březích široké stříbrné řeky. Nejstarší vládní budovy byly většinou rekonstruované starodávné pevnosti přilepené na útesy a vrcholky skal nad řekou. Moderní město se od nich rozprostíralo na sever a na jih.
Novější vládní úřady, výkonné monolitní bloky, se soustředily uprostřed. Vorkosigan, Cordelia a Bothari projeli jejich komplexem a zamířili k jednomu ze slavných mostů, aby překročili řeku směrem na sever.
"Můj bože, co se to tu stalo?" zeptala se Cordelia, když míjeli celý blok vypálených, zčernalých domů, z nichž zbyly jen kostry.
Vorkosigan se kysele usmál. "Před nepokoji, které se odehrály přede dvěma měsíci, to bylo Ministerstvo pro politickou výchovu."
"Něco jsem o nich zaslechla na Escobaru, cestou sem. Neměla jsem tušení, že byly tak rozsáhlé."
"Vlastně nebyly. Bylo to dost pečlivě naplánované. Osobně jsem si myslel, že zvolili zatraceně nebezpečný způsob, jak to provést. I když bych řekl, že to bylo o krok rafinovanější, než když Jurij Vorbarra vyházel z okna státní radu. Pokrok v další generaci, možná… Nedoufal jsem, že Ezarovi se podaří dostat toho džina zpátky do láhve, ale zřejmě se mu to povedlo. Jakmile byl Grišnov zabit, všichni vojáci, které povolali a kteří byli z nějakého důvodu odesláni pryč, aby chránili císařovu rezidenci -" odfrkl si, "se vynořili a vyčistili ulice a povstání se prostě rozplynulo, až na pár fanatiků a některé zraněné duše, jejichž příbuzní zahynuli na Escobaru. Bylo to ošklivé, ale ve zprávách to zmírnili."
Přejeli řeku a nakonec po dlouhé cestě dorazili k velké a slavné nemocnici. Uprostřed parku obehnaného zdí tvořila téměř město ve městě. Nalezli podporučíka Koudelku samotného na pokoji. Zachmuřený, v zeleném vojenském pyžamu, ležel na posteli. Cordelia se nejdříve domnívala, že jim zamával, ale když viděla, jak se jeho levá paže od lokte neustále pohybuje v pomalém rytmu nahoru a dolů, pochopila, že je to jinak.

Ale Koudelka se posadil a usmál, když vstoupil jeho bývalý velitel, a s Botharim si vyměnili pokývnutí. Když spatřil za Vorkosiganem Cordelii, jeho úsměv se rozšířil. Jeho obličej vypadal daleko starší než dřív.
"Kapitánko Naismithová, madam! Vlastně měl bych říct, lady Vorkosiganová. Nemyslel jsem si, že vás ještě někdy uvidím."
"Ani já jsem si to nemyslela. Jsem ráda, že jsem se mýlila," oplatila mu úsměv.
"A vám blahopřeju, pane. Dík, že jste mi poslal zprávu. Docela jsem vás posledních několik týdnů postrádal, ale - chápu, že jste měl na práci lepší věci." Úsměv zbavil jeho poznámku ostnu.
"Děkuji vám, podporučíku. A co to máte s rukou?"
Koudelka se ušklíbl. "Dneska ráno jsem upadl a něco se uvnitř zkratovalo. Za chvilku by měl přijít doktor, aby to spravil. Mohlo to bejt horší."
Cordelia si všimla, že Koudelkovy paže pokrývá síť jemných červených jizev, byly to linie implantovaných nervových protéz.
"Takže chodíte. To rád slyším," řekl Vorkosigan povzbudivě.
"Jo, tak nějak." Rozzářil se. "A aspoň mám už pod kontrolou střeva. Je mi jedno, že tam v té oblasti nic necítím, když už jsem se teď zbavil té příšerné kolostomie."
"Máte velké bolesti?" zeptala se Cordelia nesměle.
"Ani ne," rychle odmítl Koudelka. Cordelia měla pocit, že lže. "Ale kromě toho, že jsem sem tam neohrabanej a ztrácím rovnováhu, nejhorší jsou ty pocity. Není to bolest, je to divný. Falešné zpravodajství. Jako když levou nohou chutnáte barvy nebo cítíte věci, které tam nejsou, jako třeba že po vás lezou brouci, nebo necítíte to, co existuje, jako třeba horko…" Pohlédl na svůj obvázaný pravý kotník.
Vešel lékař a rozhovor ustal. Koudelka si sundal košili. Doktor mu přiložil k rameni přístroj a začal jemným chirurgickým detektorem hledat zkrat. Koudelka zbledl a upřeně pozoroval svá kolena, ale jeho paže nakonec přestala vykonávat pomalé pohyby nahoru a dolů a ochable mu ležela po boku.
"Obávám se, že ji po zbytek dne budu muset nechat mimo provoz," omlouval se lékař. "Dáme to do pořádku zítra, až půjdete cvičit přítažné svaly vaší pravé nohy."
"Jo, jo." Koudelka ho odmávl svou fungující pravou rukou. Doktor si posbíral nástroje a odešel. "Vím, že se vám asi zdá, že to trvá věčně," řekl
Vorkosigan s pohledem na Koudelkův frustrovaný obličej, "ale pokaždé, když sem přijdu, je vidět nový pokrok. Odtud se dostanete," řekl s důvěrou.
"Jo, doktor říkal, že mě vykopnou asi za dva měsíce." Usmál se. "Ale říkají, že už nikdy nebudu schopnej boje." Úsměv se vytratil a tvář se mu zkrabatila. "Pane! Oni mě propustí z armády! A všechno tohle flákání v nemocnici bude na nic!" Odvrátil obličej a strnulý rozpaky hleděl stranou, dokud opět nenabyl kontrolu nad svým výrazem.
Aby mu nevnucoval své sympatie, Vorkosigan také hleděl jinam, dokud se na ně podporučík s pečlivě naaranžovaným úsměvem opět nepodíval. "Je mi jasný proč," řekl Koudelka vesele. Kývl na mlčenlivého Bothariho, který se opíral o zeď a zjevně byl spokojený s tím, že jen poslouchal. "Kdybyste mi dneska dal pár pořádných ran jako ty, co jsem od vás dostával v ringu při tréninku, tak bych se plácal jako ryba na suchu. To fakt není dobrej příklad pro mužstvo. Asi si prostě budu muset najít… nějakou úřednickou práci." Pohlédl na Cordelii. "Co se stalo s tím vaším podporučíkem, kterýho to zasáhlo do hlavy?"
"Naposled jsem ho viděla po Escobaru - navštívila jsem ho myslím jen dva dny předtím, než jsem odjela z domova. Je na tom pořád stejně. Už ho pustili z nemocnice. Jeho matka dala výpověď z práce a je teď doma, aby se o něj mohla starat."
Koudelka sklopil oči a Cordelii prudce dojalo zahanbení v jeho obličeji. "A já tady držkuju kvůli pár píchnutím. Promiňte."
Potřásla hlavou, nedůvěřovala si natolik, aby promluvila.
Později, když byli s Vorkosiganem na chodbě chvíli sami, si Cordelia položila hlavu na jeho rameno a on ji objal. "Už je mi jasné, proč jsi začínal pít hned po snídani, když ses odtud vrátil. Teď zrovna bych si taky dala pořádný drink."
"Po příští zastávce tě vezmu na oběd a můžeme si jeden dát," slíbil.
ü
Jejich dalším cílem bylo výzkumné křídlo. Vedoucí vojenský lékař Vorkosigana srdečně pozdravil a jen se zatvářil trochu zaraženě, když Vorkosigan bez dalšího vysvětlení představil Cordelii jako lady Vorkosiganovou.
"Nevěděl jsem, že jste se oženil, pane."
"Nedávno."
"Opravdu? Blahopřeju vám. Jsem rád, že jste se přišel na jednoho z nich podívat, pane, než budou všichni hotoví. To je opravdu skoro ta nejzajímavější část. Počká tu milady, než to vyřídíme?" Byl poněkud v rozpacích.
"Lady Vorkosiganova je o všem informovaná."
"Kromě toho na tom mám osobní zájem," řekla Cordelia živě.
Doktor se zatvářil zmateně, ale odvedl je do monitorovací místnosti. Cordelia se s pochybnostmi zadívala na půl tuctu zbývajících kontejnerů, seřazených v řadě. Připojil se k nim laborant, který před sebou tlačil jakési zařízení, zřejmě vypůjčené z porodnického oddělení nějaké jiné nemocnice.
"Dobré ráno, pane," řekl vesele. "Budete se dívat, jak se tohle kuře dneska vyklube?"
"Byl bych rád, kdybyste si pro to našel vhodnější výraz," řekl doktor.
"Ano, ale nemůžete tomu říkat, že se narodí," upozornil ho laborant rozumně. "Technicky vzato už se všichni jednou narodili. Tak mi řekněte vy, co to je."
"U nás doma tomu říkají rozbít láhev," řekla Cordelia ve snaze být nápomocná. Se zájmem pozorovala přípravy.

Laborant rozložil měřicí přístroje a umístil pod zahřívací světlo koš na dítě. S velkou zvědavostí střelil pohledem po Cordelii. "Vy jste Beťanka, že, milady? Moje žena si přečetla ve zprávách admirálovo svatební oznámení, bylo to až dole, drobným písmem. Já sám nikdy osobní zprávy nečtu."
Doktor překvapeně vzhlédl, ale ihned se vrátil ke svému seznamu. Bothari předstíral, že se s přivřenýma očima opírá o zeď - skrýval tím, jak ostře vše sleduje. Doktor a laborant skončili přípravy a pokynuli jim, aby přistoupili blíž.
"Máte polévku hotovou, pane?" zeptal se laborant lékaře polohlasně.
"Tady. Vstříkněte to do výživné trubice C…"
Do správného otvoru byla zavedena správná hormonální směs a doktor opakovaně zkontroloval disk s instrukcemi na svém monitoru.
"Čekejte pět minut, na signál - teď." Doktor se otočil k Vorkosiganovi. "Fantastický přístroj, pane. Neslyšel jste něco o financování a o inženýrském personálu, se kterým bychom mohli zkusit to duplikovat?"
"Ne," odvětil Vorkosigan. "Já s tímhle projektem oficiálně končím, jakmile se narodí poslední živé dítě - nebo až bude venku, nevím, jak tomu chcete říkat. Budete muset zapracovat na svých obvyklých nadřízených a budete si muset vymyslet vojenskou žádost, která by to ospravedlnila, nebo přinejmenším něco, co vypadá podobně - jako kamufláž."
Doktor se zamyšleně usmál. "Myslím, že to stojí za námahu. Mohla by to být příjemná změna od vymýšlení nových způsobů, jak lidi zabít."
"Časový signál, pane," řekl laborant a lékař se vrátil k současnému úkolu.
"Separace placenty vypadá dobře - zpevňuje se přesně, jak má. Víte, čím déle to studuju, tím větší úctu mám k těm lékařům, kteří operovali matky. Musíme nějak dostat víc mediků na jiné planety. Dostat ty placenty ven bez poškození musí být nesmírně - tady ji máme. A tady. Odstraňte pečeť." Ukončil seřizování a zvedl víko. "Přeřízněte membránu - a už je venku. Sání, rychle prosím."
Cordelia si uvědomila, že Bothari, který se stále opíral o zeď, zadržuje dech.
Mokrá, svíjející se holčička se nadechla a zakašlala, když ucítila studený vzduch. Bothari se také nadechl. Holčička se Cordelii docela líbila, nebyla zakrvácená a mnohem méně rudá a pomačkaná než novorozenci, které viděla na videu. Miminko se nahlas a silně rozplakalo. Vorkosigan sebou trhl a Cordelia se rozesmála.
"Vidíte, vypadá úplně dokonalá." Cordelia se dívala přes rameno oběma zdravotníkům, kteří prováděli měření a brali ze své maličké, užaslé, zmatené a mrkající svěřenkyně vzorky.
"Proč tak řve?" zeptal se Vorkosigan nervózně. Stejně jako Bothari stál stále na stejném místě.
Protože ví, že se narodila na Barrayaru, pomyslela si Cordelia, ale poznámku raději spolkla. Namísto toho řekla: "Ty bys řval taky, kdyby tě hromada nějakých obrů vytrhla s klidného podřimování v teple a házela s tebou jako s pytlíkem fazolí." Cordelia si vyměnila s laborantem napolo pobavený a napolo zlostný pohled.
"Tak dobře, milady," vzdal se laborant, když se doktor otočil zpátky k drahocennému přístroji.
"Moje švagrová říká, že je máte držet těsně u sebe, takhle. Ne na délku paže od sebe. Taky bych ječela, kdybych si myslela, že mě někdo drží nad jámou a co nevidět mě tam upustí. No tak, děťátko. Usměj se na tetu Cordelii, zkus to. Ano, tak, hezky a klidně. Ráda bych věděla, jestli jsi byla dost stará, aby sis pamatovala na tlukot srdce své matky?" broukala dítěti, které si olízlo rty a zívlo, a pevněji je ovinula porodní dekou. "Máš za sebou dlouhou a podivnou cestu."
"Chcete se podívat dovnitř, pane?" pokračoval doktor. "Vy taky, seržante - posledně když jste tu byl, jste se hodně vyptával…"
Bothari zavrtěl hlavou, ale Vorkosigan přešel k vystavené technice, kterou doktor zřejmě toužil předvést. Cordelia odnesla miminko k seržantovi.
"Chcete si ji pochovat?"
"Smím, milady?"
"Panebože, mě nemusíte žádat o dovolení. Jestli by někdo měl, tak naopak."
Bothari si holčičku bázlivě vzal a zahleděl se jí do obličeje. V jeho velkých rukou se skoro ztratila. "Jsou si jistí, že je to ta pravá? Myslel jsem, že bude mít větší nos."
"Kontrolovali to mnohokrát," ujistila ho Cordelia, doufajíc, že se nezeptá, jak to ví. Ale dalo se to asi rozumně předpokládat. "Všechna mimina mají malé nosy. Nikdy nevíte, jak bude dítě vypadat, dokud mu není osmnáct."
"Třeba se bude podobat své matce," řekl s nadějí v hlase. Cordelia v duchu jeho naději podpořila.
Doktor skončil s ukazováním vnitřností přístroje snů Vorkosiganovi. Vorkosigan se ze zdvořilosti snažil nevypadat moc neklidně.
"Chceš si ji taky podržet, Arale?" nabídla mu Cordelia.
"Ne, to je v pořádku," omluvil se spěšně.
"Jen si zvykej. Možná, že to někdy budeš potřebovat." Podívali se na sebe s tajnou, soukromou nadějí. Vorkosigan se uvolnil a nechal se od Cordelie přemluvit.
"Hm, už jsem držel kočky, které vážily víc. Tohle opravdu není můj obor." Když si holčičku lékařský personál vzal zpátky, aby dokončili technické záznamy, vypadal, že se mu ulevilo.
"No tak se na to podívejme," řekl doktor. "Tohle je ta, kterou nebudeme dávat do Císařského sirotčince, že? Kam ji tedy dáme, až skončí období pozorování?"
"Požádali mě, abych se o ni osobně postaral," řekl Vorkosigan bez zaváhání. "Abychom zachovali soukromí rodiny. Já - lady Vorkosiganová a já ji doručíme jejímu zákonnému opatrovníkovi."
Doktor vypadal pozoruhodně zamyšlený. "Aha. Rozumím, pane." Na Cordelii se nepodíval. "Vy vedete tento projekt. Můžete si s nimi dělat co chcete a nikdo se nebude na nic ptát - ujišťuji vás, pane," dodal se vší vážností.
"Fajn, fajn. Jak dlouhé je pozorovací období?"

"Čtyři hodiny, pane."
"Dobře, tak můžeme jít na oběd. Cordelie, seržante?"
"Já - mohl bych zůstat tady, pane? Já… nemám hlad."
Vorkosigan se usmál. "Jistě, seržante. Lidé kapitána Negriho se zatím na nás mohou pocvičit."
Na cestě k vozu se Vorkosigan zeptal Cordelie: "Čemu se směješ?"
"Já se nesměju."
"Tvoje oči se smějou. Ve skutečnosti se ti bláznivě třpytí."
"To kvůli tomu doktorovi. Obávám se, že jsme ho společnými silami neúmyslně spletli. Ty sis nevšiml?"
"Jak vidíš, ne."
"Myslí si, že to dítě, které dneska vyndali z láhve, je moje. Nebo možná tvoje. Nebo nás obou. Prakticky jsem viděla, jak se mu hlavě otáčejí kolečka. Myslí si, že konečně přišel na to, proč jsi tenkrát ty kontejnery neotevřel."
"To ne." Skoro se otočil na podpatku.
"Ne, ne, nech to být," řekla Cordelia. "Kdybys to popíral, jen bys všechno zhoršil. Mně už jednou Bothariho hříchy vyčítali. Jen ať spekulují dál." Zmlkla. Vorkosigan studoval její profil.
"A na co myslíš teď? Ty jiskřičky se ztratily."
"Jen přemýšlím, co se asi stalo s její matkou. Jsem si jistá, že jsem se s ní setkala. Dlouhé černé vlasy, jmenovala se Elena - bylo to na vlajkové lodi, a musela to být ona. Byla neuvěřitelně krásná. Je mi jasné, proč si jí Vorrutyer všiml. Ale byla příliš mladá na to, aby se vyrovnala s takovou hrůzou."
"Ženy by se neměly účastnit bitev," řekl Vorkosigan zachmuřeně.
"Muži taky ne, podle mého názoru. Proč jste se pokusili zablokovat její vzpomínky? Nařídil jsi to ty?"
"Ne, to byl nápad lékaře. Bylo mu jí líto." Měl napjatý výraz a jeho pohled byl vzdálený. "To bylo to nejhorší a tenkrát jsem tomu nerozuměl. Teď už ano, myslím. Když s ní Vorrutyer skončil - a v jejím případě se přímo překonal -, byla katatonicky strnulá. Já - pro ni už bylo moc pozdě, ale tehdy jsem se rozhodl, že ho zabiju, kdyby se to mělo opakovat, a k čertu s císařovým scénářem. Nejdřív Vorrutyera, potom prince, pak sebe. Bylo by to zachránilo Vorhalase…
V každém případě si Bothari zřejmě na Vorrutyerovi vyžádal její tělo. Odnesl ji do své kabiny. Vorrutyer předpokládal, že ji bude dál mučit, pravděpodobně napodobovat jeho rozkošné způsoby. Polichotilo mu to a nechal je na pokoji. Ale Bothari nějak dokázal zamlžit svůj monitor. Nikdo neměl nejmenší tušení, co tam dělá, a trávil tam každou minutu svého volna. Pak přišel za mnou se seznamem lékařských potřeb a chtěl, abych mu je propašoval. Vyznal se v první pomoci, měl zkušenosti z bitev. Tenkrát mě napadlo, že ji nemučí, že jen chce, aby si to Vorrutyer myslel. Byl šílený, ne hloupý. Nějakým podivným způsobem se do ní zamiloval a zbylo mu dost rozumu, aby to před Vorrutyerem utajil."
"Za těch okolností to vůbec nezní šíleně," poznamenala Cordelia. Vzpomněla si na plány, které Vorrutyer s Vorkosiganem měl.
"Ne, ale jak to dělal - párkrát jsem něco zahlédl," odfoukl si Vorkosigan. "Staral se o ni ve své kabině, krmil ji, oblékal, myl - a pořád přitom něco šeptem říkal. Měl to celé promyšlené. Pravděpodobně si pracně vytvořil podrobnou fantazii, kde ho ona milovala a taky si ho vzala - kde byli normální, duševně zdravý pár. Proč by neměl šílenec snít o tom, že je zdravý? Během těch chvil, kdy byla při vědomí, z něho musela být vyděšená k smrti."
"Ach jo. Je mi ho skoro stejně líto, jako je mi líto jí."
"Tak docela ne. On s ní taky spal a dá se klidně předpokládat, že svou manželskou fantazii neomezil jen na slova. Asi vím proč. Dovedeš si představit, že za normálních okolností by se Bothari dostal do okruhu sta kilometrů k takové dívce?"
"Hm, asi těžko. Escobarani posílali ty nejlepší do války proti vám."
"Proto si myslím, že právě tohle si chtěl z Escobaru zapamatovat. Muselo to vyžadovat nesmírnou sílu vůle. Byl v léčení celé měsíce."
"Propána," vydechla Cordelia. Nemohla se zbavit představ, které svými slovy vyvolal. Byla ráda, že má pár hodin na to, aby se uklidnila, než Bothariho znovu uvidí. "Tak pojďme na ten drink, ano?"

KAPITOLA 15

Léto pomalu končilo, když Vorkosigan navrhl cestu do Bonsanklaru. Toho rána byli už napůl sbaleni, když Cordelia vyhlédla z okna v ložnici před dům a řekla přiškrceným hlasem: "Arale? Vpředu právě přistál letoun a vystupuje z něho šest ozbrojených mužů. Rozcházejí se po celém pozemku."
Vorkosigan okamžitě zpozorněl, přišel k ní, aby se podíval, a uklidnil se. "To je v pořádku. To jsou lidé hraběte Vortaly. Zřejmě přišel navštívit mého otce. Překvapuje mě, že našel čas právě teď odjet z hlavního města. Slyšel jsem, že císař ho pěkně honí."
O několik minut později vedle prvního letadla přistálo druhé a Cordelia poprvé spatřila barrayarského předsedu vlády. Princ Serg ho popsal jako vrásčitého šaška, ale to bylo přehnané, i když i spravedlivé - byl to hubený muž, shrbený věkem, ale stále se pohyboval svižně. Měl hůl, ale podle toho, jak s ní mával kolem sebe, Cordelia usoudila, že ji má jen na ozdobu. Krátce ostříhané bílé vlasy lemovaly holou hlavu s jaterními skvrnami, která se na slunci leskla, když Vortala a dva jeho pobočníci či tělesní strážci - Cordelia nevěděla - přecházeli pod jejím oknem k hlavním dveřím.
Oba šlechtici stáli a povídali si v hale, když Vorkosigan s Cordelii sešli ze schodů. "Aha, tady je," řekl generál. Vortala si je oba prohlédl jasným a pronikavým pohledem. "Arale, chlapče. Jsem rád, že tak dobře vypadáš. A tohle je tvoje beťanská Penthesileia? Blahopřeji vám k pozoruhodnému úlovku, milady." Sklonil se nad její rukou a políbil ji s trochu okázalou elegancí.
Cordelia zamrkala nad jménem, které jí přiřkl, ale dokázala mu aspoň odpovědět na pozdrav. Vortala se jí zkoumavě

podíval do očí.
"To je dobře, že jste se mohl uvolnit a navštívit nás," řekl Vorkosigan. "Moje žena a já," tu frázi jeho ústa zdůraznila, jako by se napil vína se skvělou vůní, "jsme se s vámi málem minuli. Slíbil jsem, že ji dnes vezmu k moři."
"Chápu… Ale tohle náhodou není společenská návštěva. Jsem tu jako poslíček svého pána. A bohužel mám moc málo času."
Vorkosigan přikývl. "Tak já vás, pánové, nechám o samotě."
"Jen se z toho nepokoušej vykroutit, chlapče. Ta zpráva je pro tebe."
Vorkosigan zpozorněl. "Myslel jsem si, že už si s císařem nemáme co říct. Měl jsem dojem, že jsem to vyjádřil jasně, když jsem rezignoval."
"Ano - tedy, on byl úplně spokojený, že jsi byl mimo hlavní město, když se dělala ta špinavá práce u Ministerstva pro politickou výchovu. Ale jsem pověřen ti vyřídit," maličko se uklonil, "že císař žádá a vyžaduje, abys ho navštívil. Dnes odpoledne. - Tvoje žena také," dodal opožděně.
"Proč?" zeptal se Vorkosigan přímo. "Upřímně řečeno, návštěvu u Ezara Vorbarry jsem dnes neměl v plánu - ostatně ani nikdy jindy."
Vortala zvážněl. "Už nemá čas čekat, až tě znudí pobyt na venkově. On umírá, Arale."
Vorkosigan si povzdychl. "Umírá už jedenáct měsíců. Nemůže umírat ještě chvíli?"
Vortala se uchechtl. "Pět měsíců," opravil ho nepřítomně a pak se na Vorkosigana spekulativně zamračil. "Hm. No, měl to teď docela pohodlné. Za posledních pět měsíců vyhnal z děr víc krys než za minulých dvacet let. Mohl bys dokonce podle jeho lékařských zpráv určit, kdy se konala personální zemětřesení na ministerstvech. Jeden týden říkali, že je ve velmi vážném stavu. Příští týden chytili dalšího náměstka ministra a obvinili ho ze zpronevěry nebo něčeho podobného." Opět zvážněl. "Ale tentokrát je to doopravdy. Musíš ho dnes navštívit. Zítra by mohlo být příliš pozdě. Za čtrnáct dní už určitě moc pozdě bude."
Vorkosigan sevřel rty. "Co ode mě chce? Řekl to?"
"No… myslím, že ti chce nabídnout místo v příští regentské vládě. To, o kterém jsi nechtěl ani slyšet, když jste se naposled setkali."
Vorkosigan zavrtěl hlavou. "Nemyslím si, že existuje místo ve vládě, které by pro mě bylo pokušením, abych se vrátil do politiky. Možná - ale ne. Ani Ministerstvo války. Je to zatraceně nebezpečné. Já tu vedu takový pěkný, tichý život."
Ochranářsky objal Cordelii kolem pasu. "Budeme mít rodinu. Nebudu ji riskovat kvůli gladiátorské politice."
"Ano, určitě si tě dovedu představit, jak marníš čas stárnutím - ve věku čtyřiačtyřiceti let. To jistě! Budeš trhat hrozny, plavit se na plachetnici - tvůj otec mi o ní vyprávěl. Mimochodem, slyšel jsem, že chceš na svou počest přejmenovat vesnici na Vorkosiganův Syslov -"
Vorkosigan si odfrkl a jeden druhému se posměšně uklonili.
"Stejně mu to budete muset říct sám."
"Jsem na toho muže… zvědavá," zamumlala Cordelia. "Jestli je to opravdu poslední šance."
Vortala se na ni usmál a Vorkosigan se neochotně podrobil. Vrátili se do ložnice, aby se převlékli - Cordelia do svých nejformálnějších odpoledních šatů a Vorkosigan do zelené vycházkové uniformy, kterou na sobě neměl od svatby.
"Proč jsi tak nervózní?" zeptala se Cordelia. "Třeba se s tebou chce jen rozloučit."
"Hovoříme o muži, který dokáže i svou vlastní smrt využít pro politické účely, nepamatuješ se? A jestli existuje nějaký způsob, jak vládnout Barrayaru z hrobu, můžeš se vsadit, že ho objevil. V žádném jednání, které jsem s ním kdy měl, jsem neměl navrch."
V této dvojznačné náladě se připojili k předsedovi vlády a odletěli s ním do Vorbarr Sultany.
ü
Císařská rezidence byla stará budova. Skoro muzeální exponát, pomyslela si Cordelia, když stoupali po opotřebovaných žulových schodech k východní sloupové hale. Dlouhá fasáda byla plná kamenných reliéfů, kde byla každá postava individuálním uměleckým dílem. Esteticky to byl protiklad moderní, beztvaré budovy ministerstva, která se tyčila kilometr nebo dva na východ.
Byli uvedeni do místnosti, která byla částečně nemocničním pokojem a částečně výstavou starožitností. Za okny vedoucími na sever od rezidence se táhly formální zahrady a trávníky. Hlavní obyvatel místnosti ležel na obrovské vyřezávané posteli, zděděné po nějakém předkovi, který si potrpěl na nádheru. Tělo měl prošpikované hadičkami, které ho prozatím držely naživu.
Ezar Vorbarra byl nejbělejší muž, jakého kdy Cordelia viděla, bílý jako jeho povlečení, bílý jako jeho vlasy. Měl bílou pleť, nad propadlými tvářemi vrásčitou. Jeho víčka nad hnědozelenýma očima byla bílá, těžká a převislá - takové oči už jednou matně spatřila v zrcadle. Na hřbetech bílých rukou mu vystupovaly modré žíly. Když mluvil, jeho zuby proti bezkrevnému pozadí vypadaly slonovinově žluté.
Vortala a Vorkosigan, a po nejistém zaváhání i Cordelia poklekli vedle postele na jedno koleno. Císař drobným, namáhavým pohybem jednoho prstu ukázal svému ošetřujícímu lékaři, aby opustil místnost. Muž se uklonil a odešel.
Tři návštěvníci vstali, Vortala poněkud ztuhle.
"Tak, Arale," řekl císař. "Pověz mi, jak vypadám."
"Velmi nemocný, pane."
Vorbarra se pousmál a zakašlal. "To je osvěžující. První poctivá odpověď, kterou jsem od kohokoli slyšel za celé týdny. Dokonce i Vortala se vyhýbá odpovědi." Hlas mu selhal a vykašlal trochu hlenu. "Minulý týden jsem vychcal svůj poslední melanin. Ten zatracený doktor mě už ani ve dne nepustí do zahrady." Odfrkl si, buď nesouhlasně, nebo z nedostatku dechu. "Tak tohle je ta tvoje Beťanka, co? Pojďte sem, děvče."
Cordelia přistoupila k posteli a bílý stařec jí hnědozelenýma očima intenzivně civěl do obličeje. "Velitel Illyan mi o vás

vyprávěl. Kapitán Negri rovněž. Viděl jsem všechny vaše záznamy z Průzkumu, víte. A ten úžasný úlet vaší psychiatričky. Negri ji chtěl získat pro sebe, jen proto, aby jeho sekci dodala nějaké nové nápady. Vorkosigan, protože je, jaký je, mi toho řekl mnohem méně." Odmlčel se, jako by mu došel dech. "Řekněte mi teď, ale úplně popravdě - co na něm vidíte, na takovém zlomeném, jak se to říká - najatém vrahovi?"
"Je zřejmé, že Aral vám něco řekl," odpověděla. Překvapilo ji, když uslyšela vlastní slova z jeho úst. Hleděla na něj dolů se stejnou zvědavostí. Na svou otázku zjevně chtěl poctivou odpověď, Cordelia hledala správná slova.
"Asi - asi v něm vidím sebe. Nebo někoho, jako jsem já. Oba hledáme tytéž věci, ale každý je nazýváme jinak a hledáme je na jiných místech. Myslím, že on to nazývá čest. Já bych to asi nazvala milost boží. Oba většinou skončíme s prázdnýma rukama."
"Ach ano. Vzpomínám si, že ve vaší složce bylo uvedeno, že jste poněkud nábožensky založená," řekl císař. "Já sám jsem ateista. Je to prostá víra, ale v těchto posledních dnech je mi velkou útěchou."
"Ano, často jsem k tomu také měla sklony."
"Hm." Tomu se usmál. "Velmi zajímavá odpověď, ve světle toho, co o vás Vorkosigan říkal."
"A co to bylo, pane?" zeptala se Cordelia. Vzbudilo to její zvědavost.
"Na to se musíte zeptat jeho. Bylo to důvěrné. A také velmi poetické, překvapilo mě to." Pokynul jí, aby odstoupila, zřejmě mu to stačilo, a naznačil Vorkosiganovi, aby přistoupil blíž. Vorkosigan stál v postoji, který připomínal agresivní přehlídkový pohov. Výraz jeho úst byl sardonický, ale jak si Cordelia všimla, v očích měl dojetí.
"Jak dlouho jsi mi sloužil, Arale?" zeptal se císař.
"Od svého nástupu do služby, dvacet šest let. Nebo myslíte tělem a krví?"
"Tělem a krví. Vždycky jsem to počítal ode dne, kdy komando starého Jurije zabilo tvou matku a strýce. Tu noc za mnou přišel tvůj otec s princem Xavem na velitelství Zelené armády a přednesli mi zvláštní návrh. Byl to první den občanské války Jurije Vorbarry. Rád bych věděl, proč se tomu neříká občanská válka Pjotra Vorkosigana. No dobře. Kolik ti bylo let?"
"Jedenáct, pane."
"Jedenáct. Mně bylo tehdy tolik, kolik je tobě teď. Zvláštní. Takže jsi mi sloužil tělem a krví - zatraceně, ta věc už začíná ovlivňovat můj mozek."
"Třiatřicet let, pane."
"To je hodně. Děkuji ti. Už mi moc času nezbývá."
Z cynického výrazu na Vorkosiganově tváři Cordelia pochopila, že císařova údajná senilita ho ani v nejmenším nepřesvědčila.
Starý muž si opět odkašlal. "Vždycky jsem se chtěl zeptat, co jste si s Jurijem navzájem řekli, tenkrát o dva dny později, když jsme ho konečně rozsekali na kusy v tom starém hradu. V poslední době jsem se začal zajímat o poslední slova císařů. Hrabě Vorhalas si myslel, že sis s ním pohrával."
Vorkosigan na okamžik zavřel oči, buď bolestí, nebo při vzpomínce. "To sotva. Ano, byl jsem přesvědčený, že se nemůžu dočkat, až ho poprvé seknu, ale jen do té doby, dokud ho nesvlékli a nepostavili přede mne. Pak… jsem pocítil takový impuls ho prudce udeřit do krku a čistě to skončit, prostě to mít za sebou."
Císař se kysele usmál se zavřenýma očima. "Byly by následovaly pekelné nepokoje."
"Myslím, že mi vyčetl z obličeje, že jsem na to moc zbabělý. Pošklebovalse mi. ‚Jen si sekni, chlapečku. Jestli se odvážíš, když máš na sobě mou uniformu. Mou uniformu nosí dítě.' Nic víc neřekl. Já jsem řekl: ‚Zabil jste všechny děti v této místnosti,' což bylo nejapné, ale v té chvíli mě nic lepšího nenapadlo. A pak jsem mu rozsekl břicho. Často jsem si později přál, abych… abych byl řekl něco jiného. Ale většinou jsem litoval, že jsem neposlechl ten první impuls."
"Tenkrát na tom parapetu v dešti jsi byl pěkně zelený."
"To už začal křičet. Litoval jsem, že se mi vrátil sluch."
Císař si povzdechl. "Ano, pamatuji se na to."
"Vy jste to tak naplánoval."
"Někdo to udělat musel." Odmlčel se, aby si odpočinul, a pak dodal: "Ale nepozval jsem tě sem, abychom si povídali o starých časech. Řekl ti předseda vlády, proč jsem tě pozval?"
"Něco o pozici ve vládě. Řekl jsem mu, že mě to nezajímá, ale on odmítl předat vám tu informaci."
Vorbarra unaveně zavřel oči a hovořil zřejmě ke stropu. "Řekněte mi - lorde Vorkosigane -, kdo by měl být regentem na Barrayaru?"
Vorkosigan se zatvářil, jako kdyby kousl do něčeho nechutného, ale byl příliš zdvořilý, aby to vyplivl. "Vortala."
"Moc starý. Šestnáct let nevydrží."
"Tak princezna."
"Generální štáb by ji sežral zaživa."
"Vordarian?"
Císař rychle otevřel oči. "Ale prokristapána, seber se, chlapče."
"Má nějaké vojenské zkušenosti."
"A o jeho nedostatcích můžeme diskutovat dlouho - jestli mi doktoři dají ještě jeden týden života. Máš v zásobě ještě další vtipy, než začneme mluvit vážně?"
"Quintillan z Ministerstva vnitra. A to není vtip."
Císař se usmál žlutými zuby. "Takže přece jen dokážeš říct něco dobrého o mých ministrech. Teď už můžu umřít, slyšel jsem všechno."
"Hrabata nikdy nebudou hlasovat pro někoho, před jehož jménem nestojí slabika Vor," řekl Vortala. "Ani kdyby dokázal kráčet po vodě."

"Tak z něj šlechtice udělejte. Dejte mu pozici, která bude odpovídat jeho hodnosti."
"Vorkosigane," zděsil se Vortala, "on není z válečnické kasty."
"Mnozí z jeho nejlepších vojáků taky ne. My jsme Vor, protože některý mrtvý císař někoho z našich předků povýšil. Mohli bychom ten zvyk obnovit, třeba jako odměnu za zásluhy. Nebo ještě lépe, dejte přídomek Vor každému a skoncujeme s celým tím nesmyslem."
Císař se zasmál, pak se zakuckal a kašlal a prskal. "Což by pěkně podtrhlo koberec pod nohama Ligy na obranu národa. To je velmi atraktivní protinávrh k vyvraždění celé aristokracie! Myslím, že ani ti nejdivočejší z nich by nepřišli s radikálnějším nápadem. Jste nebezpečný člověk, lorde Vorkosigane."
"Ptal jste se na můj názor."
"To jistě. A ty mi ho vždycky řekneš. Zvláštní." Císař vzdychl. "Můžeš se přestat kroutit, Arale. Z tohohle se nevykroutíš. - Dovol, abych to shrnul. Úřad regenta vyžaduje člověka nenapadnutelného postavení, maximálně středního věku a se značnými vojenskými zkušenostmi. Měl by být oblíbený u svých důstojníků a prostých vojáků, dobře známý veřejnosti a především by ho měl respektovat generální štáb. Měl by být dost bezohledný na to, aby si šestnáct let dokázal udržet skoro absolutní moc v tomhle bláznici, a dost poctivý, aby tu moc po těch šestnácti letech předal chlapci, který bude bezpochyby idiot - já jsem v tom věku byl, a jestli si dobře vzpomínám, tak ty taky - a ano, měl by být šťastně ženatý. Snižuje to pokušení stát se postelovým císařem přes princeznu. Krátce řečeno, ty."
Vortala se usmál, Vorkosigan zamračil a Cordelii se sevřel žaludek.
"To ne," řekl Vorkosigan a zbledl. "Tohle na mě nehodíte. Je to groteskní. Ze všech lidí právě já mám zaujmout místo jeho otce, mluvit k němu hlasem jeho otce a stát se poradcem jeho matky - to je víc než groteskní. Je to obscénní. Ne."
Vortalu překvapila jeho vehemence. "Trocha zdrženlivosti je jedna věc, Arale, ale nepřeháněj to. Jestli si děláš starosti ohledně hlasování, to už máme v hrsti. Každému je jasné, že jsi člověk, kterého je teď třeba."
"Každému to určitě jasné není. Vordarian se okamžitě stane mým nepřítelem a ministr západu zrovna tak. A pokud jde o absolutní moc, vy, pane, víte, jaká je to falešná iluze. Vratká iluze, založená na… bůhví čem. Na kouzlech. Kejklích. Na tom, že věříte vlastní propagandě."
Císař opatrně pokrčil rameny, aby si nevytrhl trubičky. "No, můj problém už to nebude. Bude to problém prince Gregora a jeho matky. A toho… kdo se dá přesvědčit, aby při nich stál v hodině nouze. Jak dlouho si myslíš, že ti dva vydrží bez pomoci? Rok? Dva?"
"Šest měsíců," řekl tiše Vortala.
Vorkosigan potřásl hlavou. "Tímhle argumentem ‚co kdyby' jste mě přitiskl ke zdi před Escobarem. Už tenkrát byl falešný, i když mi chvíli trvalo, než jsem si to uvědomil - a stejně falešný je teď."
"Nebyl falešný," popřel to císař. "Ani tehdy, ani teď. Musím tomu věřit."
Vorkosigan poněkud ustoupil. "Ano, chápu, že musíte." Jeho tvář vyjadřovala napětí a frustraci, když si prohlížel muže na posteli. "Proč to musím být já? Vortala se lépe vyzná v politice. Princezna na to má větší právo. Quintillan líp rozumí interním záležitostem. Dokonce máte i lepší vojenské stratégy - Vorlakiala nebo Kanziana."
"Ale třetí jméno už nenajdeš," zamumlal císař.
"No - asi ne. Ale musíte pochopit mé stanovisko. Já nejsem tak nenahraditelný, jak si z nějakého důvodu představujete."
"Naopak. Z mého hlediska máš dvě jedinečné výhody. Vím o nich ode dne, kdy jsme zabili starého Jurije. Vždycky jsem věděl, že nebudu žít navždy - mám v chromozomech příliš mnoho latentních jedů, které jsem nasbíral, když jsem bojoval s Cetaganďany jako vojenský učedník tvého otce a nestaral jsem se o čistou techniku, protože jsem nečekal, že se dožiju stáří." Císař se opět usmál a soustředil se na Cordeliinu pozornou a nejistou tvář. "Z pěti lidí, kteří mají větší pokrevní a zákonné právo na barrayarské císařství než já, je tvoje jméno první v řadě. Tak vidíš," dodal, "měl jsem pravdu. Nemyslel jsem si, že ti to řeknu. Je to choulostivé, Arale."
Cordelia, která málem omdlela, obrátila své šedé oči k Vorkosiganovi. Podrážděně zavrtěl hlavou. "Není to pravda. Vedlejší rodová linie."
"V této debatě tady nebudeme pokračovat. Ať je to jak chce, každý, kdo by chtěl svrhnout prince Gregora s použitím argumentu založeného na pokrevním nároku a zákoně, by se nejdřív musel zbavit tebe nebo ti nabídnout císařství. Všichni víme, jak těžké je tě zabít. A jsi člověk - jediný člověk z mého seznamu, o kom jsem si absolutně jistý s ohledem na rozprášené pozůstatky Jurije Vorbarry, že se opravdu nechce stát císařem. Druzí si mohou myslet, že jsi opatrný. Já tě znám líp."
"Děkuji vám za to, pane," Vorkosigan se tvářil velice mrzutě.
"Abych tě motivoval, upozorňuji tě na to, že ve své současné pozici nemusíš mít větší šanci tomu zabránit, než když budeš regentem. Gregor je tvoje záchranné lano, chlapče. Gregor je všechno, co stojí mezi tebou a situací, kdy se staneš terčem. Tvoje naděje na nebesa."
Hrabě Vortala se otočil ke Cordelii. "Lady Vorkosiganová, nepodpoříte nás? Zřejmě už ho znáte velmi dobře. Řekněte mu, že je správným mužem pro tu pozici."
"Když jsme sem přijeli s matnou představou o nějaké vládní pozici," řekla Cordelia pomalu, "myslela jsem si, že bych ho mohla přesvědčit, aby to vzal. Potřebuje práci. To je v něm. Přiznávám se, že s takovou nabídkou jsem nepočítala."
Dívala se na císařovu vyšívanou pokrývku, jejíž složité vzory a barvy ji zaujaly. "Ale vždycky jsem si myslela, že zkouška je dar. A velké zkoušky jsou velký dar. Neuspět ve zkoušce je smůla, ale odmítnout zkoušku znamená odmítnout dar a to je horší a neodvolatelnější než smůla. Chápete, co říkám?"
"Ne," řekl Vortala.
"Ano," řekl Vorkosigan.
"Vždycky jsem měl pocit, že nábožensky založení lidé jsou bezohlednější než ateisté," řekl Ezar Vorbarra.

"Jestli si myslíš, že je to opravdu špatné," řekla Cordelia Vorkosiganovi, "tak to je jedna věc. Možná, že právě to je ta zkouška. Ale jestli je to jen strach, že neuspěješ, tak kvůli tomu nemáš právo ten dar odmítnout."
"Je to nemožná práce."
"To se někdy stává."
Vzal ji stranou k vysokým oknům a potichu řekl: "Cordelie - nemáš vůbec žádnou představu, co by to bylo za život. Myslela sis, že se naši veřejní činitelé obklopují livrejovanými vazaly na ozdobu? Pokud někdy mají chvíli klid, je to zásluha bdělosti dvaceti mužů. Tady žádný separátní mír není povolený. Tři generace našich císařů se pokoušely rozmotat klubko násilí v našich záležitostech a stejně jsme ještě nedošli na konec. Nemám tolik arogance, abych si myslel, že uspěju tam, kde on selhal." Střelil očima směrem k veliké posteli.
Cordelia potřásla hlavou. "Selhání už mě neděsí tolik jak dřív. Ale řeknu ti citát, jestli chceš. ‚Exil jen z toho důvodu, že člověk chce klid, by byla poslední porážka, v níž není žádné sémě vítězství.' Myslela jsem si, že člověk, který to vyslovil, na cosi přišel."
Vorkosigan otočil hlavu a hleděl do nekonečné dálky. "To není touha po klidu, o čem mluvím. Je to strach. Obyčejná, sprostá hrůza." Smutně se na ni usmál. "Víš, kdysi jsem si myslel, že jsem statečný žoldnéř, dokud jsem nepotkal tebe a znovu neobjevil strach. Zapomněl jsem, jaké to je soustředit celé své srdce na budoucnost."
"Jo, já taky."
"Nemusím to vzít. Můžu to odmítnout."
"Můžeš?" Podívali se na sebe. "To není život, který jsi čekala, když jsi odešla z Kolonie Beta."
"Nepřišla jsem kvůli nějakému životu. Přišla jsem kvůli tobě. Chceš to?"
Nejistě se zasmál. "Bože, to je otázka! Je to životní šance. Ano, chci to. Ale je to jed, Cordelie. Moc je zlá droga. Podívej se, co to udělalo s ním. Kdysi byl taky rozumný a šťastný. Skoro každou jinou nabídku bych dokázal odmítnout bez mrknutí oka."
Vortala se ostentativně opíral o hůl. Zavolal přes místnost: "Tak se rozhodni, Arale. Začínají mě bolet nohy. A pokud jde o tvou přecitlivělost - je to pozice, pro kterou by spousta mužů, které znám, zabíjela. A ty ji dostáváš za nic a bez podmínek."
Jen Cordelia a císař věděli, proč se tomu Vorkosigan krátce a hlučně zasmál. Vzdychl si, pohlédl na svého pána a přikývl.
"Dobře, starý pane. Myslím, že jste našel způsob, jak dál vládnout z hrobu."
"Ano. Budu tě neustále strašit." Následovalo ticho, během něhož si císař vychutnával své vítězství. "Budeš si muset okamžitě začít shromažďovat osobní gardu. Kapitána Negriho odkazuji svému vnukovi a princezně, pro jejich bezpečnost. Ale myslel jsem si, že bys možná chtěl poručíka Illyana pro sebe."
"Ano. Myslím, že bychom spolu vycházeli velmi dobře." Vorkosiganovu temnou tvář zjasnila příjemná myšlenka. "A vím přesně, koho chci jako osobního tajemníka. Bude muset být kvůli tomu povýšen - na poručíka."
"O to se ti postará Vortala." Císař si unaveně lehl a opět vykašlal olověnými rty trochu hlenu. "Postará se o všechno. Myslím, že byste radši měli toho doktora zavolat zpátky." Unaveným pohybem ruky jim naznačil, aby odešli.
ü
Vorkosigan a Cordelia vyšli z Císařské rezidence do teplého vzduchu pozdního letního večera, měkkého a šedého vlhkem z blízké řeky. Jejich noví osobní strážci ve známých úhledných černých uniformách je následovali. Měli za sebou dlouhou konferenci s Vortalou, Negrim a Illyanem. Cordelii se točila hlava z množství a podrobností témat, o kterých jednali. Se závistí si povšimla, že Vorkosiganovi nedělalo potíže s ostatními držet krok, ve skutečnosti ho udával.
Jeho pohled byl soustředěný a bylo v něm více energie, než viděla od doby, kdy přijela na Barrayar. Byl plný dychtivého napětí. Je zase naživu, pomyslela si, dívá se ven, ne dovnitř, a dopředu, ne zpátky. Jako když jsem se s ním poprvé setkala. Jsem ráda. Ať je to riziko jak chce velké.
Vorkosigan luskl prsty a nahlas, záhadně řekl: "Výložky. První zastávka bude dům Vorkosiganů."
Na své poslední cestě do Vorbarr Sultany sice kolem oficiální rezidence hraběte projeli, ale tentokrát Cordelia poprvé vstoupila dovnitř. Vorkosigan vyběhl po dvou schodech po širokém, zatočeném schodišti do svého pokoje. Byla to velká, jednoduše zařízená komnata s výhledem do zadní zahrady. Panovala v ní stejná atmosféra jako v Cordeliině pokoji v bytě její matky - pocit, že je často a na dlouhou dobu neobývaná a že skrývá archeologické vrstvy minulých vášní, nastrkané do zásuvek a skříní.
Nacházely se tam rozličné známky zájmu o kdejakou strategickou hru a vojenskou historii, což ji nepřekvapilo. Spíše ji překvapilo portfolio zažloutlých perokreseb, na které narazila, když se prohrabávala zásuvkou plnou medailí, upomínek a čirého haraburdí.
"To jsi kreslil ty?" zeptala se Cordelia zvědavě. "Jsou opravdu dobré."
"Když jsem byl teenager," vysvětlil, zatímco stále třídil věci. "Některé později. Když mi bylo přes dvacet, nechal jsem toho. Měl jsem moc práce."
Jeho sbírka medailí a stužek byla dokladem zvláštní historie. Nejstarší, méně významné medaile byly pečlivě uspořádané a vystavené na sametem potažených podložkách s připojeným popisem. Pozdější a významnější byly namátkou naházené do sklenic. Jedna, kterou Cordelia poznala jako vysoký barrayarský řád, byla volně zastrčená vzadu v zásuvce, s pomačkanou a zašmodrchanou stužkou.
Sedla si na postel a probírala se portfoliem. Většinou to byly puntičkářské architektonické studie, ale bylo tam i pár figurálních studií a portrétů provedených v méně jistém stylu. Našla několik portrétů nápadně krásné mladé ženy s krátkými černými kadeřemi, někdy oblečené, někdy nahé. Cordelia z popisů se zděšením zjistila, že se dívá na Vorkosiganovu první ženu. Nikde jinde v jeho věcech žádné její portréty neviděla. Byly tam i tři studie smějícího se

mladého muže jménem ‚Ges', který se jí zdál podivně povědomý. V duchu mu přidala dvacet kilo a dvacet let a měla dojem, že se s ní naklonila místnost, když poznala admirála Vorrutyera. Tiše portfolio zavřela.
Vorkosigan konečně našel, co hledal - pár souprav starých červených poručických výložek. "Dobrá. Bylo to rychlejší, než kdybych žádal generální štáb."
ü
V Císařské vojenské nemocnici je zastavil ošetřovatel. "Pane? Návštěvní hodiny skončily, pane."
"Nevolal někdo z generálního štábu? Kde je ten doktor?"
Konečně vystopovali Koudelkova lékaře, toho, který na něm pracoval s ručním detektorem během Cordeliiny první návštěvy.
"Admirál Vorkosigan! Ne, jistěže se na něj návštěvní hodiny nevztahují. Děkuji vám, poddůstojníku, můžete jít."
"Já tu tentokrát nejsem na návštěvě, doktore. Jsem tu z oficiálních důvodů. Chci vám dnes večer vašeho pacienta odvést, jestli je to fyzicky možné. Koudelka dostal nové zařazení."
"Nové zařazení? Vždyť měl být za týden propuštěn! Kam je zařazen? Copak nikdo moje zprávy nečetl? Sotva chodí."
"Nebude muset chodit. Jeho nové zařazení je výhradně úřednická práce. Doufám, že už jste mu dal ruce do pořádku?"
"Z největší části."
"Potřebuje ještě nějaké další léčení?"
"Nic důležitého. Pár posledních testů. Chtěl jsem ho tu nechat jen do konce měsíce, aby dokončil svůj čtvrtý rok. Myslel jsem, že by mu to za daného stavu trochu vylepšilo penzi."
Vorkosigan prošel svoje papíry a disky a podal doktorovi ty, které se ho týkaly. "Tady to máte. Nacpěte si to do počítače a nechte podepsat jeho propuštění. Pojď, Cordelie, půjdeme ho překvapit." Vypadal teď šťastnější než předtím celý den.
Vešli do Koudelkova pokoje a nalezli ho oblečeného ještě v černé denní kombinéze. Zápasil s terapeutickým koordinačním cvičením ruky a pod vousy klel.
"Nazdar, pane," pozdravil Vorkosigana nepřítomně. "Problém s tímhle zatraceným staniolovým nervovým systémem je, že ho nemůžete nic naučit. Cvičení pomáhá jen organickejm částem těla. Přísahám, některý dny bych mlátil hlavou do zdi." S povzdechem nechal cvičení.
"Nedělejte to. V příštích dnech ji budete potřebovat."
"Asi jo. Ale hlava nikdy nebyla moje nejsilnější stránka." Zamyšleně a sklíčeně se díval na tabuli, a pak si připomenul, že by měl být v přítomnosti svého velitele veselejší. Vzhlédl a podíval se, kolik je hodin. "Co tady v tuhle dobu děláte, pane?"
"Úřední záležitost. Jaké máte plány pro nejbližších několik týdnů, podporučíku?"
"No, jak víte, pustí mě příští týden. Na chvíli pojedu domů a pak se asi začnu poohlížet po práci. Ještě nevím, co budu dělat."
"To je smůla," řekl Vorkosigan, aniž by změnil výraz. "Strašně nerad vám měním plány, podporučíku Koudelko, ale dostal jste nové zařazení." A na podnos vedle postele Koudelkovi po řadě rozložil nové rozkazy, povýšení a dvě červené poručické výložky.
Cordelia nikdy nehleděla na Koudelkův výrazný obličej s větším zalíbením. Byla to studie úžasu a nové naděje. Opatrně zdvihl rozkazy a přečetl si je.
"Pane! Já vím, že to není žert, ale musí to bejt omyl! Osobní tajemník designovaného regenta - já vo tom nic nevím. To je pro mě nemožná práce."
"Víte, že je to skoro přesně totéž, co designovaný regent řekl o své pozici, když mu ji poprvé nabídli?" řekla Cordelia. "Asi se tu práci budete muset učit oba."
"Ale jak to, že si vybral mě? Vy jste mě doporučil, pane? Když o tom tak přemejšlím…" Otočil rozkazy a znovu si je přečetl. "… Kdo vlastně bude regentem?" Zvedl oči k Vorkosiganovi a konečně mu to došlo. "Aha," zašeptal. Ale namísto toho, aby se usmál a poblahopřál mu, jak Cordelia čekala, velmi zvážněl. "Je to… strašná práce, pane. Ale myslím, že vláda konečně udělala něco správně. Budu hrdej, že pod vámi mohu sloužit. Děkuji vám."
Vorkosigan přikývl na souhlas a přijal díky.
Koudelka se konečně usmál, když si přečetl své povýšení. "Za tohle vám taky děkuju, pane."
"Neděkujte mi předčasně. Mám v plánu vás nechat cedit krev, až se vrátíte."
Koudelkův úsměv se rozšířil. "To není nic novýho." Neohrabaně si hrál s výložkami poručíka.
"Můžu to udělat za vás?" zeptala se Cordelia. Vzhlédl s poraženeckým výrazem. "Sobě pro radost," dodala.
"Bude to pro mě čest, milady."
Cordelia mu s největší péčí rovně připjala výložky na límec a ustoupila, aby mohla své dílo obdivovat. "Blahopřeji, poručíku."
"Zítra můžete dostat nové a lesklé," řekl Vorkosigan. "Ale myslel jsem si, že tyhle budou pro dnešek stačit. Dnes v noci vás ubytujeme v rezidenci mého otce hraběte, protože práce začíná zítra za svítání."
Koudelka se dotýkal červených obdélníčků. "To byly vaše, pane?"
"Kdysi. Doufám, že vám nepřinesou stejné štěstí jako mně, to bylo vždycky hanebné, ale - noste je ve zdraví."
Koudelka přikývl a usmál se. Zcela jistě pro něj Vorkosiganovo gesto bylo nesmírně významné a přesahovalo jeho schopnost vyjádřit se slovy. Ale oba muži si velmi dobře rozuměli i bez nich. "Já myslím, že nový výložky ani nechci, pane. Lidi by si mysleli, že jsem byl podporučíkem až do včerejška."
ü
Později, když leželi v teple ve Vorkosiganově temném pokoji v městském domě jeho otce, si Cordelia vzpomněla na něco zvláštního. "Co jsi o mně císaři říkal?"

Pohnul se vedle ní, něžně přetáhl pokrývku přes její nahé rameno tak, že se oba ocitli jakoby ve stanu. "Co? Jo, to." Zaváhal. "Ezar se mě na tebe vyptával, když jsme se dohadovali o Escobaru. Naznačoval, že jsi měla vliv na moje nervy, k horšímu. Chtěl vědět, co jsem na tobě viděl. Řekl jsem mu…" opět se odmlčel a potom skoro stydlivě pokračoval, "že z tebe prýští čest jako z fontány, na všechny strany."
"To je divné. Já se necítím být plná cti nebo plná čehokoli jiného, snad kromě zmatku."
"Přirozeně. Fontány si pro sebe nic nenechávají."

DOZVUKY
Roztříštěná loď visela v prostoru, černá hmota ve tmě. Stále ještě se nepatrně otáčela. Jeden její bok zakryl a pohltil jasný bod, hvězdu. Nad skořápkou opisovala oblouk světla záchranářů. Mravenci, trhající na kusy mrtvou můru, pomyslel si Ferrell. Mrchožrouti…
Konsternovaně si povzdechl, podíval se na přední vyhlídkovou obrazovku a představil si loď, jaká byla jen o několik týdnů dříve. V duchu si vrak složil - byl to křižník, oživený vzorkovnicí nápadných světel, která mu vždycky připomínala světla večírku, viděná přes vodu v noci. Citlivě reagovala jako zrcadlo mysli pod pilotní helmou, kde člověk a stroj prolínali vzájemná rozhraní a stávali se jedním. Rychlá, zářící, funkční… už nebyla. Pohlédl doprava a rozpačitě si odkašlal.
"Takže, laborantko," promluvil k ženě, která stála vedle jeho stanoviště a dívala se na obrazovku stejně tiše a dlouho jako on, "tady začínáme. Už bych se asi mohl do toho dát a začít s prohledáváním."
"Ano, prosím udělejte to, pilote." Mluvila chraptivým altem, odpovídajícím jejímu věku, který Ferrell odhadoval tak na pětačtyřicet. Sbírka tenkých stříbrných hodnostních proužků, každý za pět let služby, se působivě třpytila na tmavočervené uniformě escobarské vojenské lékařské služby. Tmavé vlasy měla protkané šedí a střižené nakrátko pro snazší údržbu, ne kvůli stylu, a její boky byly mateřsky široké. Zřejmě veteránka. Ferrellův rukáv teprve čekal na svůj první roční pásek a jeho boky, stejně jako ostatní tělo, byly stále hubené a šlachovité jako u adolescenta.
Ale byla jen laborantka, připomněl si, nebyla ani lékařka. On byl plnohodnotný důstojník - pilot. Jeho neurologické implantáty a trénink v biofeedbacku byly kompletní. Měl certifikát, licenci a ukončené vzdělání - jen o tři dny, plné frustrace, přišel příliš pozdě, než aby se mohl zúčastnit toho, čemu se dnes říkalo Stodvacetidenní válka. I když ve skutečnosti trvala jen 118 dní a část hodiny mezi momentem, kdy barrayarský předvoj invazní flotily pronikl do escobarského prostoru, a okamžikem, kdy poslední, kdo přežili, uprchli před protiútokem. Cpali se do červí díry vedoucí domů, jako kdyby se pelášili schovat do doupěte.
"Chcete u toho být?" zeptal se jí.
Potřásla hlavou. "Ještě ne. Tahle vnitřní oblast byla za poslední tři týdny pořádně prohledaná. Nečekala bych, že během prvních čtyř prohlídek něco najdeme, ale je dobré udělat to důkladně. Musím ještě pár věcí zařídit na svém pracovišti a pak si asi půjdu zdřímnout. V posledních měsících mělo moje oddělení opravdu strašně moc práce," dodala omluvně. "Máme málo personálu, víte. Prosím vás zavolejte mě, jestli na něco přijdete, i když - raději ovládám tažný paprsek sama, kdykoli je to možné."
"Dobře, proč ne." Otočil se s křeslem ke svému komunikačnímu terminálu. "Jakou minimální hmotu chcete signalizovat? Řekněme čtyřicet kilo?"
"Jeden kilogram je norma, které dávám přednost."
"Jeden kilogram!" Zíral na ni. "Žertujete?"
"Jestli žertuji?" Vrátila mu upřený pohled a pak zřejmě pochopila. "Ale, ano, rozumím. Vy jste přemýšlel v rozmezí celých… já dokážu určit pozitivní identifikaci z docela malých kousků, víte. Nevadilo by mi ani sbírat ještě menší kousky, ale když jdete hodně pod jeden kilogram, strávíte příliš času s falešnými poplachy od mikrometeorů a jiného smetí. Jeden kilogram se zdá být nejlepší praktický kompromis."
"Blé." Ale poslušně nastavil sondy na minimální hmotu jednoho kila a dokončil program širokého prohledávání.
Krátce mu pokývla a opustila navigační a kontrolní stanici, která měla rozměry větší skříně. Zastaralou kurýrskou loď vytáhli z oběžné dráhy, kam se odkládalo smetí, a spěšně ji opravili. První představa byla, že ji transformují na osobní přepravní loď pro středně vysoké funkcionáře - ti vysocí měli příliš naspěch a monopolizovali si nové lodě -, ale jako ve Ferrellově případě, byla hotová příliš pozdě na to, aby se zúčastnila. Takže oba společně dostali nové poslání, on na svém prvním velení s nudnými povinnostmi, o nichž si soukromě myslel, že nejsou o nic lepší než sanace - nebo ještě horší.
Naposledy se podíval na pozůstatek bitvy na přední obrazovce, jehož strukturální nosníky vyčnívaly ven jako kosti z opadávající kůže, a potřásl hlavou nad takovým zmarem. Pak si s malým povzdechem úlevy stáhl helmu tak, aby se dotýkala stříbřitých kroužků na jeho spáncích a uprostřed čela, zavřel oči a začal ovládat vlastní loď.
Vesmír se kolem něho rozprostřel, vznosný jako moře. Byl lodí, byl rybou, byl mořskou bytostí bez potřeby dýchat, bez omezení a bez bolesti. Nastartoval motory, jako by mu z konečků prstů vyšlehl plamen a začal pomalu kroužit po spirále prohledávací sítě.
ü

"Laborantka Boniová?" naťukal na interkomu její kabinu. "Myslím, že tu pro vás něco mám."
Setřela si spánek z obličeje, zarámovaného obrazovkou interkomu. "Už? Kolik je… aha. Musela jsem být unavenější, než jsem si uvědomovala. Hned tam budu, pilote."
Ferrell se protáhl a začal v křesle s automatickou sérií izometrických cvičení. Byla to dlouhá hlídka a nic se nedělo. Normálně už by měl hlad, ale to, nač teď hleděl přes obrazovku, mu zkazilo chuť k jídlu.
Boniová přišla vzápětí a vklouzla na sedadlo vedle něho. "Měl jste pravdu, pilote." Převedla ovládání do vnějšího

tažného paprsku, a než se jej chopila, protáhla si prsty.
"Jo, tady nebylo moc o čem pochybovat," souhlasil. Opřel se v křesle a pozoroval její práci. "Proč zacházíte s tím tažným paprskem tak jemně?" zeptal se zvědavě, když si všiml nízké hladiny energie, kterou používala.
"No, víte, oni jsou zmrzlí skrz naskrz," odpověděla, aniž by odvrátila zrak od údajů na obrazovce. "Jsou křehcí. Když na to půjdete s kanónem a budete s nimi třískat, mohou se rozbít. Nejdřív bychom ale měli zastavit to příšerné otáčení," dodala napůl k sobě. "Pomalé otáčení je v pořádku. To je vhodné. Ale to rychlé, které občas provádíme - to jim musí být velmi nepříjemné, nemyslíte?"
Tohle odvedlo jeho pozornost od té věci, kterou viděl na obrazovce. Upřeně se na ni podíval. "Oni jsou mrtví, dámo."
Zvolna se usmála na mrtvolu nafouklou dekompresí, kterou s údy zkroucenými, jako kdyby zmrzly v záchvatu křečí, jemně přitahovala k nákladnímu vchodu. "No, oni za to nemůžou, ne? - Je to jeden z našich, poznám to podle uniformy."
"Blé," opakoval, a pak se neubránil rozpačitému smíchu. "Vy se tváříte, jako by vás to bavilo."
"Bavilo? To ne… Ale už pracuju v útvaru pro záchranu a identifikaci personálu devět let. Mně to nevadí. A samozřejmě práce ve vakuu je o trochu příjemnější než práce na planetě."
"Příjemnější? S tou úděsnou dekompresí?"
"Ano, ale musíte taky uvážit účinky teploty. Nic se tu nerozkládá."
Pilot se nadechl a zvolna vydechl. "Rozumím. Člověku asi… hodně otrne, po nějaké době. Je pravda, že ve vašem útvaru jim říkáte ‚naše zmrzlinky'?"
"Někteří to používají," připustila. "Já ne."
Opatrně manévrovala zkroucenou věcí skrz dveře nákladního doku a pak je pomocí klávesnice na dálku zavřela.
"Teplota je nastavená na pomalé rozmrzání, za pár hodin bude připravený," řekla polohlasně.
"Jak jim říkáte vy?" zeptal se, když vstávala.
"Lidé."
Pousmála se nad jeho rozpaky, působilo to takřka, jako kdyby mu zasalutovala. Pak odešla do dočasné pitevny, kterou zřídili vedle nákladního prostoru.
ü
Během své příští plánované přestávky zašel dolů, hnán morbidní zvědavostí. Strčil nos do dveří pitevny. Boniová seděla u psacího stolu. Velký stůl uprostřed místnosti byl ještě prázdný. "Ehm… nazdar."
Vzhlédla a jako obvykle se okamžitě usmála. "Nazdar, pilote. Pojďte dál."
"Děkuju. Víte, opravdu nemusíte být tak formální. Říkejte mi Falco, jestli chcete."
"Jistě, jestli si to přejete. Moje křestní jméno je Tersa."
"Fakt? Já mám sestřenici Tersu."
"Je to oblíbené jméno. Když jsem chodila do školy, měli jsme v každé třídě nejméně tři." Vstala a zkontrolovala číselník u dveří do nákladního prostoru. "Teď už by měl být prakticky připravený. Tak ho vytáhneme na břeh, tak říkajíc."
Ferrell nakrčil nos, odkašlal si a přemýšlel, jestli má zůstat nebo se vymluvit. "To je dost groteskní rybaření." Vymluvím se, pomyslel si.
Vzala za rukojeť jednu plovoucí paletu a táhla ji za sebou z nákladního prostoru. Ferrell uslyšel jakési nárazy a Boniová se vrátila s paletou, vznášející se za ní. Mrtvý měl na sobě tmavomodrou uniformu palubního důstojníka, pokrytou silnou námrazou, která se odlupovala a kapala na podlahu, když ho laborantka přemisťovala na vyšetřovací stůl. Ferrell se znechuceně otřásl.
Určitě se vymluvím, řekl si. Ale otálel, v bezpečné vzdálenosti se opíral o dveře.
Z přecpané poličky nad stolem Boniová vytáhla nástroj spojený kabelem s počítačem. Byl velký jako tužka, a když ho namířila na oči mrtvoly, vydával tenký modrý paprsek.
"Identifikace podle sítnice," vysvětlila Tersa. Přitáhla si něco jako podložku, zapojenou stejně, a přitiskla ji ke každé ruce té příšernosti. "A otisky prstů," pokračovala. "Vždycky dělám obojí a navzájem údaje kontroluju. Oči mohou být strašně znetvořené. Omyl v identifikaci může být pro rodinu brutální. Hm, hm." Zkontrolovala údaje na obrazovce. "Poručík Marco Deleo. Dvacet devět let. Tak, poručíku, podívejme se, co pro vás můžu udělat."
Přitiskla nástroj k jeho kloubům, čímž je uvolnila, a začala ho svlékat.
"Často s… nimi… mluvíte?" zeptal se Ferrell nervózně.
"Vždycky. Je to zdvořilé, víte. Některé věci, které pro ně musím udělat, jsou poněkud nedůstojné, ale pořád se dají dělat zdvořile."
Ferrell potřásl hlavou. "Já si osobně myslím, že je to obscénní."
"Obscénní?"
"Tahle šaškárna s mrtvými těly. Všechny ty problémy a výdaje jen proto, abychom je posbírali. Chci říct, komu na tom záleží? Padesát nebo sto kilo hnijícího masa. Čistší řešení by bylo nechat je ve vesmíru."
Pokrčila rameny. Neurazilo ji to a neodvedlo ji to od jejího úkolu. Složila oblečení a prohledala kapsy. Jejich obsah rozložila do řady na stůl.
"Docela ráda se dívám, co mají v kapsách," poznamenala. "Připomíná mi to dobu, kdy jsem byla malé děvče a chodila na návštěvy. Když jsem šla sama nahoru do koupelny nebo tak, vždycky jsem ráda nahlížela do pokojů, abych se podívala, jaké věci mají a v jakém pořádku. Když měli hodně uklizeno, tak to na mě vždycky udělalo velký dojem - já jsem nikdy nedokázala udržet své věci v pořádku. A když tam byl nepořádek, měla jsem pocit, že jsem našla tajnou spřízněnou duši. Věci člověka mohou představovat jistý druh externí morfologie jejich mysli - jako šnekův domeček nebo tak nějak. Ráda si představuju, co to bylo za lidi, podle kapes. Úpravní nebo nepořádní. Jen služební věci, nebo spousta osobních… Například poručík Deleo, kterého tu máme. Musel být velmi svědomitý. Všechny jeho věci souvisí

se službou, až na tenhle malý video disk z domova. Asi od jeho ženy, řekla bych. Myslím, že to musel být opravdu milý člověk."
Opatrně naskládala sbírku předmětů do označeného sáčku.
"Vy si to nepřehrajete?" zeptal se Ferrell.
"Kdepak. To by bylo vlezlé."
Hlasitě se zasmál. "Nevidím v tom žádný rozdíl."
"Hm." Dokončila vyšetření, připravila si plastikový pytel na tělo a začala mrtvolu mýt. Když se propracovala dolů k opatrné očistě kolem pohlavních orgánů, kde to bylo třeba kvůli uvolněnému svěracímu svalu, Ferrell konečně uprchl. Ta ženská je cvok, pomyslel si. Rád bych věděl, jestli je to následkem jejího zaměstnání, nebo jestli si je proto vybrala.
ü
Uplynul celý další den, než vylovili další rybu. Během spánkového cyklu se Ferrellovi zdálo, že je venku na moři a táhne síť plnou mrtvol, které měl vysypat do podpalubí. Byly mokré a lesklé, jako kdyby měly duhové šupiny. Probudil se zpocený, ale s velmi studenýma nohama. S velkou úlevou se vrátil na své pilotní stanoviště a znovu vklouzl pod kůži své lodi. Loď byla čistá, mechanická, neposkvrněná a nesmrtelná jako bůh - tady člověk mohl zapomenout, že má nějaký svěrací sval.
"Zvláštní trajektorie," poznamenal, když laborantka opět zaujala své místo u ovládání tažného paprsku.
"Ano… už to vidím. Je to Barrayaran. Ten je daleko od domova."
"Ale fuj. Hoďte ho zpátky."
"Kdepak. Máme identifikační složky pro všechny jejich pohřešované. To je součást mírové dohody, víte, stejně jako výměna zajatců."
"Když si vzpomenu na to, co dělali našim lidem v zajetí, nemyslím, že bychom jim něco dlužili."
Pokrčila rameny.
ü
Barrayarský důstojník byl vysoký muž se širokými rameny, podle výložek na límci měl hodnost velitele. Laborantka s ním zacházela se stejnou péčí, jakou věnovala poručíkovi Deleovi, možná i větší. Dala si velmi záležet, aby ho uhladila a narovnala, a skvrnitý obličej mu namasírovala konečky prstů tak, že nakonec připomínal muže. Ferrellovi se přitom zvedal žaludek.
"Škoda, že se mu rty tolik stahují dozadu," poznamenala během práce. "Takhle vypadá dost vztekle a mám dojem, že to pro něj není charakteristické. Myslím, že musel být docela hezký."
Jeden z předmětů v jeho kapsách byl malý přívěsek. Obsahoval maličkou skleněnou bublinu naplněnou průzračnou tekutinou. Vnitřek zlatého pláště byl hustě pokrytý složitými kudrlinkami barrayarské abecedy.
"Co je to?" zeptal se Ferrell zvědavě.
Zamyšleně přívěsek podržela pod světlem. "Je to jistý druh talismanu nebo suvenýru. Za poslední tři měsíce jsem se o Barrayaranech dozvěděla hodně. Když je obrátíte vzhůru nohama, většinou najdete nějaký talisman pro štěstí nebo amulet nebo medailon, devět z deseti má něco takového v kapsách. Vysocí důstojníci jsou v tomhle stejní jako mužstvo."
"Hloupá pověra."
"Nejsem si jistá, jestli je to pověra nebo jen zvyk. Jednou jsme ošetřovali zraněného zajatce - ten říkal, že je to jen zvyk. Lidé je dávají vojákům jako dárky, ale nikdo na ně ve skutečnosti nevěří. Ale jakmile jsme mu ho vzali, když jsme ho svlékali na operaci, začal se s námi prát. Tři jsme ho museli držet, abychom mu mohli dát anestezi. Myslela jsem si, že na člověka, kterému výbuch utrhl obě nohy, to byl docela výkon. Plakal… samozřejmě byl v šoku."
Ferrell pohupoval přívěskem na krátkém řetízku a přese všechno ho to zaujalo. Spolu s ním na řetízku visel pramen vlasů, zalitý v plastiku.
"Je to nějaká svěcená voda, ne?" vyzvídal.
"Skoro. Je to velmi běžný typ. Říká se tomu talisman s matčinými slzami. Podívám se, jestli ho dokážu určit - vypadá to, že ho měl dost dlouho. Podle toho, co je tu napsáno - je tu podporučík, a datum -, určitě ho dostal u příležitosti svého nástupu do služby."
"Ale nejsou to ve skutečnosti slzy jeho matky, že?"
"Jsou. Proto to má působit jako ochrana."
"Zřejmě to moc účinné není."
"Ne… asi ne."
Ferrell si ironicky odfrkl. "Já ty chlapy nenávidím - ale jeho matky je mi asi trochu líto."
Boniová si vzala zpátky talisman s oběma přívěsky, podržela loknu v plastiku proti světlu a snažila se přečíst nápis.
"To opravdu není třeba. Byla to šťastná žena."
"Jak to?"
"Tohle je její posmrtný pramen vlasů. Je tu napsáno, že zemřela před třemi lety."
"A to má být taky pro štěstí?"
"Ne bezpodmínečně. Pokud vím, je to jen upomínka. Vlastně docela hezká. Ten nejošklivější talisman, který jsem kdy našla, a nejvíc ojedinělý, byl malý kožený váček, který měl ten člověk kolem krku. Bylo v něm listí a hlína a něco, o čem jsem si nejdřív myslela, že je to kostra nějakého tvora jako žába, asi deset centimetrů dlouhá. Ale když jsem se na to podívala zblízka, ukázalo se, že je to kostra lidského plodu. Velmi podivné. Myslím, že to byl nějaký druh černé magie. Zdálo se mi podivné najít takovou věc u technického důstojníka."
"Nějak jim to nefunguje, co?"
Hořce se usmála. "No, kdyby to fungovalo, tak bych je tu neměla, ne?"

Dalším krokem v procesu bylo, že vyčistila Barrayaranovo oblečení a opatrně ho znovu oblékla, než ho dala do pytle a vrátila do mrazáku.
"Barrayarani jsou všichni blázni do válčení," vysvětlila. "Vždycky je raději dávám zpátky v uniformách. Znamenají pro ně tolik - jsem si jistá, že se v nich cítí pohodlněji."
Ferrell se nejistě zamračil. "Pořád si myslím, že bychom je měli vyhodit společně s ostatními odpadky."
"Vůbec ne," řekla laborantka. "Pomyslete na to, kolik práce dalších lidí představuje. Devět měsíců těhotenství, porod, dva roky plenek a to je jen začátek.
Desítky tisíc jídel, tisíce pohádek na dobrou noc, léta školy. Tucty učitelů. A taky všechen ten vojenský výcvik. Na tom člověku pracovala spousta lidí."
Uhladila pramen vlasů mrtvoly do správného tvaru. "Tahle hlava kdysi obsahovala celý vesmír. Na svůj věk měl vysokou hodnost," dodala s pohledem na monitor. "Bylo mu třicet dva. Velitel Aristede Vorkalloner. To zní velmi etnicky. Je to velice barrayarské jméno. A taky je to Vor, jeden z členů válečnické třídy."
"Blázni z vražedné třídy, nebo ještě horší," řekl Ferrell automaticky. Ale jeho vehemence nějak ztratila náboj.
Boniová pokrčila rameny. "No, teď už se připojil k velké demokracii. A měl pěkné kapsy."
ü
Uplynuly další tři dny, kdy žádný další poplach nezazněl, našli jen ojedinělé, roztroušené trosky. Ferrell začínal doufat, že Barrayaran byl poslední, koho museli vylovit. Blížili se ke konci plánovaného prohledávání. Kromě toho, myslel si s nelibostí, tahle služba narušuje účinnost jeho spánkového cyklu. Ale laborantka vznesla další požadavek.
"Jestli vám to nevadí, Falco," řekla, "velmi bych ocenila, kdybychom to mohli ještě několikrát projet. Původní rozkazy byly založené na průměrné odhadované rychlosti trajektorie, víte, ale jestli to někoho odhodilo trochu dál, když se loď roztrhla, tak teď může být mimo náš dosah."
Ferrella to nijak nenadchlo, ale vyhlídka na další den pilotování měla své klady a zdráhavě tedy přisvědčil. Její důvody se ukázaly správné, protože než den skončil, našli další ohavný pozůstatek.
"Ach," zamumlal Ferrell, když se podívali zblízka. Byla to důstojnice. Boniová ji zachytila s nesmírnou jemností. Ferrell se vlastně tentokrát nechtěl dívat, ale laborantka to už od něj zřejmě očekávala.
"Já… já se vlastně nechci dívat na nafouknutou ženskou," zkusil se vymluvit.
"Mm," řekla Tersa. "Ale je to fér, odmítnout člověka jen proto, že je mrtvý? Když byla naživu, tak by vám její tělo vůbec nevadilo."
Strašidelně se pousmál. "Rovnoprávnost mrtvým?"
Její úsměv se zkřivil. "Proč ne? Někteří z mých nejlepších přátel jsou mrtvoly."
Ferrell si odfrkl.
Zvážněla. "Já bych - docela ráda bych u téhle měla společnost." Ferrell zaujal své místo u dveří.
Laborantka položila věc, která bývala ženou, na stůl, svlékla ji, udělala inventuru, umyla ji a narovnala. Když skončila, políbila mrtvá ústa.
"Ne," vykřikl Ferrell v šoku a udělalo se mu špatně. "Vy jste doopravdy blázen! Jste zatracená, sprostá nekrofilka! A ještě k tomu lesbická nekrofilka!" Obrátil se a chtěl odejít.
"Připadám vám tak?" Mluvila tiše, stále nebyla uražená. To ho zarazilo a ohlédl se. Dívala se na něj tak něžně, jak by byl jednou z jejích vzácných mrtvol. "Vaše mysl musí žít ve zvláštním světě."
Otevřela kufřík a vyndala z něj šaty, jemné prádlo a pár bílých vyšívaných střevíčků. Svatební šaty, uvědomil si Ferrell. Ta ženská je v pravém smyslu slova psychopat.
Boniová mrtvolu oblékla a než ji dala do pytle, velmi jemně jí upravila měkké tmavé vlasy. "Myslím, že ji dám vedle toho hezkého vysokého
Barrayarana," řekla. "Asi by se jeden druhému líbili, kdyby se potkali jinde a jindy. A konec konců, poručík Deleo byl ženatý."
Dokončila popis štítku. Ferrellova pohnutá mysl mu vysílala malé podvědomé signály, snažil se překonat šok a zmatek a dávat pozor. Najednou mu příslušná informace přímo vskočila do vědomí.
Na téhle mrtvole Boniové neprovedla identifikační kontrolu.
Ven, říkal si, chci jít odsud. Zaručeně. Místo toho bázlivě přešel k mrtvole a zkontroloval štítek.
Podporučice Sylva Boniová, stálo tam. Věk dvacet let. Stejně stará jako on…
Třásl se, jako by mu byla zima. V místnosti byla zima. Tersa Boniová dobalila kufřík a otočila se zpátky k plovoucí paletě.
"Dcera?" zeptal se. Víc ze sebe nevypravil.
Stiskla rty a přikývla.
"To je… strašlivá náhoda."
"To vůbec není náhoda. Žádala jsem o tento sektor."
"Aha." Polkl, odvrátil se, pak se na ni znovu podíval, rudý v obličeji. "Promiňte, že jsem řekl -" Usmála se pomalu a smutně, jak byla zvyklá. "To nevadí."
ü
Našli ještě trochu mechanických trosek a dohodli se, že oblast proletí ještě jednou po spirále, aby se ujistili, že pokryli všechny trajektorie. A ano, našli dalšího, ošklivého, který se prudce otáčel a kterému nějaká velká rána rozsekla břicho a vnitřnosti mu visely ven ve zmrzlé kaskádě.
Pomocnice smrti udělala svou špinavou práci, aniž by třeba jen nakrčila nos. Když došlo na mytí, nejméně technickou část jejího úkolu, Ferrell najednou řekl: "Můžu pomoct?"
"Jistě," řekla laborantka a ustoupila. "Sdílená čest se nezmenší."

A tak, nesmělý jako světec-učedník, Ferrell umyl svého prvního malomocného.
"Nebojte se," řekla. "Mrtví vám nemohou ublížit. Nepůsobí bolest, kromě toho, že v jejich tvářích vidíte svou vlastní smrt. A s tím se člověk vyrovná, jak jsem zjistila."
Ano, pomyslel si, dobří lidé se se smrtí vyrovnají. Ale velcí - ti ji přijmou.

Lois McMaster Bujold
CÁRY CTI

Z amerického originálu Shards of Honor,
vydaného nakladatelstvím Baen Publishing Enterprises
v New Yorku v roce 1986,
přeložila Marta Procházková.
Obálka: Martina Pilcerová.
Odpovědná redaktorka: Květa Svárovská.
Vydalo nakladatelství TALPRESS, spol. s r.o.,
Řeznická 12, 110 00 Praha 1,
jako svou 449. publikaci.
Sazba: SF SOFT.
Lito obálky: Trilabit.
Tisk: S-Tisk Vimperk.

První vydání, Praha 2008.